

τεύχος 1ο

ΤΕΡΜΙΝΑΛ 119

για την κοινωνική και ατομική αυτονομία

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ (ΙΕΡΟΥΣ)
ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΑΛΙΟΥΣ (ΑΝΙΕΡΟΥΣ)

ΠΟΠΕΜΟΥΣ

ΤΕΡΜΙΝΑΛ 119

**ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΙΕΡΟΥΣ
ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΑΛΙΟΥΣ ΑΝΙΕΡΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ**

Τεύχος 1ο

Ιούνης 2006 - Ιανουάριος 2007

Terminal 119
για την κοινωνική και ατομική αυτονομία

www.terminal119.gr

Περιεχόμενα

Editorial γνωριμίας. σελ/3

Ο εσωτερικός εχθρός
και τα πυρηνικά στο Ιράν. σελ/5

Θέρος - Τρύγος - Πόλεμος. σελ/26

“Έχει γίνει, άρα μπορεί να ξαναγίνει”.
Μια αυτο-συνέντευξη για τον αντισημιτισμό. σελ/62

Το ελληνικό κράτος και η αριστερά του. σελ/93

Έξοδος-Πρόταγμα. σελ/107

Παραρτήματα:

- 1) Ο ολοκληρωτισμός της Jihad. σελ/112
- 2) Περί ύφους. σελ/118
- 3) Οι αντι-γερμανοί ως προβολή. σελ/119

Ενδεικτική Βιβλιογραφία. σελ/122

ιμπεριαλισμός, αντισημιτισμός και τζιχαντισμός), μας ενδιαφέρουν από την πλευρά της πρόσληψής τους στον ελλαδικό χώρο, για αυτό και το τελευταίο κεφάλαιο της μπροσούρας αναφέρεται στην Ελλάδα (κράτος, αριστερά και ΜΜΕ). Επιπλέον, μας ενδιαφέρουν ως τρία γενικότερα παραδείγματα λόγου και πρακτικών που εναντιώνονται στην πολιτική της κοινωνικής και ατομικής αυτονομίας. Μέσω της ανάλυσης των τριών ζητημάτων, που αν και διακριτά φαινόμενα συναντιούνται πολλαπλά, θέλουμε να αναδείξουμε και την έλλειψη μιας οποιασδήποτε ετερότητας στα σύγχρονα προτάγματα, στο σύγχρονο κόσμο, μιας ετερότητας που σύμφωνα με το σκεπτικό μας αποτελεί προϋπόθεση της αυτονομίας.

Το Terminal 119 είναι πάντα ανοιχτό για επικοινωνία στο contact@terminal119.gr και για να μαθαίνετε τα νέα μας μπορείτε να επισκέπτεστε το www.terminal119.gr, όπου και μπορείτε να εγγραφείτε στη λίστα ενημέρωσης.

Ευχαριστούμε τις **εκδόσεις των Ξένων** για τη βοήθεια τους σε αυτή την έκδοση, τον **Τόλη** για την πολύτιμη βοήθεια στο στήσιμο και την ομάδα μεταναστών από τη Γερμανία, **Cafe Morgenland**, για την ηθική και πολιτική στήριξη που μας έδειξαν καθώς και για την καλόβουλη κριτική τους.

Σε όλους και όλες που ήμασταν μαζί στην πορεία της Αμαρύνθου και δεν το μετάνιωσαν, και σε όσους μας συμπαράστηκαν.

Το Terminal 119 αποτελούν οι:

Σάνη Μ., Νεκτάριος Τ., Φραντσέσκα ν. Π., Χρήστος Π.,
Νικήτας Γ., Σάββας Β., Χρήστος Κ., Αχιλλέας Φ.

Θεσσαλονίκη

Ιούνης 2006 - Ιανουάριος 2007

2,000 άτομα από τη Νομική σχολή και τη σχολή Πολιτικών Επιστημών. Η μητροπολιτική αστυνομία της Τεχεράνης μίλησε για 20 με 30 ταραξίες που πετούσαν πέτρες, μολότοφ και ρόπαλα σε σπίτια γύρω από το πανεπιστήμιο. Η εφημερίδα Kayhan η οποία πρόσκειται στον θρησκευτικό ηγέτη του Ιράν, τον Khamenei, έγραψε πως οι συγκεκριμένοι εξεγερθέντες ήταν «Αμερικανοί αντιπρόσωποι του Κογκρέσου των ΗΠΑ στο ιρανικό πανεπιστήμιο» καθώς και το ότι «Χθες το απόγευμα, παράνομες δυνάμεις διαδήλωσαν στις πανεπιστημιακές αίθουσες αφού πρώτα έδωξαν κάποια μέλη του ιδρύματος». Σύμφωνα με την Kayhan, οι εξεγερθέντες δεν ήταν καν φοιτητές αλλά εξω-πανεπιστημιακοί⁶.

Όπως καταλαβαίνουμε, στο πανεπιστήμιο της Τεχεράνης συνέβη κάτι το οποίο το ιρανικό κράτος προσπάθησε να πνίξει με κάθε μέσο. Δεν μπορούμε να πούμε ότι τα δυτικά ΜΜΕ, δε, πάσχισαν να το αναδείξουν σε θέμα αιχμής. Γιατί, αν κάτι τέτοιο γινόταν γνωστό, θα σήμαινε ότι υπάρχουν και άλλοι άνθρωποι στο Ιράν, πέρα από τους τζιχαντιστές που βρίσκονται στην εξουσία αυτή τη στιγμή (είτε παπάδες είτε πολιτικοί) και αυτούς που τους στηρίζουν βέβαια. Αυτό δεν βολεύει ιδιαίτερα ούτε αυτούς που θέλουν να αποφύγουν τον πόλεμο για να έχουν μια καλύτερη προνομιακή οικονομική σχέση με το Ιράν (βλέπε Κίνα-Ρωσία-Γερμανία⁷), ούτε τη δυτική Αριστερά γιατί θα πρέπει να παραδεχτεί πως η ίδια συμμαχεί με τους φασίστες που καταστέλλουν τις φοιτητικές διαδηλώσεις στην Τεχεράνη. Από την Αριστερά του ελλαδικού χώρου, με την εξαγγελση των Ιρανών φοιτητών και φοιτητριών δεν ασχολήθηκε, βέβαια, κανείς. Είναι

ενδεικτικό πχ ότι το ΚΚΕ, ο Συνασπισμός και άλλα εξωκοινοβουλευτικά κόμματα δεν έγραψαν τίποτα στις εφημερίδες τους ενώ, ακόμη και οι μικρές σχέτες του αντι-ιμπεριαλισμού δε σκοτίστηκαν ιδιαίτερα για το θέμα. Η Κίνηση για την Ανασύναξη του ΚΚΕ παρουσίασε στα τέλη Ιούνη ένα γράμμα μάλιστα του ιρανικού Κόμματος Εργασίας το οποίο χαιρέτιζε τις κινητοποιήσεις των ελλήνων φοιτητών και φοιτητριών κατά το Μάη-Ιούννη του 2006, χωρίς επίσης να γράφει τίποτα για το τι έγινε στην Τεχεράνη 20 μόλις μέρες πριν!⁸

Και, βέβαια, δεν είναι μόνο οι φοιτητές και οι φοιτήτριες του Ιράν που εξεγείρονται ενάντια στον ολοκληρωτισμό δημιουργώντας στιγμές επανουκειοποίησης της ζωής τους. Έξι μήνες πριν, η Τεχεράνη είχε συγκλονιστεί από μια μεγάλη κινητοποίηση των οδηγών λεωφορείων οι οποίοι θέλησαν να ιδρύσουν ένα συνδικάτο που να εκφράζει τα συμφέροντά τους. Ο Αχμαντινετζάντ, αντί αυτού, πρότεινε να δημιουργηθεί ένα ισλαμικό συμβούλιο αποτελούμενο από γνήσιους «διαχειριστές των συμφερόντων τους», με λίγα λόγια ένα ισλαμικό συνδικάτο. Η απεργία με την οποία απάντησαν οι οδηγοί λεωφορείων χτυπήθηκε με εκατοντάδες συλλήψεις (γύρω στις 1,300 από τους οποίους οι 600 έμειναν για μήνες μέσα στη φυλακή) και κρατική τρομοκρατία. Ενδεικτικό είναι ότι οι παραστρατιωτικοί που κινητοποιήθηκαν από πλευράς της κυβέρνησης έψαχναν τις συζύγους και τα παιδιά των απεργών στα σπίτια τους και αφού τις έβρισκαν, τις ξυλοκοπούσαν.

Ακόμη, στο πεδίο της γυναικειάς εκμετάλλευσης, χάρη στο ότι το Ιράν είχε παλιότερα μια πλούσια πολιτική παράδοση, υπάρχει μια σπουδαία αντίσταση από Ιρανές φεμινίστριες. Σε σχετικό κείμενο της ιρανικής Feminist Tribune⁹ κάποιες από αυτές, αφενός, ζητούν στήριξη και αλληλεγγύη από τη Δύση και, αφετέρου, μας προτρέπουν να παρατήσουμε το παραμύθι του πολύ-πολιτισμού

ως απόλυτα αγαλιναγώγητος, διατεθειμένος μάλλον να υπερβεί την ίδια του την κυβέρνηση όσον αφορά τα μέσα επιβολής του ισλαμικού νόμου. Για παράδειγμα, στην πρόσφατη «περίπτωση των σκίτσων» ο Αχμαντινετζάντ δίνοντας το σύνθημα στο πλήθος που τον άκουγε («Θάνατος στη Δανία!»), εν μέσω άλλης μιας αμφισβήτησης περί ύπαρξης του Ολοκαυτώματος, προειδοποίησε τους ευρωπαίους, τους αμερικανούς και τους σιωνιστές: «Μη μας προκαλείτε! Μη μας κάνετε να χάσουμε την υπομονή μας!», παίζοντας πάλι με το ανεξέλεγκτο του λάου του...¹⁶ Το δυστυχές, βέβαια, είναι ότι δεν πρόκειται απλώς για μια τυχαία κυβέρνηση που έκατσε στο τιμόνι του Ιράν. Ο «ιρανικός λαός» ή το «ιρανικό προλεταριάτο», όπως αρέσει σε άλλους, φαίνεται ιδιαίτερα πρόθυμο να δράσει στο όνομα της προπαγάνδας αυτής. Χωρίς αυτό να σημαίνει βέβαια πως δεν υπάρχουν ποικίλες αντιστάσεις μέσα στη χώρα (και ιδιαίτερα από τους φοιτητές).

Από την άλλη, σήμερα στο Ιράν, όπως και σε κάθε ολοκληρωτικό καθεστώς, αυτό που φαίνεται να γίνεται είναι μια διόγκωση της επιτήρησης της δημόσιας σφαίρας (αστυνομία, στρατός, μυστικές υπηρεσίες, ΜΜΕ, εκπαίδευση, θρησκεία κτλ) με σκοπό, βέβαια, και την πλήρη εξαφάνιση της ιδιωτικής. Το καθεστώς έχει καταφέρει να διαχωρίσει και να διαμελίσσει τις ζωτικές σφαίρες ύπαρξης των επιμέρους περιοχών του. Έτσι, απολαμβάνει μια πλήρη εποπτεία του τι περιλαμβάνει καθημερινά η δημόσια και ιδιωτική ζωή.

Τέλος, μιλάμε για μια χώρα που στην καθημερινή της θέσμιση αποδεικνύεται από τις πλέον βάρβαρες. Μια χώρα που καταδίκασε πριν από λίγους μήνες δύο ανήλικα παιδιά στην αγχόνη επειδή ήταν ομοφυλόφιλοι. Μιλάμε για μια χώρα που έχει καταδικάσει, επίσης, σε θάνατο τη 17χρονη Nazanin επειδή προσπάθησε να προστατευτεί από τρεις βιαστές, σκοτώνοντας τον έναν με μαχαίρι στην καρδιά. Το ιρανικό καθεστώς τιμωρεί όλα τα κορίτσια και τις γυναίκες που προστατεύουν τον εαυτό τους. Στο δικαστήριο η Nazanin είπε «*Ηθελα μόνο να προστατέψω τον εαυτό μου και τη φήμη και το καλό όνομα της οικογένειάς μου*» - μια δήλωση που δείχνει και την τραγικότητα ενός θύματος βιασμού στο Ιράν που αντί να αγκαλιαστεί από την κοινωνία, πιο πιθανό είναι να στιγματιστεί, να θεωρηθεί μιάσμα αυτή και το παιδί της. Το πιο εξωφρενικό, όμως, είναι η απάντηση του Ιρανού μουλά δικαστή στη 17χρονη... «*Πως μπόρεσες να δολοφονήσεις έναν νέο άντρα; Θα σου μάθουμε ένα μάθημα έτσι ώστε και οι όμοιες σου από τις βρώμικες πόρνες δε θα μπορέσουν να σηκώσουν ποτέ ξανά χέρι σε άντρες*»... Αργότερα, μαθεύτηκε ότι οι τρεις επίδοξοι βιαστές ανήκαν στο τάγμα των Basijis¹⁷...

Στις 9 Ιανουαρίου του 2006 η Ιρανική τηλεόραση μετέδωσε και πάλι μια εκπομπή που έδειχνε τους Ιρανούς προσκυνητές στη Μέκκα να παρακολουθούν με ευχαρίστηση τα βίντεο από το χτύπημα στους Δίδυμους Πύργους την 11^η Σεπτέμβρη του 2001 και να κραυγάζουν μανιωδώς «Θάνατος στο Ισραήλ! Θάνατος στην Αμερική!»¹⁸.

...και ως κυψέλη αντισημιτισμού...

Ο ίδιος ο πρωθυπουργός του, ο Αχμαντινετζάντ, έχει επανειλημμένα αμφισβητήσει την ύπαρξη

ληθούμε με το τι είναι στην ουσία της η κάθε θρησκεία, ποιους επηρεάζει και πως δημιουργεί και αναπαράγει το δόγμα της και την κοινωνική ζωή των πιστών της.

Γιατί τα λέμε όλα αυτά; Εμείς, οι άθεοι/-ες εκμεταλλευόμαστε το ότι δεν ανήκουμε σε κανένα δόγμα και από την άποψη ότι διαρρηγνύουμε την κλειστότητα σημασιών που επιβάλλει η κάθε θρησκεία. Για παράδειγμα, ισλαμιστής σημαίνει φανατικός μουσουλμάνος. Ένας ισλαμιστής, λοιπόν, δε θα ενδιαφερθεί ποτέ να μάθει πραγματικά για το τι είναι ο χριστιανισμός ή ο ιουδαϊσμός γιατί η θρησκεία του τον έχει μάθει να μην ενδιαφέρεται. Αν ενδιαφερόταν, αυτό θα σήμαινε ότι θα άρχιζε να διαρρηγνύει την κλειστότητα των σημασιών (πρόσληψης πληροφοριών, αναπαραστάσεων αλλά και του τρόπου που θέτει κανείς τα ερωτήματα στον εαυτό του και την κοινωνία κτλ) που του επιβάλλει το Ισλάμ. Εμείς μπορούμε να μελετούμε τις θρησκείες και κοινωνικο-ιστορικά να αναδεικνύουμε το ψέμα που αντιπροσωπεύουν. Θα θέλαμε να θυμίσουμε, εξάλλου, στους παραπάνω αριστερούς μαρξιστές κάτι που έλεγε ο Καρλ Μαρξ – «Η κριτική της θρησκείας είναι η προϋπόθεση κάθε κοινωνικής κριτικής».

Ρατσιστής δεν είναι κάποιος όταν καταλαβαίνει ότι ο εδώ Θεός είναι το ίδιο ψεύτικος με τον Αλλάχ και, άρα, ζητάει και από τον μουσουλμάνο να ξεπεράσει αυτή του τη θρησκευτική συνείδηση. Ρατσιστής, όμως, είναι κάποιος όταν πιστεύει ότι οι μουσουλμάνοι δεν είναι ικανοί να ξεπεράσουν την κεντρικότητα που παίζουν οι θρησκευτικές σημασίες στη ζωή τους ή όταν μην έχοντας μελετήσει τον πολιτισμό τους (γιατί πχ στο Ιράν ο πολιτισμός έχει μεγάλη σχέση με τη θρησκεία) κάθεται κανείς και μιλά εξ ονόματος «ενός ολόκληρου λαού». Η ίδια βλακεία, δυστυχώς, γίνεται και από πολλούς αντι-εξουσιαστές οι οποίοι, έχοντας δει ένα ντοκιμαντέρ του Κούλογλου, νομίζουν ότι διείσδυσαν στον ισλαμικό πολιτισμό.

Θα μπορούσε να ειπωθεί ως αντεπιχείρημα ότι και στη Δύση ή στην Ελλάδα, καλύτερα, έχουμε μια δυνατή θρησκεία. Σωστό. Και κακό. Όμως, η απόφαση πχ για το αν θα μπει το ελληνικό κράτος στην ΕΕ, αν θα ακολουθηθεί η α' ή η β' πολιτική σε σχέση με την καθημερινότητα, την οικονομία, τους εξοπλισμούς, την παιδεία πλέον δεν έχει καμία σχέση με το τι λέει η Εκκλησία αλλά και με το τι ρόλο – ακόμη πιο σημαντικό – παίζει η θρησκευτική συνείδηση του τάδε ή του δεινά Υπουργού. Η κεντρικότητα της θρησκευτικής συνείδησης στη Δύση έχει παρέλθει μια και καλή, την εποχή του Διαφωτισμού, του ιστορικού ακριβώς κύματος που ακόμα δεν έχει δημιουργήσει η Ανατολή. Εμείς, όμως, δεν είμαστε απλώς υπέρ μιας επίγειας και εγκόσμιας επανάστασης απέναντι στις θεολογικές υποσχέσεις του Ισλάμ, γενικά κι αφηρημένα.

Το λέμε αυτό για δύο λόγους, πέρα από το ότι θέλουμε να αναδείξουμε την κεντρικότητα της θρησκευτικής συνείδησης στα ισλαμικά-αραβικά κράτη:

α) δεν αποκλείεται κάποιος ή κάποια θεολόγος, πιστή ή οτιδήποτε άλλο να μπορέσει να βγάλει μια φιλειρηνική διδαχή από τα ιερά έγγραφα που αποτελούν το Κοράνι, βάσει της οποίας να μιλά για μια κοινωνία ισότητας και ελευθερίας ενώπιον του Θεού. Αυτό δε μας εντυπωσιάζει. Θα είχαμε, ίσως, μια ένσταση καθώς ποτέ και πουθενά οποιαδήποτε θρησκεία δεν μπόρεσε να συλλάβει

τον εαυτό μας – νομίζουμε – μπροστά σε ένα ιστορικό οξύμωρο ή μια γελοία κοροϊδία. Το καθεστώς του Ιράν όχι μόνο είναι θεοκρατικό, πράγμα που σημαίνει ότι δεν υπάρχει διαχωρισμός ανάμεσα στη σφαίρα της πολιτικής και τη σφαίρα της θρησκείας, αλλά είναι και ρατσιστικό καθώς ελάχιστοι αλλόθρησκοι μπορούν να ζήσουν μέσα σε αυτή τη χώρα. Είναι ενδεικτικές οι δηλώσεις του γραμματέα του Ιρανικού Συμβουλίου Ασφάλειας Ayatollah Ahmad Jannati ότι «Οι μη-μουσουλμάνοι είναι ζώα που... διαφθείρουν τη Γη»²⁶. Η έννοια του ισλαμισμού καμία σχέση δεν έχει με μια απλή ανοχή της θρησκείας των μουσουλμάνων. Οι ισλαμιστές αποτελούν τους εξτρεμιστές μουσουλμάνους που θέλουν να επιβάλουν όχι απλώς μια κοινωνία που να ελέγχεται σε όλα τα επίπεδα της θέσμισης από τους φετβάδες της Σαρία (του ισλαμικού νόμου), μορφή ετερονομίας που ισχύει ήδη για ένα δισεκατομμύριο μουσουλμάνους σήμερα, αλλά και την κατασκευή ενός οικουμενικού ισλαμιστικού κράτους με την έννοια μιας παγκόσμιας κοινότητας των πιστών, έναν φονταμενταλιστικό ολοκληρωτισμό. Αυτό το σχέδιο είναι, εξ ορισμού, ενάντια σε κάθε ελευθερία, ενάντια σε κάθε πραγματικά κοινωνικό (δηλαδή, προσανατολισμένο προς τις ανάγκες και την πολιτική βούληση των αυτόνομων κοινωνικών κομματιών) και αντι-εξουσιαστικό πρόταγμα.

Το παιχνίδι του αντι-ιμπεριαλισμού...

Μέσα στα πλαίσια της φανέρωσης αυτού του εφιάλτη, η δυτική Αριστερά βλέπει στο Ιράν ένα θύμα του ιμπεριαλισμού μην κάνοντας ούτε μια νύξη για το καθεστώς αυτής της χώρας και, όπως είπαμε πριν, ούτε και για τις αντιστάσεις μέσα στο Ιράν. Φυσικά, ο Αχμαντινετζάντ και οι μουλάδες δεν είναι αφελείς. Εκμεταλλεύονται με τον καλύτερο τρόπο αυτή την «αριστερή» προσέγγιση. Αυτό φάνηκε και από το υποκριτικό «γράμμα ειρήνης» που έστειλε ο Ιρανός δικτάτορας στον πρόεδρο των ΗΠΑ όπου του έκανε κριτική για το ότι στο Γκουαντανάμο οι κρατούμενοι δεν έχουν δικαίωμα δικηγόρου (!). Αυτή η κριτική είναι απίστευτο το πόσο εύκολα και με θράσος μπορεί να γίνει από έναν τύπο ο οποίος είναι πρόεδρος²⁷ (sic) σε μια χώρα που συγκαταλέγεται ανάμεσα σε αυτές που έχουν τους περισσότερους πολιτικούς κρατούμενους του πλανήτη και τους περισσότερους φυλακισμένους δικηγόρους²⁸. Μέσα στο πλαίσιο αυτής της προπαγάνδας η τηλεόραση του Ιράν και του Λιβάνου (το κανάλι της Χεζμπολάχ μάλιστα, το Al-Manar) παρουσίασε μια τηλεοπτική σειρά όπου παρουσιάζονταν κατασκευασμένα περιστατικά δήθεν καταδικών για τους αναθεωρητές/ αρνητές του Ολοκαυτώματος, εμφανίζοντας βέβαια τους τελευταίους ως ήρωες...²⁹.

Μια ακόμη κριτική ξεκινά με το δήθεν ενδιαφέρον του Ιράν για την εισβολή των ΗΠΑ και των συμμάχων τους στο Ιράκ εδώ και τρία χρόνια. Έτσι, η δικαιολόγηση της στρατολόγησης ανθρώπων-βομβών σε ιρανικό έδαφος (και μέσω ιστοσελίδων!³⁰) βρίσκεται στις αντι-ιμπεριαλιστικές ανησυχίες της ιρανικής κυριαρχίας και πάλι. Ούτε κουβέντα δε λέγεται, βέβαια, για το ότι πλέον οι νεκροί Ιρακινοί από σίτες, Ιρανούς και Ιρακινούς, «συναγωνίζονται» σε αριθμό τους νεκρούς Ιρακινούς από τις σφαίρες και τις βόμβες των ΗΠΑ. Ούτε κουβέντα, επίσης, για το ρόλο που θέλει να παίξει το Ιράν στο Ιράκ, καθώς έχει τη βούληση να ανταγωνιστεί την Αλ Κάϊντα στην ηγεσία της «αντίστασης».

Πυρηνικοί Εξοπλισμοί: μια ατυχής ιστορία για όλους

Στις 24 Σεπτεμβρίου του 2005 το Συμβούλιο της Διεθνούς Επιτροπής Ατομικής Ενέργειας, το οποίο αποτελείται από 35 χώρες, αποφάσισε με 22 ψήφους υπέρ, μία κατά και 12 αποχές να αποδοκιμάσει τη στάση του Ιράν σε σχέση με τα πυρηνικά και να απειλήσει ότι θα το παραπέμψει στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ. Η επιχειρηματολογία των ΗΠΑ και των κρατών της ΕΕ ήταν ότι το Ιράν έπρεπε να παραπεμφθεί στο Συμβούλιο Ασφαλείας με την απόφαση αυτή, γιατί παρέβη κάποιες από τις συμφωνίες της Συνθήκης για τον Περιορισμό των Πυρηνικών Όπλων. Η Ρωσία

ύπαρξη του Ισραήλ. Είχε προηγηθεί το συνέδριο που διοργάνωσε η κυβέρνηση «για έναν κόσμο χωρίς Σιωνισμό», με κεντρικό ομιλητή τον πρωθυπουργό, και ακολούθησαν πολλές λαοσυνάξεις με παρουσία του θρησκευτικού-πολιτικού κατεστημένου όπου κυριάρχησαν τα συνθήματα «Θέλουμε πυρηνική ενέργεια!» και «Θάνατος στο Ισραήλ! Θάνατος στην Αμερική!». Αυτή η αντιφατικότητα στις δηλώσεις συνεχίστηκε με ένα διττό στόχο: **α)** την εθνική-θρησκευτική συσπείρωση του Ιράν και **β)** την εμφάνιση ενός αδιάλλακτου προσώπου σε επίπεδο διεθνούς διπλωματίας.

Το Μάρτη όλοι δήθεν περίμεναν το Ιράν να σταματήσει τον απεμπλουτισμό ουρανίου (η deadline είχε οριστεί μέσα σε αυτό το μήνα), αλλιώς να προετοιμαστεί για πόλεμο. Το Ισραήλ μετέδωσε ότι στρέφει τον κύριο όγκο της στρατιωτικής του δύναμης (αεροπορία και πυραύλους) προς το Ιράν. Όλα όμως πάγωσαν. Οι απειλές πολέμου φαινόταν ότι ανήκαν μέσα στο διπλωματικό παιχνίδι. Και φάνηκε, επίσης, πως αυτές οι απειλές πολέμου κινητοποίησαν μόνο όσους εναντιώνονταν στο πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν. Ενδεικτικό είναι ότι η Roouz, η οποία φυσικά τυπώνεται εκτός Ιράν, μετέφερε διαμαρτυρίες πολλών ΜΜΕ από το Ιράν που κατήγγειλαν ότι φιμώθηκαν από το ιρανικό κράτος επειδή ανέπτυσαν κριτική στην «πυρηνική» παραφιλολογία³².

Στις 11, 13 Απρίλη και 5 Μάη το Ιράν αρχίζει να μεταδίδει σποτάκια προπαγάνδας του στρατού του στην τηλεόραση καθώς και εικόνες από τα πυρηνικά του προγράμματα, εν είδει επίδειξης δύναμης³³. Όλος ο αραβικός κόσμος, έχοντας στο μυαλό του ένα ενδεχόμενο πολέμου στο Ιράν, τοποθετείται ξεκάθαρα υπέρ ή κατά του πυρηνικού προγράμματος της Τεχεράνης. Τα μισά σχεδόν αραβικά ΜΜΕ επικρίνουν τον Αχμαντιντζάντ. Τα άλλα μισά αραβικά ΜΜΕ βρίσκουν ότι τώρα επιτυγχάνεται μια καλή ισορροπία απέναντι στο Ισραήλ.

Στις 18 Μάη έρχεται μια αναμενόμενη στήριξη από τους τζιχαντιστές του Ιράκ. Ο ιρακινός Αγιατολάχ Ahmad Al-Baghdadi έδωσε τη στήριξή του για πυρηνικά όπλα στο Ιράν και κατάκτηση του κόσμου από τους μουσουλμάνους. «*Η Τζιχάντ στο Ισλάμ... σημαίνει την επιδρομή με σκοπό να διαδοθεί σε όλο τον κόσμο ο λόγος περί του ότι δεν υπάρχει άλλος θεός από τον Αλλάχ και ότι ο Μωάμεθ είναι ο προφήτης του Αλλάχ*»³⁴. Θα άξιζε να σημειωθεί ότι και ο ίδιος ο Αχμαντιντζάντ παρομοιάζει τον εαυτό του με τον προφήτη Μωάμεθ, παρά τις όποιες αντιρρήσεις ακούει και μέσα στη χώρα του.

Την ίδια εποχή, όπως είπαμε, η ευρωπαϊκή και γενικότερα δυτική αριστερά αγνοεί όλες αυτές τις δηλώσεις και αρκείται σε έναν ανέξοδο και οικονομικίστικο αντι-ιμπεριαλισμό. Κάποιοι εστιάζουν στα πυρηνικά (Τσόμσκι), κάποιοι στο πετρέλαιο και κάποιοι στην πρόθεση της Τεχεράνης να ιδρύσει ένα διεθνές χρηματιστήριο πετρελαίου που να κινείται με βάση το ευρώ (Sabina Moranti: *Liberazione*)³⁵. Ανάγοντας τις αιτίες του «επικείμενου πολέμου» σε οικονομικά κυρίως κριτήρια αποτυγχάνουν όλες οι προσπάθειες να γίνει μια ιδεολογική κριτική της διαμάχης. Όλες αυτές οι τάσεις, στο ριζοσπαστικό τους επίπεδο, αρκούνται να

«Κάνω κριτική στο Ιράν, άρα πρέπει να κάνω και στις ΗΠΑ ή, ακόμη χειρότερα, δεν κάνω κριτική στο Ιράν για να μη με πούνε φιλο-αμερικάνο και χάσω καμιά ψήφο»: αυτά είναι δυστυχώς που μας έχουν φέρει στα σημερινά (ή και παλιότερα) αδιέξοδα όπου οι κομμουνιστές ινστρουχτορες τα βρήκαν με τους εξτρεμιστές μουλάδες.

Εδώ, δε μετρά πλέον η κοινωνική ανάγκη και η πολιτική θέση, το ότι θέλουμε δηλαδή να μην καταστραφεί ο πλανήτης και ότι φοβόμαστε ως υπάρξεις μέσα σε ένα τέτοιο παγκόσμιο περιβάλλον, το ότι δε θέλουμε κανείς να αποκτήσει πυρηνικά και όσοι έχουν να τα καταστρέψουν. Εδώ μετρά μόνο ποιος είναι «ο τυπικά αδύναμος» σύμφωνα με τη μανιχαϊστική λογική της αντι-ιμπεριαλιστικής Αριστεράς (λες και Κίνα-Ρωσία-Ιράν-Γερμανία είναι μικρές αντι-καπιταλιστικές δυνάμεις). Σε ένα τελευταίο επίπεδο, θα έπρεπε να είναι τυφλός κανείς για να μη δει ότι αυτή η αριστερή εναντίωση στον καπιταλισμό, η οποία υποστηρίζει θεοκρατικά καθεστώτα εναντίον του συστήματος, καθιστά καταφανή την αμηχανία και την ανικανότητά της να προτείνει πραγματικές εναλλακτικές μορφές αγώνα και κοινωνικής οργάνωσης.

Ο Καστοριάδης το είχε δηλώσει στην περίπτωση του πολέμου του 91' στον Κόλπο. Όσο τα ερωτήματα αυτά μπαίνουν στα πλαίσια αυτής της θέσμησης, του καπιταλιστικού μοντέλου και της αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας»... «*δε θα είναι παρά τερατώδη και ασθενή ερωτήματα που παίρνουν ψεύτικες απαντήσεις*»³⁷. Μέσα από παλιότερα κείμενα είχαμε αναδείξει το πως ο καπιταλισμός φέρει τον πόλεμο όπως το σύννεφο την καταιγίδα. Βλέπουμε, ενόψει της κρίσης στο Ιράν, ότι ένας πόλεμος είναι στα σκαριά, ανεξάρτητα του πόσες πιθανότητες υπάρχουν να γίνει. Είναι το θέμα μας λοιπόν το να πούμε ένα «ναι» ή ένα «όχι» σε αυτό τον πόλεμο ή, από την άλλη, να υπερασπιστούμε το πρόταγμά μας το οποίο βλέπουμε τόσο αναγκαίο όσο ποτέ στη Δύση και αλλού; Όσες και όσοι παλεύουμε για την κοινωνική και ατομική αυτονομία δεν έχουμε να κάνουμε ούτε με τις πολεμικές μηχανές των δυτικών κρατών ούτε, πολύ περισσότερο, με τους φασισμούς που ξεπηδούν μέσα σε βαθιά ετερόνομες χώρες. Αυτό που εμείς επιλέγουμε μέσα στους γενικότερους εκβιασμούς της Real Politik είναι να στηρίζουμε σε κάθε τόπο τις δυνάμεις που παλεύουν για έναν πραγματικά αντι-καπιταλιστικό, αντι-εθνικό σκοπό και, από κει και πέρα, γνωρίζουμε πως ο καλύτερος αντι-ιμπεριαλισμός επιτυγχάνεται όταν στρέφεις την αιχμή του δόρατος ενάντια στο «δικό σου» κράτος και κεφάλαιο. Πάνω σε αυτές τις ράγες είναι που επιθυμούμε εμείς να κινηθούμε για μια κοινωνία που θα αυτοθεσμιζεται ρητά, από τα κάτω, προωθώντας τις έννοιες της ελευθερίας και της αυτονομίας.

Ιστορικό Ιντερμέδιο: η 1^η Ισλαμική «Επανάσταση»

Το Ιράν, το κρατικό μόρφωμα δηλαδή που διαδέχθηκε τη δυναστεία της Περσίας, αποτελούσε μια περιοχή που διοικούταν για 2,500 χρόνια τουλάχιστον από βασιλείες, που υποστήριζαν τα οικογενειακά συμφέροντα των ντόπιων ηγετών ή και τα συμφέροντα των μεγαλύτερων ή μικρότερων ιμπεριαλιστών, όποιων τυχόν περνούσαν από τη χώρα. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, είχε μεν να επιδείξει μια τεράστια κουλτούρα και έναν πλούσιο αρχαίο πολιτισμό αλλά παρόλα αυτά το μόνο που είχε αναδείξει πολιτικά ήταν κάποιες χιλιετίες ετερονομίας, σφιχτά δεμένης με το θρησκευτικό φαντασιακό.

Η αλήθεια είναι ότι μέσα στον 20^ο αιώνα και μέχρι το 1979 ο ιρανικός πληθυσμός, όπως είπαμε και προηγουμένως, έχει αρκετά φιλο-δυτικά στοιχεία. Αυτά εκφράζονται είτε μέσω της επιθυμίας για κατανάλωση και φιλελευθερισμό (τυπικές ελευθερίες) είτε μέσω μιας γενικότερης βούλησης για ρητή κοινωνική αυτοθέσμηση. Ενδεικτικά, οι γυναίκες στο Ιράν δε φορούσαν τσαντόρ μέχρι να έρθει η πρώτη ισλαμική επανάσταση. Οι φοιτητές στο campus της Τεχεράνης πάντα δημιουργούσαν εστίες αμφισβήτησης μέσα στα πανεπιστήμια όπου οι ριζοσπαστικές ιδέες κυκλοφορούσαν

πιο εύκολα. Η, δε, διάδοση μαρξιστικών ή άλλων ιδεών ήταν σημαντική, πολύ περισσότερο από ότι στο Ιράκ ή αλλού.

Από το Σεπτέμβρη του 1978, όμως, ως τον Ιούλη του 1979 στο Ιράν συνέβη μια συνταρακτική αλλαγή. Ο ιρανικός πληθυσμός, που μέχρι τότε ζούσε υπό το σκληρό καθεστώς ακόμη ενός σάχη, ξεσηκώθηκε. Αυτή η εξέγερση ονομάστηκε «Ιρανική Επανάσταση». Αυτό που ποτέ δε συζητήθηκε είναι από ποιους και ποιες έγινε αυτή η επανάσταση και αν ήταν μια επανάσταση «δική μας» – πράγμα που θα ήταν αυτονόητο εφόσον χρησιμοποιείται ο όρος «επανάσταση» - ή κάποιων άλλων με τους οποίους δεν έχουμε και τόσο συγγενικά συμφέροντα.

Υπάρχουν πολλά και ενδιαφέροντα στοιχεία που μπορούμε να ανιχνεύσουμε κατά τη διετία της ιρανικής αυτής εξέγερσης. Βρίσκουμε την εκδίωξη του σάχη, τη δημιουργία πολλών φεμινιστικών οργανώσεων που άρχισαν να δικτυώνονται, βρίσκουμε τη δημιουργία των επιτροπών γειτονιάς, βρίσκουμε τη δημιουργία των Shoras, των εργατικών συμβουλίων των Ιρανών, βρίσκουμε άγριες απεργίες (wildcat strikes), καταλήψεις γης και πολλά άλλα γεγονότα. Αυτή, όμως, η συνθήκη είναι μόνο η μισή αλήθεια για το τι έγινε στο Ιράν στα 1978-79. Αυτές οι θετικές, για μας, εκφάνσεις των ζυμώσεων πριν την επιβολή του Χομεϊνί, είναι που δεν αρέσκονται να αναπολούν οι τζιχαντιστές.

Η άλλη μισή αλήθεια, την οποία δεν αρέσκονται να αναφέρουν οι υποστηρικτές της «πάλης των τάξεων», είναι ότι υπάρχει στο Ιράν την ίδια περίοδο ένα αντίστοιχα τεράστιο δυναμικό θέσμισης από την πλευρά των ισλαμιστών και των εθνικιστών. Δημιουργείται το «Εθνικό Μέτωπο» και η οργάνωση των Fedayeen, δημιουργείται μια άλλη προσωρινή κυβέρνηση στο Ιράν (υπό την ηγεσία του Ιρανικού Δημοκρατικού Κόμματος του Χομεϊνί) η οποία θα εξοβελίσει κάθε άλλο κόμμα από το κοινοβούλιο και την οποία θα στηρίξουν πολλοί από τους εξεγερθέντες. Ξεπήδησε, παράλληλα, η Pasdaran, η μυστική αστυνομία που κατέστειλε τα Shoras και προσπάθησε να τα εξισλαμίσει. Τέλος, ανέλαβε δράση η περίφημη Hezbollah (Το Κόμμα του Θεού) η οποία άρχισε να συγκεντρώνει όλο και περισσότερα μέλη. Με λίγα λόγια, την άλλη πλευρά του νομίσματος της εργατικής-δημοκρατικής-γυναικείας εξέγερσης στο Ιράν απετέλεσε η ισλαμιστική και εθνικιστική εξέγερση, η οποία μάλιστα αποτελούσε την ήττα της πρώτης και η οποία, αφετέρου, μπόρεσε να οργανωθεί πολύ καλύτερα και πιο άμεσα από τον εσωτερικό εχθρό του Ιράν.

Ήταν λογικό όλη αυτή η αναταραχή και η σύγκρουση μεταξύ των δύο ή περισσότερων τάσεων να αφομοιωθεί από τον κρατικό μηχανισμό ο οποίος στο αποκορύφωμα της κρίσης εξέφραζε βασικά κάποια λαϊκίστικα και αντι-καπιταλιστικά συνθήματα (το σύμβολο αυτών των αντιδραστικά αντι-καπιταλιστικών συνθημάτων αποτέλεσε η κατάληψη της αμερικάνικης πρεσβείας). Αυτή η αφομοίωση της κοινωνικής σύγκρουσης οδήγησε στην οριστικοποίηση της 1^{ης} Ισλαμικής Επανάστασης στο Ιράν, η οποία προφανώς δεν είχε τίποτα το ριζοσπαστικό, τίποτα το προοδευτικό, τίποτα το αυτόνομο, τίποτα το δημοκρατικό. Οι απεργοί κατεστάλησαν, οι γυναίκες φόρεσαν το τσαντόρ μετά το 79', τα Shoras διαλύθηκαν και η όποια αυτοοργάνωση τελείωσε.

Αυτή η κρίση αντιμετωπίστηκε από τα διάφορα ευρωπαϊκά επαναστατικά ή μη ρεύματα με πολύ ποικίλους τρόπους. Όπως ήδη είπαμε, οι υποστηρικτές της «πάλης των τάξεων» υποδέχθηκαν με χαρά πχ τη δημιουργία των Shoras αλλά δεν έβγαλαν μιλιά για τους εθνικιστές. Κάποιοι αναρχικοί, ακόμη και σήμερα, αφήνουν να εννοηθεί ότι «οι φιλικές μας δυνάμεις χάσανε στο Ιράν» και το όλο μήνυμα που μένει είναι ότι δεν μπορείς να εμπιστευτείς τους θρησκευτικούς ηγέτες σε μια εξέγερση απλά και μόνο επειδή υιοθετούν ευκαιριακά κάποια αντι-καπιταλιστικά συνθήματα³⁸.

Η αλήθεια είναι ότι η «Ισλαμική Επανάσταση» του 79' προετοίμασε το έδαφος για τον χειρότερο

ολοκληρωτισμό που γνώρισε ποτέ ο ισλαμικός κόσμος στην ιστορία του. Ένας από τους ηγέτες αυτής της «επανάστασης», συνεργάτης του Χομεϊνί (και μετά συλληφθείς από το καθεστώς επειδή τόλμησε να ασκήσει κριτική), ο Ιρανός Αγιατολάχ Muhammad Hussein Montazeri, σήμερα μόνο και εφόσον είναι κυνηγημένος, παραδέχεται πως «*Τα τζαμιά είναι τα πολιτικά μας κόμματα... Οι εκλογές είναι μια απλή τυπικότητα... Όποιος εκφράζει διαφωνία διώκεται ποινικά... Οι στρατιωτικές δυνάμεις και οι δυνάμεις ασφαλείας έχουν τον τελευταίο λόγο...*»³⁹. Αυτό που δε λέει, βέβαια, είναι ότι ο ίδιος μαζί με τον Χομεϊνί και την «κυβέρνησή» του ίδρυσαν το τάγμα των Basiji κατά τη διάρκεια της πρώτης ιρανικής επανάστασης και, άρα, έθεσαν ποικιλοτρόπως τα θεμέλια του τζιχαντίζτικου καθεστώτος. Ο ίδιος ο Χομεϊνί αφού σταθεροποιήθηκε στην εξουσία του Ιράν χαρακτηρίσε ως «θεία ευλογία» την εισβολή στο Ιράν που κατάφερε ο οργανωμένος ιρακινός στρατός του Σαντάμ. Αυτό ήταν και το τελειωτικό χτύπημα για οποιαδήποτε ελεύθερη φωνή είχε μείνει στο Ιράν. Ο Χομεϊνί μέσω της εθνικής και θρησκευτικής συσπείρωσης κατάφερε τον καθολικό συντηρητισμό της κοινωνίας του.

Για να δώσουμε ένα παράδειγμα του τι έγινε από το 79' και μετά στο Ιράν αρκεί να αναφέρουμε μερικά μόνο στοιχεία για το τάγμα των Basiji στους οποίους κάναμε και μια νύξη προηγουμένως όταν αναφερθήκαμε στην καταστολή της φοιτητικής εξέγερσης στα τέλη του Μάη του 2006.

Από το συγκεκριμένο σώμα στρατού, μέχρι την άνοιξη του 1982, στον ιρανο-ιρακινό πόλεμο στάλθηκαν 450,000 μαχητές, κυρίως ανήλικοι και οι 100,000 από αυτούς δε γύρισαν πίσω ζωντανοί. Μέχρι τότε, για τον καθαρισμό των ναρκοπεδίων, οι Ιρανοί έστελναν σκυλιά και γαϊδούρια – κάτι το οποίο αποδείχθηκε αναποτελεσματικό γιατί εκεί μόλις σκοτώνονταν καμιά δεκαριά ζώα, τα υπόλοιπα έτρεχαν προς τα πίσω έντρομα. Τα ζώα, λοιπόν, ήταν αναποτελεσματικά γιατί λειτουργούσε σε αυτά το ένστικτο του φόβου του θανάτου.

Το καλοκαίρι του 82' ένας ιρακινός αξιωματικός δήλωνε: «*Έρχονταν κατά πάνω μας με υψωμένες τις γροθιές τους. Μπορούσες να ρίξεις το πρώτο τους κύμα και έπειτα το δεύτερο. Αλλά σε κάποια στιγμή τα πτώματά τους άρχιζαν να στοιβάζονται μπροστά μας και το μόνο που θέλαμε να κάνουμε είναι να ουρλιάζουμε και να πετάζουμε τα όπλα μας. Αυτοί, εν τέλει, ήταν άνθρωποι!*».

Δεν μπορούμε να εξηγήσουμε το γιατί οι Basiji πέθαιναν εθελοντικά, μόνο μέσα από τα οικονομικά κριτήρια ενός πολέμου. Είναι αλήθεια ότι το ιρανικό κράτος πριμοδοτούσε τις οικογένειες των μαρτύρων μέσα από την καμπάνια που διεξήγε («Θυσίασε ένα παιδί σου για τον Ιμάμη»). Αλλά αυτό δεν αρκεί.

Όλη η «τρέλα», ή όλη η «μαγεία» για τους ίδιους, βρισκόταν στα συνθήματα που οι Basiji φώναζαν όσο ανατινάζονταν από τα ναρκοπέδια και έπεφταν κάτω από τις σφαίρες του πάνοπλου ιρακινού στρατού. «*Μας περιμένει μια νέα Karbala!*», «*Ενάντια στον Yazid της εποχής μας!*» και «*Το караβάνι του Hussein προχωρά!*». Υπάρχει μια γενικότερη θρησκευτική εσχατολογία αλλά 2^{ης} παρουσίας (κάτι που στα δυτικά κράτη έχει ξεπεραστεί προ πολλού ως κυρίαρχη πεποίθηση – όπως και γενικότερα η θρησκευτικής προέλευσης εξουσιαστική σχέση ποιμένος-ποιμνίου). Αυτή υπόρρητα ή και ρητά προστάζει τους πιστούς να είναι «υπομονετικοί», δηλαδή παθητικοί, και να περιμένουν μια εξ ουρανού σωτηρία. Δίχως να πούμε δύο λόγια για αυτό το φαινόμενο, δε θα εμβαθύνουμε σωστά στις κοινωνικές φαντασιακές σημασίες στις οποίες εμβαπτίζονται οι Ιρανοί και οι Ιρανές. Ο Hussein, ο Yazid, η Karbala είναι αναφορές από τη σιίτικη μυθολογία. Ως γνωστόν, το Ιράν είναι από τα ελάχιστα «ισλαμικά έθνη» που δεν είναι αραβικά. Οι Ιρανοί είναι απόγονοι των Περσών και όχι των Αράβων. Επίσης, είναι από τα λίγα μουσουλμανικά κράτη που είναι σιιτικά. Οι σιίτες – είναι λίγο δύσκολο εδώ να αναπαράγουμε τα πάντα περί του κομβικού αυτού χάσματος στο Ισλάμ – κάθε χρόνο με το έθιμο της Ασούρας (Ashura) «θυμούνται» την ήττα

του Χουσεΐν από τους σουνίτες το 680 μΧ στη μάχη της Καρμπάλα. Ο Γιαζίντ ήταν ο κακός, ο προδότης. Ο Χουσεΐν ήταν ο 11^{ος} Ιμάμης, απόγονος του Μωάμεθ, ο οποίος κατά τους σίτες θα έπρεπε να αναλάβει την εξουσία. Ο Γιαζίντ, από την άλλη, ήταν ένας τύπος που άκουγε μουσική και έπινε... ένας που εμπνεόταν από τον κόσμο της ύλης. Η αντιστοιχία με τον φιλο-δυτικό Σαντάμ, κατά τη διάρκεια του ιρανο-ιρακινού πολέμου, ήταν εύκολο να γίνει...

Κάθε χρόνο στη «γιορτή» της Ασούρας, ο κόσμος αυτό-μαστιγώνεται και αυτό-τραυματίζεται προς ένδειξη αλληλεγγύης και θρήνου στον 11^ο Ιμάμη του και, βέβαια, εν αναμονή του 12^{ου} Ιμάμη, του γιου του Hussein. Αυτή η συνάντηση με τον 12^ο Ιμάμη προφανώς αποτελεί μια κεντρική σηματοδότηση για τους σίτες, όπως βέβαια και για τους σίτες που σφάχτηκαν στον πόλεμο Ιράν-Ιράκ.

Συγκεκριμένα, ο Χομεϊνί τόνιζε πως η ζωή δεν αξίζει και ότι ο θάνατος αποτελεί την έναρξη μιας αυθεντικής εμπειρίας. «Ο φυσικός κόσμος», εξηγούσε τον Οκτώβρη του 1980, «αποτελεί το κατώτατο σημείο της δημιουργίας. Αυτό που είναι καθοριστικό είναι το επέκεινα, ο θεϊκός κόσμος που είναι αιώνιος». Αυτός ο τελευταίος είναι στον οποίο έχουν μεγαλύτερη πρόσβαση οι μάρτυρες της Τζιχάντ. Ο θάνατός τους δεν είναι θάνατος αλλά απλή μετάβαση από τον έναν στον άλλον κόσμο. Για αυτό δεν είχε σημασία για το αν οι Basiji θα πέθαιναν ή όχι. Το Σεπτέμβρη του 80' ο Χομεϊνί το εξέφρασε ρητά λέγοντας πως οι στρατιωτικές νίκες είναι δευτερεύουσες. «Ο Basiji πρέπει να κατανοεί πως αποτελεί έναν «στρατιώτη του θεού» για τον οποίο δεν έχει τόσο σημασία το αποτέλεσμα της σύγκρουσης όσο η ίδια η συμμετοχή». Φάνηκε ότι η προφητεία του Hassan-al-Banna, του ηγέτη και ιδρυτή της Αδελφότητας των Μουσουλμάνων στην Αίγυπτο εκπληρώθηκε με την «ιερή άμυνα» απέναντι στο Ιράκ.

Η 2^η Ισλαμική Επανάσταση στο Ιράν

Η στάση του Ιράν δε σημαίνει ότι υιοθετείται, βέβαια, από όλα τα αραβικά κράτη. Το κρίσιμο είναι, ωστόσο, ότι το Ιράν βρίσκεται αυτή τη στιγμή σε μια ηγετική θέση ανάμεσα σε αυτά τα κράτη. Πως γίνεται αυτό; Όταν κάποια από τα αραβικά ή ισλαμικά κράτη προσπάθησαν με ελάχιστους τρόπους να επαναπροσδιορίσουν το θέμα της σχέσης τους με το Ισραήλ, το Ιράν και βέβαια η Σαουδική Αραβία, η Αίγυπτος και πυρήνες από το Λονδίνο αντέδρασαν πολύ έντονα. Τα κράτη που, κατά καιρούς, δοκίμασαν μια επικοινωνία με το Ισραήλ είναι προφανώς αυτά που δοκιμάζουν πλέον τις ισχυρότερες επιρροές από τη Δύση, είτε σε επίπεδο κουλτούρας είτε σε επίπεδο ηγεμονίας τους ή διμερών σχέσεων με τις ΗΠΑ. Μιλάμε για τον Λίβανο, το Κουβέιτ, το Πακιστάν... Και τα τρία κράτη δέχτηκαν αμείλικτη επίθεση από μεγάλο κομμάτι του αραβικού τύπου (φυσικά, ένα άλλο κομμάτι – μικρότερο – καλοδέχτηκε τις αραβο-ισραηλινές προσεγγίσεις). Οι επαφές με το Ισραήλ θεωρήθηκαν προδοσία απέναντι στο παλαιστινιακό και, γενικότερα, υποχώρηση από τις ισλαμικές θέσεις. Η Αλ Κάιντα, που ανταγωνίζεται το Ιράν σε πολλές περιπτώσεις αν και μοιράζεται μαζί του το όραμα της πολιτικής του τζιχαντισμού, έφτασε εκείνη την εποχή σε θέσεις του τύπου «Όποιος βοηθά το Πακιστάν είναι εχθρός». Αυτή η ντιρεκτίβα είχε βγει μάλιστα τη στιγμή που μεγάλης ισχύος σεισμός είχε πλήξει το Ισλαμαμπάντ και άλλες πακιστανικές περιοχές. Οι της Αλ Κάιντα θεώρησαν ότι πρέπει να συλλυπηθούν τους Πακιστανούς αδερφούς αλλά ότι οποιαδήποτε βοήθεια δοθεί στο πακιστανικό κράτος για την ενίσχυση των νοσοκομείων κτλ είναι προδοτική κίνηση που θα ενισχύσει απλώς μια φιλο-αμερικανική κυβέρνηση. Αυτό είναι το κόστος για μια μετριοπαθή πολιτική απέναντι στο Ισραήλ. Καταλαβαίνουμε, λοιπόν, ότι απαραίτητος παράγοντας για να εκλεγεί ο Αχμαντινετζάντ και να επιβεβαιώσει τη 2^η ισλαμική επανάσταση, ήταν η επιβεβαίωση ενός αντισημιτικού λόγου που θα διαιώνιζε την εχθρότητα με

τους σιωνιστές⁴⁰.

Από κει και πέρα, ποιες είναι, συνολικά, οι σταθερές αξίες που υποσχέθηκε ο Αχμαντινετζάντ ότι θα εισάγει ή θα διατηρήσει προκειμένου να πάρει τις εκλογές του Οκτώβρη του 2006 και να τον εμπιστευτούν οι οπαδοί της 2^{ης} ισλαμικής επανάστασης; Όπως ξέρουμε και από τη δυτική εμπειρία, οι Αχμαντινετζάντ είναι πολλοί μέσα στο Ιράν όπως και οι Καραμανλήδες είναι πολλοί μέσα στην Ελλάδα. Αυτό που έχει σημασία να αναλύσεις σε κοινωνικό-ιστορικό επίπεδο δεν είναι ο ίδιος ο «Μαχμούντ» αλλά το που το πρόγραμμά του «ακουμπά» τις γενικότερες ανάγκες ενός αντιδραστικού κινήματος «από τα κάτω», στο Ιράν, και που δένεται με την αλαζονεία της θρησκευτικής ηγεσίας – δύο συνθήκες που κάνουν πιο ευδιάκριτες τις βάσεις του εκεί καθεστώτος.

Μία από τις βασικές συνιστώσες του νέου ιρανικού πολιτικού προγράμματος είναι, λοιπόν, **α)** η προώθηση της ιδέας μιας «ισλαμικής δικαιοσύνης». Αυτό δε σημαίνει μονάχα ότι οι νόμοι ελέγχονται από τη Σαρία (το Κοράνι και τους, κατά καιρούς, φετβάδες) και ότι το Συμβούλιο των Δικαστών απλά θα αποτελείται από μουλάδες. Σημαίνει, επίσης, ότι η όλη φιλοσοφία του «δικαίου» θεμελιώνεται πάνω σε έναν μεσσιανικό λόγο περί επιστροφής του 12^{ου} Ιμάμη, περί μιας μεσσιανικής αντίληψης για το πότε θα έλθει μια τελική κατάσταση δικαίου η οποία θα περάσει μέσα από μια μάχη του Ισλάμ με τη Δύση. Τέλος, σε άμεσα πρακτικό επίπεδο, αυτή η ισλαμική δικαιοσύνη σημαίνει και μια σειρά μεταρρυθμίσεων ενάντια στη διαφθορά των ανώτερων στελεχών της κυβέρνησης κτλ.

Μια δεύτερη σημαντική συνιστώσα του ιρανικού πολιτικού λόγου είναι **β)** η επαναφορά στο προσκήνιο του «μεγαλείου» της *Ισλαμικής Επανάστασης* και, βέβαια, η απότιση φόρου τιμής στον μεγάλο Χομείνι, ο οποίος αν και νεκρός φαίνεται να έχει μεγαλύτερη επιρροή από τον σημερινό μεγάλο ηγέτη Ali Khamenei (supreme leader), ο οποίος ουσιαστικά βρίσκεται σε ανώτερη θέση και από τον Αχμαντινετζάντ. Τα ιδανικά της Ισλαμικής Επανάστασης στο Ιράν θέτουν τις φιλοδοξίες της χώρας στο προσκήνιο του κόσμου. Ένα πρώτο βήμα είναι η επικράτηση στον ισλαμικό κόσμο, πράγμα που μπορεί να γίνει βέβαια αν σύντομα το Ιράν αποκτήσει τη «βόμβα», που σίγουρα θα αλλάξει τις γεω-στρατηγικές ισορροπίες στην περιοχή. Αλλά δε φτάνει μόνο μια πρωτοκαθεδρία στον ισλαμικό κόσμο. Πρέπει να επιδιωχθεί και μια θέση υπερ-δύναμης ανάμεσα στα κράτη όλου του κόσμου. Το ότι το πολιτικό πρόγραμμα του Αχμαντινετζάντ διατήρησε το κλίμα εχθρότητας γενικά με τη Δύση⁴¹ και ειδικά με το Ισραήλ⁴², καθώς και ότι υποστήριξε με φανατισμό τις στρατιωτικές δομές της χώρας καθώς και τη «βιομηχανία μαρτύρων», σημαίνει ότι επέτεινε την πόλωση ανάμεσα σε ισλαμικό κόσμο και Δύση. Το θέμα των μαρτύρων θα συζητηθεί και στη συνέχεια καθώς κρίνεται πολύ κομβικό για τις σύγχρονες σημασίες που επενδύονται στο Ιράν.

Η τρίτη συνιστώσα είναι **γ)** η στάση του νέου Ιράν για το *πυρηνικό του πρόγραμμα*. Είναι ενδεικτικό ότι ο Αχμαντινετζάντ με το που εξελέγη το 2005, απέλυσε 40 πρέσβεις του Ιράν και κράτησε αποστάσεις από την πρόσφατα υπογραφείσα συμφωνία μεταξύ ΕΕ και Ιράν για το πυρηνικό πρόγραμμα του τελευταίου. Γενικά, η στάση των Ιρανών γίνεται ή μάλλον φαίνεται να γίνεται όλο και πιο αδιάλλακτη, με την προϋπόθεση βέβαια ότι Κίνα-Ρωσία τους στηρίζουν στις διεθνείς ψηφοφορίες.

Ο πρόεδρος Αχμαντινετζάντ, από την άλλη, δεν ήρθε στα πράγματα λόγω κάποιων τυχαίων παραγόντων. Αυτό που υποσχέθηκε να κάνει είναι να ηγηθεί της 2^{ης} Ισλαμικής Επανάστασης στο Ιράν. Ο ίδιος, όντας στο παρελθόν μέλος των Φρουρών της Επανάστασης, από την οποία προκύπτουν οι εκπαιδευτές των Basijis, εκμεταλλεύτηκε αυτή τη θέση για να δώσει στους Basiji ένα νέο ρόλο και γόητρο. Ο ρόλος τους ήταν να τον βγάλουν πρώτο στις εκλογές μέσα από την προπαγάνδα. Το γόητρό τους θα ήταν η ανάληψη καθηκόντων θρησκευτικής αστυνομίας και η αύξηση της αριθ-

Αυτό που μας υπόσχεται το μέλλον, πιο άμεσο από ποτέ, είναι ένα καθεστώς παγκόσμιου τρόμου όπου οι διάφοροι ολοκληρωτισμοί και οι διάφορες φιλελεύθερες ολιγαρχίες της Δύσης θα ερίζουν με απληστία πάνω από τα πτώματα των ριζοσπαστικών κινημάτων του παρελθόντος, ώστε να σκυλεύσουν ό,τι δυνατόν περισσότερο. Μπροστά σε αυτό το τραγικό αδιέξοδο, άλλοι παραδίδονται στο φόβο και αδυνατούν να πάρουν μια υπεύθυνη πολιτική στάση, τέτοια όμως που να μην εντείνει την αιματοχυσία και τη μισαλλοδοξία. Οι «δικοί μας αριστεροί» φαίνεται να διαπράττουν το ίδιο λάθος που έκαναν και οι φιλελεύθεροι, μαρξιστές και προοδευτικοί του Ιράν το 1979. Συνάινεσαν στην ισλαμική ηγεσία προκειμένου να απαλλαγούν από την επιρροή ή και επιβολή της Δύσης. Μόνο που οι του Ιράν το πλήρωσαν ακριβά, ενώ για τους δυτικούς δεν υπάρχει κανένα κόστος.

Ναι στον πόλεμο; Ή όχι στον πόλεμο; Ο Ροβεσπιέρος είχε πει πως «οι λαοί δεν αγαπούν τους ένοπλους ιεραποστόλους». Σε τέτοια ερωτήματα, είναι προφανές, η απάντηση δεν μπορεί να δοθεί από τη δύναμη. Από την άλλη, αυτά τα ερωτήματα είναι πραγματικά και δεν επιδέχονται αντικειμενικής, επιστημονικής ή και μιας οικουμενικής ηθικής θεμελίωσης. Το να δώσουμε ένα τέτοιο Όχι στον Πόλεμο είναι σα να μην παίρνουμε θέση μπροστά στο σημερινό κρίσιμο αδιέξοδο. Δεν πρέπει να είμαστε στεναχωρημένοι που τα ψευδοδιλήματά τους δε μας χωράνε. Πρέπει να είμαστε αποφασισμένοι να αλλάξουμε όλη τη λογική τους και όλη τη λογική μας, «να μάθουμε να σκεφτόμαστε αλλιώς».

μανικά κράτη, αλλά σε οποιοδήποτε είναι - και οφείλει να είναι - πιστός μουσουλμάνος, ακόμη και αν κατοικεί έξω από τα σύνορα κάποιου μουσουλμανικού κράτους. Ο λόγος της Αλ Κάιντα είναι δομημένος πάνω σε αυτό το σκεπτικό, ωστόσο αποτελεί μια νέα μορφή αντιδυτικής - αντισιωνιστικής συσπείρωσης των ισλαμιστών.

¹⁶ February 14, 2006, No. 1091. MEMRI. **Iranian President Ahmadinejad on the “Myth of the Holocaust” & Message to “Aggressive European Governments...and the Great Satan”: “You Should Be Grateful That Our People has Acted Nobly Towards You so Far, and has Been Patient... Don’t Make Us Lose Our Patience...”**

¹⁷ <http://www.iranpressnews.com/english/source/009881.html>

¹⁸ <http://www.memritv.org/search.asp?ACT=S9&P1=991> .

¹⁹ Iranian News Channel (IRINN) on April 24, 2006

²⁰ Είναι ενδεικτικό ότι το νέο-ναζιστικό NPD στο παγκόσμιο κύπελλο ποδοσφαίρου τον Ιούνιο του 2006 στη Γερμανία, στήριξε την ποδοσφαιρική ομάδα του Ιράν για αυτό το λόγο. Μέσα στον Ιούνιο του 2006, μάλιστα, οι νεοναζί οργάνωσαν εκδήλωση με κεντρικό σύνθημα «*Μαχμούτ Αχμαντινετζάντ - τον καλωσορίζουμε ως φίλοι!*».

²¹ (1) Iranian Students News Agency (Iran), October 26, 2005, <http://www.isna.ir/Main/NewsView.aspx?ID=News-603386>.

²² Συγκεκριμένα είπε ότι «*Το Ισραήλ πρέπει να σβηστεί από το χάρτη!*», ότι «*Σήμερα έχει δημιουργηθεί ένας μύθος γύρω από το Ολοκαύτωμα και θεωρείται πάνω απ’ το θεό, τη θρησκεία και τους προφήτες. Εάν (εσείς οι Ευρωπαίοι) έχετε διαπράξει αυτό το μεγάλο έγκλημα, τότε γιατί θα πρέπει το καταπιεσμένο παλαιστινιακό έθνος να πληρώσει το τίμημα;*», και τελικά ότι «*Αυτή είναι η πρότασή μας: εάν διαπράξατε το έγκλημα, τότε δώστε τους ένα κομμάτι της δικής σας γης στην Ευρώπη, τις Ηνωμένες Πολιτείες, τον Καναδά ή την Αλάσκα για να οικοδομήσουν οι Εβραίοι τη χώρα τους*». Η πρώτη ομιλία έγινε μάλιστα στα πλαίσια συνεδρίου με θέμα «*Ο κόσμος χωρίς το σιωνισμό*». *Συγκρίνετε τα παραπάνω αποσπάσματα με τη ρήση ενός πασίγνωστου εκπροσώπου του ναζισμού, του Χίμλερ, στις αρχές του β’ παγκοσμίου πολέμου: «Ο όρος “Εβραίος” ελπίζω να διαγραφεί μια για πάντα με μια γενική αποδημία όλων των Εβραίων στην Αφρική ή σε κάποια άλλη αποικία» (Ιαν Κέρσοου, Χίτλερ, εκδ. Scripta, σελ. 296)*. «Νέα Ανατολή», φύλλο 407, Νοέμβριος 2005 - βλέπε http://www.oakke.gr/new_east_2004.htm

²³ Για μια πλήρη αναφορά στις σχέσεις της νέας ιρανικής κυβέρνησης με την αντισημιτική προπαγάνδα μέσα μόνο στο 2005 βλέπε και το εικοσασέλιδο ρεπορτάζ του MEMRI: January 5, 2006, No. 39 **Iranian Leaders: Statements and Positions (Part I)**

²⁴ MEMRI. **Iranian TV Blood Libel: Jewish Rabbis Killed Hundreds of European Children to use Their Blood for Passover Holiday & Discussion on Holocaust Denial**

²⁵ June 15, 2006. No. 1186. MEMRI. **Iranian Presidential Advisor Mohammad Ali Ramin: “The Resolution of the Holocaust Issue Will End in the Destruction of Israel”**. Βλέπε και στην ιρανική Rooz: Rooz, June 9, 2006, <http://www.roozonline.com/english/015942.shtml>

²⁶ ISNA, November 20, 2005. Για όσους/ -ες δε γνωρίζουν, το εν λόγω όργανο του οποίου ο γραμματέας έκανε αυτές τις δηλώσεις είναι αυτό που καθορίζει ποιος έχει πολιτικά δικαιώματα και ποιος όχι στο Ιράν (πχ ποιοι μπορεί να είναι υποψήφιοι για την πρωθυπουργία, ποιοι μπορούν να ψηφίζουν κτλ).

²⁷ Το αστείο της δημοκρατίας του Ιράν, πέραν όλων των άλλων, είναι το εξής: οι υποψηφιότητες των υπουργών, πρωθυπουργών, πολιτικών πρέπει πιο πριν να εγκριθούν από τη θρησκευτική ηγεσία της χώρας. Το αντίστοιχο ok πρέπει να δίνεται από τους μουλάδες σε κάθε απόφαση που παίρνει η ιρανική κυβέρνηση, έτσι ώστε να εφαρμοστεί. Τέτοιες ενημερωτικού χαρακτήρα υποσημειώσεις θα πρέπει να πληθαίνουν από δω και πέρα για να διακρίνουμε μεταξύ των διάφορων «δημοκρατιών». Οι καιροί της ημιμάθειας το απαιτούν. Πχ η άμεση δημοκρατία την οποία εμείς υπερασπιζόμαστε, δεν συμπεριέλαβε καν ιστορικά το μοντέλο των εκλογών για την ανάδειξη ενός πολιτικού εκπροσώπου ή αντιπροσώπου.

²⁸ May 26, 2006, No. 1175. MEMRI - **Following Ahmadinejad’s Letter to Bush, Iranian Satirist Writes to Ahmadinejad**

²⁹ November 1, 2005, No. 1015, MEMRI. **Iranian Sahar TV Film on Alleged Persecution of Holocaust Deniers**

³⁰ March 3, 2006. No. 1106. MEMRI - **Iranian Martyr Recruitment Website: Coalition Forces In Iraq Be Warned - Iranian Martyr Forces on Alert to Move In**

Θέρος-Τρύγος-Πόλεμος

«Η Χεζμπολάχ δε διεξάγει τη μάχη της Χεζμπολάχ ή του Λιβάνου. Διεξάγουμε τη μάχη του Έθνους, είτε σας αρέσει είτε όχι, είτε αρέσει στους Λιβανέζους είτε όχι!».

Hassan Nasrallah

Από μακριά: Ένας τόσο μικρός σε μέρες πόλεμος. Μα, τόσο μεγάλος σε σημασία. Αν εξετάσουμε προσεκτικά δηλώσεις, κινήσεις και αναδιπλώσεις κάποιων από τους βασικούς ιθύνοντες των δύο, τριών ή δεκατριών εμπλεκόμενων πλευρών, μόνο τότε, θα έχουμε μια πλήρη εικόνα για το τι διαδραματίστηκε σε αυτό τον καλοκαιρινό πόλεμο. Οι στρατιωτικές κινήσεις, επίσης, έχουν μεγάλη σημασία αλλά εδώ δεν έχουμε χώρο να επεκταθούμε σε αυτό το ζήτημα. Ούτως ή άλλως, τα λόγια αυτά που εκθέτουμε εδώ αντικατοπτρίζουν πιο ψύχραιμα το τι συνέβαινε με τα όπλα λίγα μέτρα ή χιλιόμετρα παραδίπλα, στα πεδία των μαχών.

Κατά τη γνώμη μας, ο πόλεμος στον Λίβανο (εδώ αυτό το «στον Λίβανο» παίζει ρόλο εντελώς γεωγραφικό και τραγικό και σχεδόν καθόλου κάτι παραπάνω) προκλήθηκε βασικά από την κυβέρνηση του Ιράν. Πρόθυμοι σύμμαχοι στάθηκαν η Χεζμπολάχ, η Συρία και η Χαμάς στα παλαιστινιακά εδάφη εξωθώντας το Ισραήλ σε έναν πόλεμο, καταρχήν, δύο μετώπων. Η βασική επιδίωξη του Ιράν ήταν να προκαλέσει ένα πρώτο πείραμα για το αν και ποιους μπορεί να συμπαράσχει σε έναν παν-ισλαμικό πόλεμο (τον πρώτο ουσιαστικά) με το Ισραήλ: απώτερη επιδίωξη, χωρίς να είναι άμεσα πραγματοποιήσιμη, η καταστροφή του Ισραήλ. Πρόθυμοι σύμμαχοι σε δεύτερο επίπεδο εμφανίστηκαν διάφορα ισλαμικά κράτη όπως πχ η Υεμένη αλλά και ισλαμικές δυνάμεις από όλες τις σημαντικές περιοχές του αραβικού κόσμου, βασικά από την Αίγυπτο και το Ιράκ. Αυτή η συμμαχία είναι προφανές ότι με αυτόν τον «πειραματικό πόλεμο» επεδίωξε και επιμέρους εθνικά συμφέροντα: έτσι, το Ιράν αποπροσανατόλισε πολύ εύκολα όσους είχαν στρέψει τα φώτα της δημοσιότητας πάνω του για το θέμα των πυρηνικών του και, τελικά, στις 22 Αυγούστου, οπότε και αναμενόταν να δώσει την περιφημη απάντησή του για την πρόταση των Ευρωπαίων, αποκρίθηκε με πολύ λιγότερο κόστος και είπε... «όχι». Η Συρία, η πιο ευκαιριακή σύμμαχος του μπλοκ παρά τα φαινόμενα, καθυστέρησε και αποπροσανατόλισε από το δικό της θέμα (βασικά τη δολοφονία του Λιβανέζου πρωθυπουργού Χαρίρι για την οποία την κατηγορούν) και η Χαμάς, τέλος, έπιασε το χαρτί του αντιπερισπασμού, κρατώντας «το παλαιστινιακό» παράλληλα για ένα μήνα στις ειδήσεις. Οι ρατσιστικές και, γενικότερα, ιδεολογικές προεκτάσεις αυτού του «αγώνα» φυσικά δεν έγινε καμιά προσπάθεια να κρυφτούν. Η «αγαπημένη Παλαιστίνη» και ο φτωχός νότιος Λίβανος χτυπιόνταν από το «σιωνιστικό καθεστώς». Αυτό που έμενε ήταν να εμπλακούν στον πόλεμο κι άλλοι Άραβες, κι άλλοι μουσουλμάνοι.

Το Ισραήλ, ουσιαστικά, από την άλλη απάντησε στα πολεμικά επεισόδια της Χεζμπολάχ. Οι στόχοι του, καθώς όπως φάνηκε για αυτόν τον πόλεμο δεν ήταν εντελώς έτοιμο, ήταν μια μεγάλη οπισθοχώρηση της Χεζμπολάχ, μια στρατιωτική της αποδυνάμωση και

σε ένα δεύτερο επίπεδο η επιτυχία (ακόμη) ενός ψηφίσματος στον ΟΗΕ για τον αφοπλισμό της οργάνωσης. Στο ξεκίνημα του πολέμου, το Ισραήλ υπολόγισε πως θα χρειαστεί λίγες εβδομάδες για να τερματίσει την απειλή. Ο αιφνιδιασμός του από τις επιμέρους επιτυχίες της Χεζμπολάχ στον «ανορθόδοξο» πόλεμο που διεξήγε μέσα από κτίρια, σπίτια και δρόμους καθώς και το κατεστραμμένο ίματζ του από τους χίλιους νεκρούς που είχε ως αποτέλεσμα η επιδρομή του, άλλαξαν τα πλάνα και από την πλευρά του Τελ-Αβίβ κατά τη διάρκεια του πολέμου. Άλλαξαν τον στρατηγό που ήταν επικεφαλής για τη μάχη και, τελικά, αποδέχτηκαν την παρουσία της UNIFIL (των ΟΗΕδων) μέσα στα σύνορα του Νότιου Λιβάνου. Τις τελευταίες μέρες, πριν την εκεχειρία και το ψήφισμα, το Ισραήλ έκανε σημαντικές νίκες στο στρατιωτικό επίπεδο και ανέκτησε μέρος του γοήτρου του, εκτοπίζοντας τις λιβανέζικες, ιρανικές και ιρακινές δυνάμεις προς τον ποταμό Λιτάνι. Το ψήφισμα του ΟΗΕ το βρήκε με πληγωμένη εθνική αξιοπρέπεια αλλά σε καλύτερη θέση από ότι πίστευαν στα μέσα του πολέμου.

Ο πόλεμος ξεκίνησε στην Παλαιστίνη στα τέλη Ιούνη και στον Λίβανο στις 12 Ιούλη. Έληξε στα μέσα Αυγούστου, τουλάχιστον σε σχέση με τον Λίβανο, και απέφερε 1,700 περίπου νεκρούς από πλευράς Λιβάνου και 300 περίπου νεκρούς από πλευράς Ισραήλ². Παρόλο που η Χεζμπολάχ πανηγύρισε τη «νίκη» της, ένα σημαντικό αποτέλεσμα της σύρραξης ήταν η αποτυχία του πρώτου ιρανικού πειράματος να συμπαρασύρει τον αραβικό ή σιίτικο κόσμο στα όπλα. Πολλές χώρες, οι επίσημοί τους, κατήγγειλαν τις προθέσεις του Ιράν και της Συρίας. Η Σαουδική Αραβία και η Αίγυπτος, ασυγκίνητες, είπαν πως δε θα ακολουθήσουν τη Χεζμπολάχ στις «περιπέτειές της», παρά τα δάκρυα του πρωθυπουργού του Λιβάνου Σινιόρα. Το Ιράκ, το Πακιστάν και η Τουρκία παρέμειναν από ουδέτερες ως εχθρικές απέναντι σε αυτή τη μάχη. Ήταν εμφανές από παντού ότι οι Αραβες δε στάθηκαν στη Χεζμπολάχ. Τουλάχιστον, όχι τόσο όσο το κράτος της Βενεζουέλας (!), του οποίου ο πρωθυπουργός απέσυρε τον πρεσβευτή του από το Ισραήλ (!) και επισκέφτηκε την Τεχεράνη, όχι τόσο όσο το ρωσικό κράτος, καθώς και το κινέζικο, που στήριξαν το Ιράν παντού, διπλωματικά και μιντιακά. Όποιος δεν είδε τι έκανε η Ρωσία σε αυτό τον πόλεμο, έχει μάλλον και μια μισή εικόνα του πολέμου. Ωστόσο, η ρωσική πολιτική στη Μέση Ανατολή αποτε-

λεί ξεχωριστή κατεύθυνση της ανάλυσης και θα θέλαμε να την προσεγγίσουμε όταν θα έχουμε και τον απαιτούμενο χρόνο και χώρο για κάτι τέτοιο. Αλλά είπαμε. Χωρίς άραβες και μουσουλμάνους, δεν υπάρχει παν-ισλαμικός πόλεμος εναντίον του Ισραήλ. Οπότε, η Χεζμπολάχ έμεινε (σχεδόν) μόνη της στο πεδίο μάχης. Εκεί, προς τα τέλη Ιούλη λοιπόν, κι ενώ οι Ιρανοί έπαιρναν το μήνυμα της μερικής απομόνωσής τους, έριξαν στο τραπέζι το θέμα της εκεχειρίας. Κι ενώ μια εβδομάδα πριν ο Νασράλα καταριόταν τους «προδότες Αραβες» και απαξίωνε, όπως έλεγε, όλα τα διεθνή όργανα, τη διεθνή κοινότητα κτλ, ξαφνικά μέσα στον Αύγουστο – και λόγω της συνεχής υποχώρησης των δυνάμεών του – «ο Νασράλα γίνεται αρνάκι»: εκλιπαρεί για εκεχειρία, δεσμεύεται ότι θα σεβαστεί τις διαδικασίες και αρχίζει να «πονάει η ψυχή του» για τους νεκρούς Λιβανέζους αδερφούς του.

Στον Λίβανο, τα φώτα της δημοσιότητας φαίνεται ότι θα επιστρέψουν για τα καλά, ίσως για ένα δεύτερο – πιο καλά μελετημένο – πείραμα. Η διαδικασία «εμφυλίου» στην οποία οδηγεί τον Λίβανο η Χίζμπο κάτι τέτοιο καταδεικνύει. Στιγμές περισυλλογής ακολουθούν για τους Ιρανοί και Ισραηλινούς επικεφαλής. Σε ένα δεύτερο επίπεδο, τα μπλοκ της Ευρώπης απολαμβάνουν προς το παρόν τα

οφέλη τους από την αποστολή ειρηνευτικών δυνάμεων στην περιοχή – είναι και η Ελλάδα εκεί. Η κόντρα των ΗΠΑ με τη Ρωσία συνεχίζεται στο βάθος. Ο νότιος Λίβανος και το βόρειο Ισραήλ ξαναχτίζονται μέχρι το επόμενο ξέσπασμα στη Μέση Ανατολή...

Από κοντά:

Οι πολλαπλές σημασίες και συμμαχίες αυτού του πολέμου...

Το πρώτο πρόσωπο του Νασράλα στα μίντια, όπως είπαμε, εμφανίστηκε αδιάλλακτο και σκληρό: «*Η τρέχουσα μάχη είναι η ευγενέστερη που διεξάγεται στη σύγχρονη εποχή – στην πραγματικότητα η ευγενέστερη όλης της ιστορίας. [...] Δεν απευθύνω λέξη προς τη διεθνή κοινότητα, αφού δεν πίστεψα ούτε για μια μέρα, σε αντίθεση με πολλούς στο έθνος μου, ότι υπάρχει τέτοιο πράγμα όπως η διεθνής κοινότητα*»³.

Από τις πρώτες μέρες αυτού του πολέμου φάνηκε, επίσης, ότι στο Ιράν σκόπευαν σε κάτι πολύ μεγαλύτερο από ένα απλό πολεμικό επεισόδιο εκ μέρους της Χιζμπο. Ο Hossein Shariatmadari, ο εκδότης της κυβερνητικής Kayhan δήλωνε μόλις στις 13 Ιουλίου πως «*Η επίθεση της Hizbullah... αποτελεί το ξεκίνημα ενός νέου κεφαλαίου στον αγώνα ενάντια στο Ισραήλ, που θα αλλάξει την ισορροπία δυνάμεων στην περιοχή προς όφελος του ισλαμικού κόσμου... Αν και το καθεστώς που κατέχει την Ιερουσαλήμ έχει σύγχρονα όπλα, πρόκειται για ένα μικρό καθεστώς με μικρό πληθυσμό. Περισσότερες επιθέσεις θα οδηγήσουν σύντομα στην εξαφάνιση αυτού του μικρού καθεστώτος*»⁴. Μία μέρα, λοιπόν, μετά την έναρξη του ακήρυχτου αυτού πολέμου, οι Ιρανοί παραδέχονται πως η Χεζμπολάχ είναι αυτή που επιτέθηκε και πως αυτή η επίθεση είναι κάτι παραπάνω από ένα μικρό επεισόδιο. Το επιχείρημα της «δυσανάλογης απάντησης» ή και της «εγγενούς επιθετικότητας» του Ισραήλ θα ανασυρθεί μόνο λίγες μέρες μετά, όταν και θα φανεί πως τα πράγματα δεν ήταν τόσο απλά για τη Χεζμπολάχ. Την ίδια στιγμή, βέβαια, που το ιρανικό καθεστώς εξηγούσε τις πολιτικές προεκτάσεις ή φιλοδοξίες της επίθεσης στο Ισραήλ, τόνιζε επίσης τη σημασία του αγώνα του σαν αποτέλεσμα μιας γενικότερης ιδεολογικής αναφοράς. Ο εκδότης της Kayhan και πάλι, σε δικό του άρθρο, ανέφερε πως πλησιάζει η ημέρα όπου το Ισραήλ θα σβηστεί από το χάρτη. Για τον Shariatmadari το Ισραήλ είναι «*ένα κράτος άρπαγας και δίχως ρίζες που έχει επιβάλλει την παρασιτική του παρουσία στην περιοχή και στην Παλαιστίνη, με τη στήριξη των αλαζονικών δυνάμεων. Αυτή η οντότητα επινοεί ένα νέο έγκλημα κάθε μέρα. Ματώνει μέχρι θανάτου άντρες, γυναίκες και αθώα παιδιά, ή αλλιώς τα διώχνει από τις πατρίδες τους και τα μετατρέπει σε πρόσφυγες. Υπό το φως αυτού του προβλήματος, το οποίο είναι ολοφάνερο σε όλους, η καταστροφή του σιωνιστικού καθεστώτος δεν είναι μόνο ένα θρησκευτικό και εθνικό καθήκον, αλλά επίσης και μια ανθρώπινη οικουμενική υποχρέωση, από την οποία κανείς μουσουλμάνος ή ελεύθερος άνθρωπος δε θα έπρεπε να εξαιρεθεί*»⁵. Κι ενώ

τον πυρηνικό του αντιδραστήρα». Η Hamas είδε φυσικά αυτή τη σημαντική στιγμή του πολέμου στον Λίβανο σα μια ευκαιρία που πρέπει να αρπάξει η Αντίσταση. Όπως λέει μάλιστα ο Ibrahim Abu Heija' στην Al-Risala, με τη νίκη της Χεζμπολάχ στον Λίβανο «θα ανοίξει ο δρόμος για μια Τρίτη παλαιστινιακή Ιντιφάντα, που θα μεταμορφώσει την αντίσταση από το επίπεδο της αντίδρασης στις [ισραηλινές] ενέργειες σε αυτή την αντίσταση που θα διεκπεραιώνεται από δική μας πρωτοβουλία»¹².

Αλλά ακόμη και στο Ιράκ πολλοί είδαν πως αυτός ο πόλεμος εξυπηρετεί δικά τους συμφέροντα. Ένα μεγάλο τμήμα των ιρακινών σιτών αποφάσισαν και συγκέντρωσαν μέσα από τις κοινοβουλευτικές τους οργανώσεις (σ. σ. έχουν την πλειοψηφία στο ιρακινό κοινοβούλιο) το ποσό των 25 εκατομμυρίων δολαρίων¹³ ως βοήθεια προς το Λιβανέζικο κράτος. Η σιτική τηλεόραση του Ιράκ καθώς και οι αντίστοιχες εφημερίδες έκαναν μεγάλα αφιερώματα και καθημερινά δημοσίευαν άρθρα και ανταποκρίσεις πάνω στο θέμα. Κάποιοι άλλοι πέρασαν στη δράση. Ο «Στρατός του Mahdi», του Moqtada Al Sadr, που ήδη μακελεύει το Ιράκ σε καθημερινή βάση, έστειλε – κάτω από τις μύτες των Αμερικανών – από το Ιράκ στον Λίβανο (!) 1,500 μαχητές για να αναχαιτίσουν τις δυνάμεις της IDF.

Ο ιερός εξοπλισμός...

Μια σημαντική παράμετρος του πολέμου είναι βέβαια από πού εξοπλίζονται αυτοί οι έντιμοι πατριώτες και χτυπάνε το Ισραήλ. Έχουμε μιλήσει στο πρώτο κείμενο της μπροσούρας αλλά και θα μιλήσουμε στη συνέχεια για το ότι Χεζμπολάχ και Ιράν, μετά το 79', ποτέ και πουθενά δεν μπορούν να ειπωθούν ξεχωριστά. Αυτός ο ισχυρισμός μας φαινόταν αυτονόητος. Όμως, είδαμε κατά τη διάρκεια του πολέμου πως τόσο ο Νασράλα όσο και ο Αχμαντιντζάντ έμειναν σε φιλολογικού τύπου εγκώμια προσπαθώντας υποτίθεται να αποκρύψουν την άμεση υλική τους σχέση. Και, μάλιστα, πολλοί στην Αριστερά εδώ το έχαναν κι αυτό. Αυτή η τακτική, βεβαίως, βολεύει πολλούς. Κυρίως την Χεζμπολάχ που, όταν διεξάγει έναν «αντι-ιμπεριαλιστικό αγώνα» όπως λέει, δεν θα έπρεπε να δίνει την εντύπωση πως ελέγχεται από ένα άλλο κράτος, ένα άλλο έθνος. Οι Λιβανέζοι θα έπρεπε να θεωρήσουν πως η Χεζμπολάχ είναι λιβανέζικη. Ο Αχμαντιντζάντ ότι είναι φίλος (ένας αγνός επαναστάτης που έγινε φίλος των λαών) αλλά όχι ότι μπορεί να ελέγξει τις ζωές των Λιβανέζων. Πάνω σε αυτούς τους στενούς δεσμούς ήταν που μίλησε και ο εκπρόσωπος της Χεζμπολάχ του Λιβάνου στο Ιράν όταν είπε πως «Όλα όσα έχουμε, όσα έχουμε αποκτήσει είναι χάρη στην Ισλαμική Επανάσταση [στο Ιράν]»¹⁴. Αυτό ήταν που τόνισε και ένας ανάπηρος πλέον μαχητής της Χεζμπολάχ στις 7 Αυγούστου του 2006 στο συνέδριο «Το πρωί της Νίκης» που έλαβε χώρα στο Ιράν, παραδεχόμενος και μια κάποια υλική στήριξη από πλευράς του Khamenei, του θρησκευτικού ηγέτη του Ιράν. Αυτές οι γενικές κι αόριστες δηλώσεις, άφηναν τόσο τον αντι-ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα του «αδύναμου» Ιράν και της πατριωτικής Χεζμπολάχ άθικτο όσο και την πίστη των οπαδών της ισχυρή. Το φανταστικό της ρομαντικής μάχης ανάμεσα στον Δαβίδ και τον Γολιάθ ξαναζωντάνευε, λες και η Χεζμπολάχ απαντούσε τους πυραύλους του Ισραήλ με πέτρες στα χέρια... Να οι αδύναμοι, να οι προλετάριοι... σκεφτόταν όλος ο κόσμος.

Σε δύο δημοσιεύματα, όμως, που εξέδωσε η καθημερινή αραβική (και φιλο-παλαιστινιακή) εφημερίδα Al-Sharq Al-Awsat του Λονδίνου, βασιζόμενη σε ιρακινές στρατιωτικές πηγές, υποστηρίχθηκε ούτε λίγο ούτε πολύ πως η Χεζμπολάχ έχει δεχθεί από την κυβέρνηση της Τεχεράνης ολόκληρο το οπλοστάσιο της. Συγκεκριμένα, στο ένα από τα δύο άρθρα αναφερόταν πως έχουν δοθεί τέσσερις σημαντικές βοήθειες, στο στρατιωτικό επίπεδο, από τη δεκαετία του 80' μέχρι και σήμερα. Πρώτον, το 1985 η Χεζμπολάχ απέκτησε την πρώτη μονάδα της για εκτόξευση πυραύλων. Κατά τη διάρκεια εκείνου του πολέμου με το Ισραήλ, το Ιράν είχε στείλει μεγάλο τμήμα της Φρουράς της Επανάστασης να πολεμήσει με τους Λιβανέζους. Όταν, το 89', υπογράφηκε η Taif

...οι εσωτερικές αντιδράσεις στον πόλεμο

Σε αντίθεση με όσα μας έδειξαν τα ελληνικά μίντια, ναι, υπήρχαν και άνθρωποι στον Λίβανο που εναντιώθηκαν στη Χίζμπο και τις ιρανικές της συνεργασίες. Σε συνέντευξή του, πέντε μέρες μετά την έναρξη του πολέμου, στην τηλεόραση της Al-Arabiya ο Λιβανέζος ηγέτης των Δρούζων Walid Jumblatt είπε πως «Αυτό που συμβαίνει αυτή τη στιγμή στο Λίβανο αποτελεί τμήμα μιας μάχης ανάμεσα στη Συρία και το Ιράν από τη μια πλευρά και το Ισραήλ από την άλλη. Όσον αφορά τα όσα αναφέρονται σε σχέση με το ότι Ιρανοί πολεμούν σήμερα στο Λίβανο... Το Ιράν (φαίνεται να) λέει στις ΗΠΑ: Αν θέλετε να μας πολεμήσετε στον Κόλπο ή να χτυπήσετε τις πυρηνικές μας εγκαταστάσεις, θα σας βλάψουμε στην πατρίδα σας, το Ισραήλ, και φυσικά το πεδίο της μάχης θα είναι ο Λίβανος»¹⁸. Ο Jumblatt εκφράζει κυρίως μετριοπαθείς θέσεις στην πολιτική σκηνή του Λιβάνου. Οι Δρούζοι αποτελούν μειονότητα μέσα στη χώρα, έχουν κατά κανόνα εχθρικές σχέσεις με τη Χεζμπολάχ, αλλά εκπροσωπούνται σταθερά μέσα στο λιβανέζικο κοινοβούλιο. Σε αυτό τον πόλεμο είχαν βέβαια άμεσα συμφέροντα κατά της δράσης της Χεζμπολάχ τόσο γιατί πίστευαν ότι καθοδηγούνται από ξένες δυνάμεις, πχ το Ιράν, αλλά και επειδή η Χεζμπολάχ χρησιμοποίησε σε αρκετές περιπτώσεις τα χωριά τους στο νότιο Λίβανο για να εκτοξεύει ρουκέτες μέσα από αυτά – έτσι έκανε τα χωριά των Δρούζων συνειδητά στόχους της ισραηλινής αεροπορίας. Σε πολλές περιπτώσεις, μάλιστα, οι μαχητές της Χεζμπολάχ κρατούσαν σε ομηρία ολόκληρα χωριά έτσι ώστε αν τυχόν υπάρξουν βομβαρδισμοί αντεκδίκησης από το Ισραήλ, να υπάρξουν και θύματα αμάχων – έτσι η Χεζμπολάχ θα κέρδιζε ούτως ή άλλως στο «επικοινωνιακό» παιχνίδι. Η άγνοια (:) όλων αυτών των πραγμάτων από πλευράς των ευρω-αμερικανών αντιιμπεριαλιστών και διανοουμένων (πχ Τσόμσκι), που στάθηκαν στο πλευρό της Χεζμπολάχ ως υποτίθεται αδύναμης πλευράς, εξόργισε ακόμη περισσότερο τους Δρούζους. Στις 29 Ιουλίου και ενώ ο πόλεμος μαινόταν, ο Jumblatt βγήκε και πάλι σε αραβική τηλεόραση, αυτή τη φορά της Mustaqbal, και δήλωσε ρητά πως δεν έχουν καμιά όρεξη οι Δρούζοι να μεταναστεύουν

κάθε δέκα χρόνια, όποτε συμβαίνει κάτι τέτοιο. Αυτό όπως είπε, δεν το έκριναν βάσει κάποιας πολύπλοκης θεωρίας αλλά λόγω του ότι πολύ απλά καταστρέφονται οι ζωές τους: «Ο Νόαμ Τσόμσκι, λόγω του μίσους του για την κυβέρνηση Μπους, έρχεται από την Αμερική, από το Yale ή το πανεπιστήμιο του Columbia, ώστε να μας παρουσιάσει τη θεωρία του για τα όπλα της Χεζμπολάχ. Τέλεια. Αλλά θέλω να πω σήμερα στον Νόαμ Τσόμσκι ότι η χώρα μας φλέγεται». Αντίστοιχα καυστικές ήταν και οι δηλώσεις για τη Συρία, η οποία επεμβαίνει συνεχώς στις ζωές των Λιβανέζων: «Ο πρόεδρος της Συρίας θα προσπαθήσει απελπισμένα να φέρει τον Λίβανο

σε ένα καθεστώς αναρχίας, αν μπορεί. Ανακαλώ ότι δύο εβδομάδες πριν ή και περισσότερο, είπε πως ο Λίβανος έχει γίνει βάση δράσης της Al-Qaeda. Με άλλα λόγια, ...αν αποτύχουν οι προσπάθειές του να πλησιάσει την Αμερική, μπορεί να στείλει στον Λίβανο – όπως και στο Ιράκ – τους μάρτυρες του, τους οποίους αποκαλώ βομβιστές αυτοκτονίας επειδή σκοτώνουν χωρίς διακρίσεις Αμερικανούς στρατιώτες, Σιίτες, Σουνίτες και Χριστιανούς. Χωρίς διακρίσεις. Θα μπορούσε να το κάνει αυτό. Πριν από τέσσερις μέρες έστειλε έναν αγγελιοφόρο, έναν υψηλόβαθμο αξιωματικό της εσωτερικής του ασφάλειας, στη Σαουδική Αραβία και είπε σε έναν από τους πρίγκιπες: «Φοβόμαστε ότι θα υποστείτε τρομοκρατικές επιθέσεις. Θα μπορούσαμε να σας βοηθήσουμε αν θέλετε». Αυτό έχει να κάνει με την Al-Qaeda... Με άλλα λόγια, τους απείλησε άμεσα...»¹⁹. Το αποκορύφωμα της σύγκρουσης ανάμεσα στις δύο πλευρές εντός του Λιβάνου ήρθε όταν οι κάτοικοι του χωριού Marj του νότιου Λιβάνου έδωσαν πραγματική μάχη

ση του πυρός!» και ο Fandy έλεγε μέσα πως πρέπει επιτέλους να αφήσουμε την Χεζμπολάχ να τσακίσει το Ισραήλ, μιμούμενος ειρωνικά το «ηρωικό κι ανυποχώρητο» ύφος του Νασράλα του σοσιαλιστή...

Όλη αυτή η τζιχαντ-ολογία αμφισβητήθηκε έντονα και από πιο ριζοσπαστικές πλευρές βέβαια στη Μέση Ανατολή, για παράδειγμα την ομάδα αναρχικών του Λιβάνου Al Badil Al Chououii Al Tahattugi, η οποία έκανε αντι-πολεμική προπαγάνδα κάνοντας κριτική και στην οργάνωση βέβαια της Χεζμπολάχ, κάτι φυσικά που κρίθηκε απαράδεκτο από πολλούς άλλους αναρχικούς (;) στην Ευρώπη. Ακόμη και οι «απόψεις των συντρόφων», όπως επισημαίνει αλλού ο James Sotros, «ότι στις περιοχές όπου κυριαρχεί η Χεζμπολάχ απαγορεύεται η μουσική, μέχρι και ο χορός της κοιλιάς, αντί να χρησιμοποιηθεί ως ενδεικτικό του ποια μορφή κοινωνίας επιθυμούν και προσπαθούν να εδραιώσουν οι ισλαμιστές, χρησιμοποιείται ως «επιχείρημα» ότι οι Λιβανέζοι ελευθεριακοί έχουν περάσει ολοκληρωτικά στην ισραηλινή προπαγάνδα»²⁵. Κάτι αντίστοιχο συνέβη και με τον Ισραηλινό αναρχικό Ilan Shalif, που χαρακτηρίστηκε «αναρχο-σιωνιστής», όταν υποστήριξε μεταξύ άλλων στο κείμενό του πως «Για το Ισραήλ, η συμμετοχή της Hezbollah στην αντίσταση στις κατελιμμένες περιοχές της Παλαιστίνης, είναι μια πραγματική απειλή και η επίθεση του Ισραήλ στο Λίβανο είναι μέρος του αγώνα του για να διατηρήσει τουλάχιστον μερικά από τα κέρδη του πολέμου του 1967»²⁶.

...και η κατάπαυση του πυρός

Για 30 μέρες πολέμου περίπου ο Νασράλα κράτησε έναν πολύ σκληρό λόγο απέναντι σε όλους, πλην των συμμάχων του. Για τους Άραβες ηγέτες είχε πει ότι του αρκούσε ότι υπήρχαν... δηλαδή, δεν ήθελε από αυτούς καμιά βοήθεια, απλώς να μη βοηθούσαν με δηλώσεις ή πράξεις και το Ισραήλ. Επιπλέον, όπως είδαμε, δεν ήξερε κάποιο πράγμα που να αντιστοιχεί στη διεθνή κοινότητα. Τρίτον, έλεγε πως οι ειρηνευτικές δυνάμεις ούτε κατά διάνοια δε θα μπουν στον Λίβανο γιατί στην ουσία πρόκειται για κατοχικές δυνάμεις. Τέταρτον, απειλούσε ότι θα χτυπήσει με μεγάλη αγριότητα το Ισραήλ.

Ξαφνικά, στις 3 Αυγούστου, ο Νασράλα βγαίνει στο κανάλι της Χεζμπολάχ, το Al-Manar, και δηλώνει ούτε λίγο ούτε πολύ, απευθυνόμενος στους Άραβες ηγέτες: «Για να δείξετε πραγματική αγάπη στον Λίβανο, θα έπρεπε να κάνετε προσπάθειες για να σταματήσετε την επίθεση εναντίον του. Είστε ικανοί να το κάνετε αυτό. Μπορείτε να υψώσετε τις φωνές σας και το πιο σημαντικό, μπορείτε να πείτε στις ιδιωτικές συναντήσεις σας με τους Αμερικανούς και τους άλλους τα ίδια πράγματα που λέτε δημοσίως. [...] Υψώστε τις φωνές σας. Γίνετε πραγματικοί άντρες, ακόμη και για μία μέρα μόνο, ώστε να σώσετε τους θρόνους σας και οτιδήποτε έμεινε από την τιμή σας. [...] Για χάρη σας, για χάρη των θρόνων σας, σας λέω...»²⁷. Το μήνυμα-τηλεγράφημα είναι απλό: «Τα έχουμε βρει σκούρα. Στοπ. Εμείς δεν έχουμε επαφές με τους Αμερικάνους γιατί είμαστε πολύ επαναστάτες. Στοπ. Εσείς που δεν είστε, πείτε τους κάτι. Στοπ». Την ίδια μέρα, οι συριακές εφημερίδες κάνουν ενορχηστρωμένη επίθεση στους Άραβες ηγέτες καθώς είναι «ανάξιοι των θέσεων που κατέχουν» και οι «χειρότεροι ηγέτες που είχε ποτέ το μουσουλμανικό έθνος»²⁸. Όπως και να χει, τα περιθώρια στενεύουν. Ο Νασράλα γίνεται λαλίστατος. Με έναν ακόμη λόγο του στις 9 Αυγούστου ισχυρίζεται πως ποτέ η Χεζμπολάχ δεν είχε πρόβλημα να αναπτυχθεί ο στρατός του λιβανέζικου κράτους στο νότιο Λίβανο. Δε φοβηθήκαμε το στρατό του Λιβάνου – λέει ο Νασράλα – αλλά ανησυχήσαμε για την ασφάλεια αυτού του στρατού (!!!). Αυτό που είχε εδώ σημασία ήταν να ειπωθεί κάτι από τη Χεζμπολάχ για το ποιοι θα είναι οι όροι της εκεχειρίας. Φαίνεται, οι Άραβες ηγέτες πράγματι έλαβαν τα ηνία του διπλωματικού αγώνα. Στις 12 Αυγούστου έχουμε άλλον έναν λόγο του ηγέτη της Χεζμπολάχ στον οποίο δηλώνει ότι θα σεβαστεί τον τερματισμό των εχθροπραξιών²⁹. Κάπως, έτσι, με αυτό τον ανορθόδοξο... διάλογο φτάσαμε και στην εκεχειρία, το προσωρινό τέλος αυτού

ενεργοποιείται, το αντι-πολεμικό κίνημα δε θέλει μάλιστα να χάσει την ταύτιση του με το θύμα (μαζοχισμός), για αυτό και δε θέλει παράλληλα να μειώσει και την αξία του θύτη. Κλασικό παράδειγμα είναι η Μοσάντ, οι μυστικές υπηρεσίες του Ισραήλ, που η φήμη τους προηγείται της δράσης τους. Κανείς δεν πρέπει να ξέρει ότι ο θύτης δεν πάει καλά, αποτυγχάνει ή γελοιοποιείται. Το κύκλωμα των πληροφοριών που μειώνουν την αίγλη της μάχης είναι απαγορευμένο, λογοκριμένο. Αυτό το γενικό αξίωμα των τόσο επιφανειακά καλλιεργημένων μαζών που το αν θα είναι υπέρ ή ενάντια σε έναν πόλεμο κρίνεται από ουσιαστικά τυχαίους παράγοντες και ψυχικές διαδικασίες, συναντά την πάγια και ιστορική λογική του αποδιοπομπαίου τράγου. Το Ισραήλ, για παράδειγμα, παραμένει αυτός ιδιαίτερος θύτης, η εναντίωση στον οποίο φαντάζει υπαρξιακή.

«Ο θάνατος 50 Ιρακινών κάθε μέρα στη Βαγδάτη, θάνατος από τρομοκρατικές επιθέσεις γεμίζει στις εφημερίδες μόνο ένα μονόστηλο. Αντίθετα, ο ισραηλινός βομβαρδισμός στην Κανά του Λιβάνου με 28 θύματα αναδεικνύεται σε έγκλημα ενάντια στην ανθρωπότητα. Ο θάνατος 200,000 Σουδανών – των σφαγιασμένων στο Νταρφούρ – δεν προκαλεί ούτε κατά διάνοια τον αποτροπιασμό που προκαλούν οι 2,000 νεκροί του Λιβάνου. Γιατί; Κάποια εξήγηση πρέπει να υπάρχει. Μήπως όταν οι μουσουλμάνοι σκοτώνονται από άλλους μουσουλμάνους, ο θάνατός τους δε μετρά ούτε για τους μουλάδες ούτε για τους γεμάτους τύψεις δυτικούς; Η παραπάνω εξήγηση δεν ευσταθεί. Όταν ο ρωσικός στρατός, χριστιανικός και ευλογημένος από τους παπάδες, ισοπεδώνει την πρωτεύουσα των μουσουλμάνων Τσετσένων – το Γκρόζνι, πόλη 400,000 κατοίκων – και σκοτώνει δεκάδες χιλιάδες παιδιά, πάλι κανείς δε σκοτίζεται. Το ΣΑ του ΟΗΕ δε συγκαλείται σε αλληπάλληλες συνεδριάσεις και ο Οργανισμός των Ισλαμικών Κρατών σφυρίζει αδιάφορα κοιτάζοντας αλλού. Είμαστε υποχρεωμένοι να συμπεράνουμε ότι μόνο ο θάνατος ενός μουσουλμάνου από Ισραηλινούς αξίζει να προκαλέσει παγκόσμια αγανάκτηση. Δε θέλω να πιστέψω ότι ολόκληρος ο πλανήτης βυθίζεται σε αντι-εβραϊκή παράνοια! Όμως, το μυστήριο πυκνώνει. Οι άμοιροι νεκροί του Λιβάνου φαίνεται διαθέτουν κάποιο φωτοστέφανο που δεν το διαθέτουν τα εκατοντάδες χιλιάδες πτώματα Αφρικανών και Καυκασίων»³⁰.

Όσο το μυστήριο πυκνώνει, τόσο ελαττώνει η διάρκεια της μνήμης. Κανείς, από τους πιο αδιάφορους μέχρι τους πιο υποψιασμένους, δεν έκατσε για να δει πως διαψεύστηκε η σφαγή στην Τζενίν³¹ και πως η δολοφονία εκατοντάδων αμάχων, συνοδευόμενη από ανθρωπιστική κρίση, αποδείχτηκε τελικά μια ένοπλη σύρραξη με εκατέρωθεν νεκρούς, μία μόνο από τις συρράξεις που συμβαίνουν καθημερινά. Κανείς δεν στάθηκε λίγο παραπάνω σε όλα αυτά για να διαπιστώσει πως η σφαγή της Κανά, ένα όνομα με πολλαπλές συνδηλώσεις μάλλον, αποδείχτηκε θέατρο επιχειρήσεων και σημειμένων ειδήσεων από πλευράς Χεζμπολάχ. Οι 50 και κάτι νεκροί έγιναν 20 και κάτι, καθώς όπως αποκαλύφθηκε λίγες μόνο μέρες μετά, οι δημοσιογράφοι και οι μαχητές του νότιου Λιβάνου είχαν στήσει στα ερείπια πτώματα παιδιών με προχωρημένη νεκρική ακαμψία! Κανείς ενδιαφέρθηκε να μάθει πως δημοσιογράφοι απολύθηκαν από το Reuters γιατί έστηναν φωτογραφίες, πως γνωστές αμερικάνικες εφημερίδες έκαναν άγρια διαστρέβλωση των πολεμικών γεγονότων εν γνώσει τους για χάρη της δραματοποίησης της εικόνας καθώς και για την ενίσχυση της εικόνας του «επιθετικού Ισραήλ», πως – ναι – και στο Ισραήλ υπήρξαν εκατοντάδες νεκροί, πολλοί εκ των οποίων πολίτες, μανάδες, παιδιά που μπορούμε να υποψιαστούμε ότι ήταν άνθρωποι κι αυτοί – σαν τους άλλους – και χωρίς να δούμε τα πτώματά τους ανοιγμένα από τις ιερές βόμβες. Τα ΜΜΕ έκαναν στον Λίβανο τον δικό τους πόλεμο, σε συνεργασία βέβαια με αυτή την φιλειρηνική μάζα των τηλεθεατών του πολέμου, καθώς και τους ιθύνοντες του ΟΗΕ³².

Η δραματοποίηση της εικόνας συναγωνίστηκε ευθέως τον ρητό αντι-σιωνισμό. Κανείς δεν αναρωτήθηκε γιατί τα αμερικάνικα μέσα προβόκαρσαν το συμμαχικό Ισραήλ. Όλα αυτά είναι ρωγμές στην αντι-αμερικανική και αντι-σιωνιστική ιδεολογία. Για να υπάρξει η διάρρηξή τους, θα έπρεπε

Το Ισραήλ κινητοποίησε, αφού δέχτηκε το χτύπημα, τον μηχανισμό ανύψωσης του εθνικού φρονήματος, πράγμα που δεν μπορούμε να πούμε ότι έτυχε και μεγάλης επιτυχίας. Η επιστράτευση στην οποία προέβη ήταν ένας χαμηλός συναγερμός για τη χώρα. Κλήθηκαν – αυτοί και μόνο – οι οπλίτες και οι αξιωματικοί του στρατού και βέβαια δεν έγινε γενική επιστράτευση. Ωστόσο, ακόμη και από τους οπλίτες υπήρξε ένας αριθμός που αρνήθηκε να πάει στα πεδία των μαχών, τη στιγμή μάλιστα που το ηθικό έπεφτε καθώς γύριζαν τα πρώτα πτώματα πίσω. Η ομοβροντία που έδωσε το Ισραήλ, μεθοδευμένη αλλά κυρίως θεαματική, φαινόταν να προδίδει την αμηχανία του. Νεκροί στο μέτωπο, λιποτάκτες πίσω στις βάσεις, αντι-πολεμικές διαδηλώσεις σχεδόν εξαρχής και ασυνεννοησία όσων διηθύναν τις πολεμικές επιχειρήσεις. Η Χεζμπολάχ να το αιφνιδιάζει επιχειρησιακά με το να εκτοξεύει ρουκέτες μόνο από κατοικημένες περιοχές αλλά και από κινητές βάσεις. Τα ΜΜΕ να πιέζουν μέχρι και την οριστική τους συμβολή στη μάχη, την κατασκευή του «μακελειού της Κανά», το οποίο συμβολικά έπαιξε τον αποφασιστικότερο ρόλο για την εκχειρία. Αποτέλεσμα όλου αυτού του μπάχαλου ήταν να σκοτωθούν κάποιες εκατοντάδες ισραηλινοί στρατιώτες, πολλές φορές εγκλωβισμένοι πίσω από τις γραμμές της Χεζμπολάχ αλλά και να αλλάξει ο στρατηγός του Ισραήλ την ώρα που ο πόλεμος μαινόταν! Από την άλλη, το ότι η Χεζμπολάχ επιτέθηκε, έχοντας προηγουμένως υποσχεθεί στο Ισραήλ την πλήρη εξαφάνισή του³⁴, έκανε πολλούς μέσα στο Ισραήλ (από φιλελεύθερους μέχρι αριστερούς και αναρχικούς) να μην τίθενται τόσο σθεναρά εναντίον του πολέμου. Το ζήτημα της φυσικής επιβίωσης έμπαινε μπροστά. Ωστόσο, ενώ το 1/6 σχεδόν του πληθυσμού (περί το ένα εκατομμύριο κόσμος) έμεινε για λίγες μέρες ή και όλο το μήνα μέσα σε καταφύγια ή κατέφυγε στην εσωτερική μετανάστευση, οι αντιδράσεις από τμήμα της Αριστεράς και των αναρχικών, των φεμινιστριών και των ειρηνιστών συνέχιζαν να υπάρχουν.

Από το πεδίο των μαχών, δίπλα στη σκληρή πραγματικότητα των νεκρών, φάνηκε από τα λίγα στοιχεία που έχουμε να υπήρξε ένα ατελείωτο χάος. Ο στρατός του Λιβάνου, όπως έγινε εύκολα αντιληπτό, διαλύθηκε. Στην αρχή, έχοντας εντολές να καταλαμβάνει σημεία-κλειδιά που δεν έπρεπε να καταλάβει η Χεζμπολάχ, βρισκόταν αντιμέτωπος με την οργάνωση. Αργότερα, όταν ο Σινιόρα έδωσε το ok για πόλεμο, υποτίθεται ότι ο Λιβανέζικος στρατός έπρεπε να συμμαχήσει με τη Χεζμπολάχ. Προφανώς αυτή η γελοία κατάσταση οδήγησε μέσα στο εικοσάημερο του πολέμου, το Ισραήλ να βρεθεί με 400 Λιβανέζους στρατιώτες αιχμαλώτους. Βέβαια, τους απελευθέρωσε όλους την επομένη της σύλληψής τους, μιας και όλοι γνώριζαν πολύ καλά πως ο πόλεμος αυτός δεν ήταν ανάμεσα στο Λίβανο και το Ισραήλ. Ένα δεύτερο ενδεικτικό στοιχείο, σε σχέση με τα επιχειρησιακά, ήταν πως το Ισραήλ έχασε ολοκληρωτικά το στοιχείο του αιφνιδιασμού μιας και η τακτική της Χεζμπολάχ να διεξάγει πόλεμο μέσα από κατοικημένες περιοχές, το οδήγησαν να πετάει ώρες νωρίτερα μέσω της αεροπορίας του φυλλάδια που προειδοποιούσαν πως θα ακολουθήσουν βομβαρδισμοί μέσα σε συγκεκριμένες ώρες³⁵. Από την άλλη, η Χεζμπολάχ πόνταρε ακριβώς σε αυτό, πως το Ισραήλ θα εξαναγκαζόταν να χτυπήσει αμάχους³⁶. Ειπώθηκε από τους Ισραηλινούς πως για μας οι άμαχοι νεκροί του Λιβάνου είναι αποτυχία αλλά για τη Χεζμπολάχ οι άμαχοι νεκροί Εβραίοι του Ισραήλ είναι επιτυχία³⁷. Ναι, μόνο που όπως θα δούμε και αργότερα, για την Αριστερά και τα ΜΜΕ, οι άμαχοι νεκροί του Λιβάνου ήταν πολύ σημαντικότεροι από αυτούς του Ισραήλ, όσο και πχ από του Ιράκ ή άλλων περιοχών τη δεδομένη στιγμή.

Δεκαπέντε περίπου μέρες πριν την εκχειρία ο Εχούντ Ολμέρτ, ο πρωθυπουργός του Ισραήλ, ξεκαθαρίζει και ποιες είναι οι επιμέρους νίκες του Ισραήλ εις βάρος της Χεζμπολάχ, λέγοντας πως δεν είχαν την αυταπάτη πως μπορούν να διαλύσουν την όλη δομή της οργάνωσης τόσο εύκολα: *«Πρώτον, η Χεζμπολάχ έχασε ολοκληρωτικά το κύρος της στις πολιτικές δομές του Λιβάνου. Δεύτερον, έχασαν τη θέση τους μεταξύ των Αραβικών κρατών. Για τη Χεζμπολάχ, το να ακούσουν πως η Σαουδική Αραβία αντιτίθεται σε αυτούς είναι ένας πόνος στην καρδιά, και το ίδιο συμβαίνει και με*

τον Abu Dhabi, με την Ιορδανία και την Αίγυπτο». Αυτό που μένει να φανεί, για τον πρωθυπουργό του Ισραήλ, είναι το «αν η Χεζμπολάχ και οι Σύριοι θα τολμήσουν ξανά να μπουν σε μια τέτοια επιχείρηση ή αν θα το σκεφτούν διπλά και τριπλά και πενταπλά. [...] Νομίζω ότι οι Ιρανοί, όπως και η Χεζμπολάχ έβγαλαν μια δραματικά λανθασμένη κρίση, η οποία είναι η πηγή όλης αυτής της αποτυχίας τους. Και αυτή η λανθασμένη κρίση ήταν ότι το Ισραήλ δε θα απαντούσε με τον τρόπο που απαντήσαμε»³⁸.

Έχουμε τη γνώμη πως η Χεζμπολάχ επιθυμούσε έναν ηχηρό πόλεμο. Καταρχήν, δεν είχε πρόβλημα με το μέγεθος της απάντησης του Ισραήλ αλλά τα προβλήματα ξέσπασαν όταν πια ήταν δεδομένο πως οι Άραβες τους γυρνούσαν την πλάτη. Πράγματι, η κριτική μέσα από τον Λίβανο και η διάρρηξη του πάλαι ποτέ αραβικού-ισλαμικού μετώπου στάθηκαν καθοριστικοί παράγοντες για την εξέλιξη αυτής της μάχης, τη στιγμή που ο Νασράλα είχε ρίξει 4,500 πυραύλους, το 1/3 περίπου της συνολικής βοήθειας του Ιράν. Τώρα το αν ενισχύθηκε ή όχι η Χεζμπολάχ και το κύρος της είναι μια μεγάλη συζήτηση και ο χρόνος θα δείξει το τι πράγματι έγινε εκεί. Πολλοί Λιβανέζοι έμειναν με την εντύπωση πως σύρθηκαν στον πόλεμο ή ενεπλάκησαν άδικα από μια ξενόφερτη οργάνωση. Το πιο σπουδαίο είναι ότι ο λιβανέζικος πληθυσμός ήταν ήδη κουρασμένος από τις μακροχρόνιες συγκρούσεις στο εσωτερικό του. Αν κρίνουμε από την ελληνική πραγματικότητα, οι μακροχρόνιοι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι του ελληνικού κράτους στο παρελθόν έδειξαν πως ακόμη και οι πιο αγαπητοί ηγέτες γίνονται κουραστικοί. Το Ισραήλ μέσα σε όλα αυτά ενισχύθηκε καθώς απάντησε τελικά, παρά τις κακοτοπιές, σαρωτικά στη Χεζμπολάχ και δικαίωσε το ρόλο του ακόμη και ως προστάτη των Εβραίων της Διασποράς (αποδεικνύοντας το ασφαλές της δυνατότητας επιστροφής τους), οι οποίοι για άλλη μια φορά στοχοποιήθηκαν λόγω του παγκόσμιου αντισημιτικού μένους³⁹ - ένα στοιχείο που ελάχιστα τονίστηκε. Σε ένα μακροεπίπεδο, θα μπορούσαμε να πούμε πως αυτό το πρώτο πολεμικό πείραμα έληξε, τουλάχιστον προσωρινά.

Για όλους εμάς που αγωνιζόμαστε για μια διαφορετική και πιο δίκαιη κοινωνία, μια κοινωνία αυτονομίας και άμεσης δημοκρατίας, η εκτύλιξη των παραπάνω γεγονότων δεν μπορεί παρά να μας αποκαλύπτει ένα ζοφερό μέλλον. Εγκλωβισμένοι στα πλέγματα εξουσίας που ρυθμίζουν την τροχιά του πλανήτη, αυτό που προς το παρόν έχουμε να κάνουμε είναι μια διαυγασμένη κριτική ανάλυση και, φυσικά, όχι δράση για χάρη της δράσης. Στην πρώτη αυγή της έκλειψης του λόγου, εποχή μαρκαρισμένη από τα αρνητικά γραπτά του Μαξ Χορκχάιμμερ, είχε ήδη αρχίσει να αποκρυσταλλώνεται η αδυναμία των ακόμη ελεύθερα σκεπτόμενων υποκειμένων να δρουν μέσα σε ένα κόσμο ξένο, με την έννοια της αλλοτρίωσης, κληρονομημένο, με την έννοια της κλειστότητας. Δεν έχουν αλλάξει πολλά από τότε. Η κινητήρια δύναμη των γραπτών αυτών δεν έχει για κεφαλή της κανένα προλεταριάτο, καμία πρόοδο, κανένα επιστημονικό πόρισμα ή προσωπικό προνόμιο. Έχει μονάχα ένα πάθος. Κι αυτή είναι μια από τις αντιφάσεις του πράγματος. Αυτή, όμως, δεν ήταν πάντοτε η αιώνια αντίφαση του κριτικού λόγου; Να πρέπει απέναντι στον πεσιμισμό που δημιουργούσε ο ανθρώπινος λόγος, να προτάσσει τον οπτιμισμό που γεννά η ανθρώπινη βούληση. Αυτό που μας υπαγορεύει πως, ακόμη και να είχαμε την πιο ισχυρή διαβεβαίωση πως ο κόσμος θα καταλήξει ξανά σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, εμείς θα έπρεπε να συνεχίσουμε το έργο μας. Έτσι, αυτή η ανάλυση αφιερώνεται σε αυτές και αυτούς με τους οποίους μοιραζόμαστε το ίδιο πάθος.

Οι μαχητές του Θεού...

Η Χεζμπολάχ (ή Ισλαμιστική Τζιχάντ) ιδρύθηκε το 1982, από τον Σεΐχη αλ-Τουφάιλι. Στόχος της ήταν (και είναι ακόμα) η υπεράσπιση των θέσεων της Ισλαμικής Επανάστασης και του Χομεινί, που κατάφερε να κυριαρχήσει στο Ιράν μετά από την εκδίωξη του Σάχη, καθώς και η εγκαθίδρυση

ενός ολοκληρωτικού ισλαμικού καθεστώτος ιρανικού τύπου στον Λίβανο. Όπως η συντριπτική πλειοψηφία των ισλαμιστικών φονταμενταλιστικών οργανώσεων, αποτελείται από σίιτες, δηλαδή την πιο ακραία και φανατική ομάδα-διάσπαση της μουσουλμανικής θρησκείας.

Πολλοί κάνουν το λάθος να θεωρούν την Χεζμπολάχ απλώς ένα εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα, χωρίς να λαμβάνουν υπόψη τις τεράστιες ζυμώσεις και ανακατατάξεις που έχουν λάβει χώρα τις τελευταίες δεκαετίες στις ισλαμικές και αραβικές κοινωνίες και στα ντόπια κινήματα. Άλλωστε, ακόμη και ο ίδιος ο όρος «εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα», καθώς και η συνθηματολογία που συχνά τον συνοδεύει, δεν μας λέει τίποτα πιο συγκεκριμένο για το πρόταγμα ενός κινήματος, εννοώντας πως δεν μας λέει κάτι για το τι είναι αυτό που θέλει να δημιουργήσει. Κατά τις προηγούμενες δεκαετίες, ο αραβικός εθνικισμός είτε ως παναραβισμός (Νάσερ) είτε ως ντόπιος εθνικισμός (Αλγερία, Συρία, Ιράκ κλπ.) χαρακτήριζαν την δράση των αραβικών κρατών και οργανώσεων. Ο εθνικισμός αυτός από τα τέλη της δεκαετίας του '80 και μετά έχει υποκατασταθεί από αυτό που ονομάζουμε υπερεθνικό Ισλάμ, το οποίο έχει θέσει υπό τον έλεγχο του όλα τα προηγούμενα αραβικά κινήματα (όπως το παλαιστινιακό, κύριος εκφραστής του οποίου είναι τώρα η Χαμάς).

Ο θεολογικό-πολιτικός λόγος του κινήματος αυτού έχει πολύ μεγαλύτερο κοινό στο οποίο απευθύνεται, καθώς αυτό δεν είναι πλέον οι Άραβες, αλλά ολόκληρη η Ούμα (κοινότητα των πιστών στον Αλλάχ), όπου και αν βρίσκεται ο κάθε πιστός. Αξίζει εδώ να πούμε πως οι μουσουλμάνοι των αραβικών χωρών αποτελούν περίπου το 1/5 του συνόλου των μουσουλμάνων ανά τον κόσμο. Αυτός ο οικουμενικός λόγος έχει συμβάλει πολύ στο να ξεπεραστούν οι ενδοϊσλαμικές διαμάχες και στο να στρέψει τους φανατικούς πιστούς κατευθείαν ενάντια στον κοινό εχθρό των μουσουλμάνων, την Δύση και τους Εβραίους.

Η ίδια η Χεζμπολάχ αποτελεί, πλέον κομμάτι αυτού του κινήματος. Οι βασικοί στόχοι της είναι, φυσικά, όπως προτάσσουν στο σύνολό τους οι φονταμενταλιστές ισλαμιστές, το Ισραήλ και η δυτική κουλτούρα, είτε πρόκειται για το καπιταλιστικό οικονομικό σύστημα, είτε για τις αξίες που διαπερνούν και χαρακτηρίζουν τις δυτικές κοινωνίες, όποια κατεύθυνση και αν έχουν αυτές. Μιλάμε, δηλαδή, για αδιάκριτη εναντίωση σε πάμπολλα στοιχεία από τα σεξουαλικά ήθη και το κυρίαρχο δυτικό lifestyle της καθημερινότητας, μέχρι τις (όχι πάντα) «τυπικές» ελευθερίες (π.χ. θρησκευτικές, δικαιώματα των γυναικών και των ομοφυλοφίλων) και τα αυτόνομα κινήματα αμφισβήτησης που εμφανίστηκαν και υπάρχουν ακόμα στον δυτικό χώρο, όπως για παράδειγμα το φεμινιστικό, το αντιεξουσιαστικό-αντικρατικό, το νεολαιίστικο κλπ.

Όσον αφορά το Ισραήλ, η έχθρα προς αυτό σαν κράτος αλλά και τους Εβραίους σαν εθνική-θρησκευτική ομάδα εκδηλώνεται αφενός μέσω της στρατιωτικής δράσης στο βόρειο Ισραήλ με ορμητήριο-βάση τον νότιο Λίβανο και αφετέρου μέσω των τρομοκρατικών επιθέσεων σε Ισραηλινούς υπηκόους και συμφέροντα ανά τον κόσμο (όπως στο Λονδίνο και το Μπουένος Αιρες το καλοκαίρι του 1994). Η ίδια η ηγεσία της οργάνωσης δεν παραλείπει στα δημόσια διαγγέλματά της να τονίζει τον αντισημιτισμό της και να απειλεί το Ισραήλ. Πολλές φορές, παραλείποντας ακόμη και τα προσχήματα, οι απειλές της δεν έχουν ως αποδέκτη το κράτος του Ισραήλ (κάτι που για εμάς θα αποτελούσε έναν καμουφλαρισμένο αντισημιτισμό), αλλά τους «Εβραίους» (εδώ ο αντισημιτισμός είναι έκδηλος και απροκάλυπτος).

Σε ότι αφορά την πεποίθηση ότι «η Χεζμπολάχ αμύνεται απέναντι στο Ισραήλ με πενιχρά μέσα», πρόκειται περί μύθου και αυτό είναι εύκολο να το αντιληφθεί ο οποιοσδήποτε, αρκεί να μην υπάρχει κάποιος ισχυρός δογματισμός που να τον εμποδίζει. Η Χεζμπολάχ απαριθμεί πάνω από 3.000 μέλη και, όπως φάνηκε και από τον πρόσφατο πόλεμο, έχει τον κατάλληλο εξοπλισμό για να

Υποσημειώσεις

- ¹ Ιούλιος 18, 2006. No.1208 – Memri. **Iran and the recent escalation on Israel’s borders (5): reactions in Iran, Lebanon and Syria.**
- ² Πρέπει να τονίσουμε ότι εδώ είμαστε δέσμοι των κυρίαρχων στατιστικών που εμφανίστηκαν σε media, ηλεκτρονικά κι έντυπα, μετά τον πόλεμο τα οποία έκαναν τους δικούς τους «πρόχειρους υπολογισμούς» πάνω σε αυτό το στατιστικό... θέμα. Συνδυάζοντας διάφορα στοιχεία είδαμε ότι τα περισσότερα μέσα συγκλίνουν σε 50 νεκρούς Ισραηλινούς πολίτες, 1,000 Λιβανέζους νεκρούς πολίτες και γύρω στους 200 νεκρούς στρατιώτες της IDF. Οι νεκροί της Χεζμπολάχ κυμαίνονται από 450 μέχρι 800 καθώς υπάρχουν εντελώς αντιφατικές πληροφορίες, τόσο γιατί πολλοί της οργάνωσης δε φορούσαν στρατιωτικές στολές αλλά πολιτικά κατά τις επιθέσεις τους, όσο και γιατί βοηθήθηκαν συχνά από τμήματα στρατού που έρχονταν από το Ιράκ και το Ιράν...
- ³ Ιούλιος 17, 2006, No 1207 – Memri. **Iran and the recent escalation on Israel’s Borders (4): Reaction in Iran, Lebanon and Syria.**
- ⁴ Ιούλιος 17, 2006, No 1207 – Memri. **Iran and the recent escalation on Israel’s Borders (4): Reaction in Iran, Lebanon and Syria.**
- ⁵ Ιούλιος 18, 2006. No.1208 – Memri. **Iran and the recent escalation on Israel’s borders (5): reactions in Iran, Lebanon and Syria.**
- ⁶ Ο. π.
- ⁷ Ο Μουφτί της Αιγύπτου, επ’ αφορμή του πολέμου στον Λίβανο, τα είπε πιο χύμα: «*Εκτέθηκε το αληθινό πρόσωπο της εβραϊκής βδέλλας!*» (Αύγουστος 18, 2006. No. 1255 – Memri. **The Mufti of Egypt: the true face of the blood-sucking Hebrew entity has been exposed.**) ή ακόμη και ένας Σύριος υπουργός δήλωσε τα εξής ενδιαφέροντα: «*Μοιάζουν τόσο πολύ με γουρουνία και πθήκους και πράγματι είναι οι απόγονοι των γουρουνιών και των πιθήκων, όπως μας διδάσκει το Κοράνι*» (Ιούλιος 28. No. 1217 – Memri. **Syrian Deputy Minister of Religious Endowment Muhammad ‘Abd Al-Sattar calls for Jihad and states Jews «are the descendants of apes and pigs».**)
- ⁸ Αύγουστος 9, 2006. No 1239 – Memri. **Iranian and Syrian Media stepping up statements on the War.**
- ⁹ Αύγουστος 16, 2006. No 1250 – Memri. **We have re-entered the era of victory through resistance. Iranian and Syrian reactions to the crisis – August 13-14.**
- ¹⁰ Αύγουστος 4, 2006. No. 1231 – Memri. **Yemenite President Ali Abdallah Saleh on Al-Jazeera TV. I Hope all countries bordering Israel will join the war. Arab countries should allow transfer of Weapons and People to Lebanon and Palestine.**
- ¹¹ Ιούλιος 27, 2006, No 1214 – Memri. **Hizbullah Secretary-General Nasrallah on Al-Manar TV last night: What is important in the ground war is the number of losses we inflict upon the Israeli enemy.**
- ¹² Αύγουστος 13, 2006. No 1246 – Memri. **Hamas Columnist: Hizbullah’s victory in Lebanon opens the door for a third intifada.**
- ¹³ Αύγουστος 11, 2006: No. 290 – Memri. **Iraqi Shi’ a Views of the Lebanese Crisis – by MEMRI staff, Baghdad Office.**
- ¹⁴ Αύγουστος 9, 2006. No 1239 – Memri. **Iranian and Syrian Media stepping up statements on the War.**
- ¹⁵ Ιούλιος 17, 2006, No 1207 – Memri. **Iran and the recent escalation on Israel’s Borders (4): Reaction in Iran, Lebanon and Syria.**
- ¹⁶ Πρόκειται για ειδική μονάδα της ιρανικής Φρουράς της Επανάστασης που λειτουργεί κυρίως στο Ιράκ.
- ¹⁷ Ιούλιος 31, No. 1220 – Memri. **Iranian Assistance to Hizbullah – Iran Revolutionary Guards Officer: Hizbullah has Iran-trained diver, naval commando units. We have constructed command rooms for Hizbullah. Iranian martyrdom forces have been sent to Lebanon**
- ¹⁸ Ιούλιος 17, 2006, No 1207 – Memri. **Iran and the recent escalation on Israel’s Borders (4): Reaction in Iran, Lebanon and Syria.**
- ¹⁹ Αύγουστος 1, 2006. No. 1223 – Memri. **Lebaneze Druze leader Walid Jumblatt criticizes Nasrallah: «Adolf Hitler also aroused his peoples’ s sense of honor, and led Germany into war»**
- ²⁰ **The story so far – Sphinx**
- ²¹ **The story so far – Sphinx**
- ²² Για τη διαφωνία ή και την αδιαφορία τμήματος των ιρακινών σιιτών σε σχέση με τον Ναοράλα και τη Χεζμπολάχ κατά τον τελευταίο πόλεμο, βλέπε Αύγουστος 11, 2006: No. 290 – Memri. **Iraqi Shi’ a Views of the Lebanese Crisis – by MEMRI staff, Baghdad Office.**
- ²³ Αύγουστος 15, 2006. No. 1249 – Memri. **Arab media accuses Iran and Syria of direct involvement in**

Η δύση και τα υποκείμενά της

Το θρυμματισμένο υποκείμενο των δικαιωμάτων

Αναδείξαμε σε προηγούμενα κεφάλαια ότι το να στηρίζει κανείς, σιωπηλά ή μη, τις δήθεν αντιιμπεριαλιστικές δυνάμεις των τζιχαντιστών, δεν αποτελεί μόνο ένα «λάθος τακτικής», μια λάθος συμμαχία, αλλά ένα ολέθριο σφάλμα που βασίζεται πάνω σε μια στρεβλή κατανόηση της ίδιας της ιδεολογικής κριτικής¹. Κι αυτό γιατί, αφενός, μια σειρά κρατών όπως οι ΗΠΑ και η Αγγλία δεν μπορούν και δεν πρέπει να ταυτιστούν γενικά κι αφηρημένα με τον καπιταλισμό. Ενώ, αφετέρου, τα παγκόσμια δήθεν απελευθερωτικά οράματα των τζιχαντιστών, περνούν αναγκαστικά μέσα από την άγρια υποδούλωση και τον θάνατο πολλών άλλων ανθρώπων. Ωστόσο, εμάς δε μας ενδιαφέρει μονάχα μια μονόπλευρη κριτική προς τις ολοκληρωτικές μορφές οργάνωσης, έστω και σε κυτταρικό επίπεδο, που ξεπηδούν στο Ισλάμ. Κάθε κριτική μας προς το «εκεί», θα έπρεπε να περνάει μέσα από μια κριτική στο «εδώ», στη Δύση. Θέλουμε να πούμε πως η Ευρώπη (ή η Δύση) είναι επίσης υπεύθυνη ως ένα βαθμό για αυτό που παρακολουθούμε να εκτυλίσσεται σήμερα στον αραβικο-ισλαμικό κόσμο, ενώ βέβαια έχει σαφώς μεγαλύτερο μερίδιο ευθύνης για την κατάσταση των κοινωνιών σε παγκόσμιο επίπεδο. Αυτό συμβαίνει γιατί, πολλές φορές, η Δύση είναι αυτή που προωθεί τα συστήματα εκμετάλλευσης σε μια σειρά άλλων χωρών, των λεγόμενων υπανάπτυκτων, αλλά και γιατί οι πολίτες της είναι αυτοί που σε συλλογικό επίπεδο έχουν επιλέξει μάλλον το δρόμο της κατανάλωσης και της παθητικότητας, παρά της κριτικής σκέψης και δράσης. Το θέμα για μας δεν ήταν ποτέ και δεν είναι ούτε και τώρα πως οι Άραβες «δεν ήξεραν» τι θα πει ρατσισμός, εκμετάλλευση, βασανιστήρια, αποκλεισμός κτλ. Προφανώς, μια σειρά σφαγών και διώξεων ξεκίνησαν ιστορικά, προ ή μετά καπιταλισμού, από πρωτοβουλίες των αραβικών ή ισλαμικών κοινωνιών. Όμως, η Δύση και πάλι εδώ έχει μια πρωτοκαθεδρία. Στη Δύση ήταν που είδαμε να εμφανίζονται τα δύο μεγάλα ολοκληρωτικά συστήματα, ο ναζισμός και ο σταλινισμός, παρά τις όποιες ποιοτικές τους διαφορές. Στη Δύση ήταν που προφέραμε για πρώτη φορά τη λέξη «φασισμός». Στην ανάλυσή μας θα θέλαμε να φανεί μια αντίφαση που διαπερνά όλη τη δυτική ιστορία: η αντίφαση της δημιουργίας κάποιων από τις πιο ολοκληρωτικές δομές δράσης σε έναν τόπο όπου τα αντίστοιχα κινήματα αμφισβήτησης και άρνησης γνώρισαν τη μεγαλύτερή τους ανάπτυξη. Με λίγα λόγια, στη Δύση, εδώ, ήταν που συνυπήρξε το Άουσβιτς με μια παράδοση αυτονομίας που έθεσε ανοιχτά σε αμφισβήτηση όλο το Υπάρχον. Αυτές οι τελευταίες κινήσεις, για μας, έχουν να κάνουν με μια παράδοση Αυτονομίας την οποία η θέσμιση επίσης ακολουθεί και την οποία αναγνωρίζει κατά καιρούς. Ενώ έχουμε να κάνουμε, λοιπόν, με έναν πολιτισμό που έχει κάτι ποιοτικά διαφορετικό από τους άλλους, το ότι έχει μάθει ιστορικά να θέτει το «γιατί» και το «πως» σε κάθε στιγμή και φάση της εκάστοτε θέσμισης, πρόκειται παράλληλα για τον ίδιο πολιτισμό που μας έχει φανερώσει κάποιες από τις πιο ζοφερές πλευρές και διαστάσεις του τι είναι ο άνθρωπος. Αυτή η αντίφαση της Δύσης, των δυτικών κοινωνιών και των σχέσεων-ταυτοτήτων των υποκειμένων της, μπορεί να ανιχνευθεί στις ιδεολογικές διαμάχες και συγκρούσεις διάφορων εποχών. Αυτό στο οποίο συνήθως αναφέρονται οι περισσότεροι είναι η αντιφατικότητα των σημασιών που προέκυψαν από τον Διαφωτισμό και δώθε. Εμείς δε θα θέλαμε να εμμείνουμε σε μια θεωρητική ανάπτυξη του συγκεκριμένου ζητήματος.

Σκεφτήκαμε ένα πρακτικό παραδείγματα πάνω σε αυτό το θέμα και αυτά θα θέλαμε να θίξουμε εν συντομία. Το παράδειγμα αυτό έχει να κάνει με το πως η συγκρότηση του δυτικού υποκειμένου, κατά την πρώτη αυγή του καπιταλισμού, απέκλεισε το εβραϊκό υποκείμενο, ένα υποκείμενο «έτερο» σε σχέση με την πλειοψηφία του χριστιανικού πληθυσμού. Με αυτό θέλουμε να φανερώσουμε

εν συντομία το πόσο υποκριτική και σκληρή υπήρξε η δυτική θέσμιση απέναντι σε υποκείμενα για τα οποία δεν προορίζονταν τα κατά τα άλλα φιλελεύθερα συντάγματά της, πως η Δύση την «ελευθερία και την ισότητα» τη φυλούσε για ιδιαίτερες περιστάσεις και συγκεκριμένα υποκείμενα.

Το «εβραϊκό ζήτημα» στην Ευρώπη

«Οι Γερμανοί δε θα συγχωρήσουν ποτέ τους Εβραίους για το Άουσβιτς» Zvi Rex

Στη Γερμανία, στο αντιπολεμικό κίνημα για το Ιράκ, οι Γερμανοί αριστεροί φώναζαν «USA-Drittes Reich, Ihr seid so gleich» (Τρίτο Ράϊχ και ΗΠΑ, ίδια και τα δυο). Ο, δε, πρώην Υπουργός της Γερμανίας στην κυβέρνηση του Kohl, Norbert Blum χαρακτήρισε την αντι-τρομοκρατική στρατηγική του κράτους του Ισραήλ ως Vernichtungsfeldzug (πόλεμο εξόντωσης) ενάντια στους Παλαιστίνιους. Ο Γιόσκα Φίσερ, όταν ήταν να πείσει τον γερμανικό λαό για το ότι οι Γερμανοί έπρεπε να ξαναπάρουν τα όπλα στη Γιουγκοσλαβία, δήλωσε πως έπρεπε να προλάβουν ένα νέο Άουσβιτς από τον Μιλόσεβιτς.

Σε μια εποχή που «οι θάλαμοι αερίων από-εβραιοποιούνται»², σε μια εποχή που «οι δολοφόνοι της μνήμης»³ παρελαύνουν, κανείς δε μιλά στη Δύση για παρελθόντα εγκλήματα. Οι Γερμανοί τσαντίζονται με τις συχνές αναφορές εκεί πίσω. «Ως τότε θα μας τυραννάτε με αυτή την υπενθύμιση;», μοιάζουν να λένε οι προαναφερθείσες συγκρίσεις του Τρίτου Ράϊχ με ο,τιδήποτε άλλο. Για αυτό, δε θα συγχωρήσουν ποτέ τους Εβραίους, τα φαντάσματά τους. Γιατί, το Ολοκαύτωμα είναι εκεί για να υπενθυμίζει μια τεράστια ηθική αποτυχία, ευρωπαϊκή αλλά και γερμανική. Πως ξεκίνησε όμως αυτή η ιστορία; Γιατί οι εβραίοι; Ποιο είναι το νήμα που οδήγησε τα πράγματα εκεί; Έχει ειπωθεί από πολλούς και νομίζουμε ότι είναι αλήθεια: το κυνήγι των Εβραίων έχει να κάνει με την προσπάθεια «χειραφέτησής» τους από τις ευρωπαϊκές κοινωνίες. «Ο αντισημιτισμός δεν είναι δυνατόν να γίνει κατανητός έξω από τη διαδικασία πολιτικής χειραφέτησης των Εβραίων της Ευρώπης»⁴. Τη στιγμή που η Δύση συγκροτούσε μια ταυτότητα για το υποκείμενό της, παράλληλα παρήγαγε και τους αποκλεισμούς από αυτή την ταυτότητα. Οι νομοθέτες, οι διανοούμενοι, οι άνθρωποι των εξελίξεων και των πολιτικών δικαιωμάτων αλλά και η «λαϊκή βάση» ένα και μόνο υποκείμενο είχαν στο μυαλό τους: τον αρσενικό, λευκό, χριστιανό, ενήλικα άνδρα. Οι γυναίκες, οι ξένοι, οι αλλόθρησκοι, τα παιδιά αποτελούσαν ταυτότητες ήσσονος σημασίας στο νέο πολιτικό σκηνικό. Ο νέος άνθρωπος που θα έπρεπε να δημιουργηθεί στην κοινωνία των πολιτών θα έπρεπε να έχει μια διάσταση πολιτική (ο πολίτης) και μια προσωπική (ως άτομο, πρόσωπο). Η τραγική ειρωνεία είναι πως οι εβραίοι είχαν όλα αυτά τα προσόντα ώστε να αφομοιωθούν πιο εύκολα σε

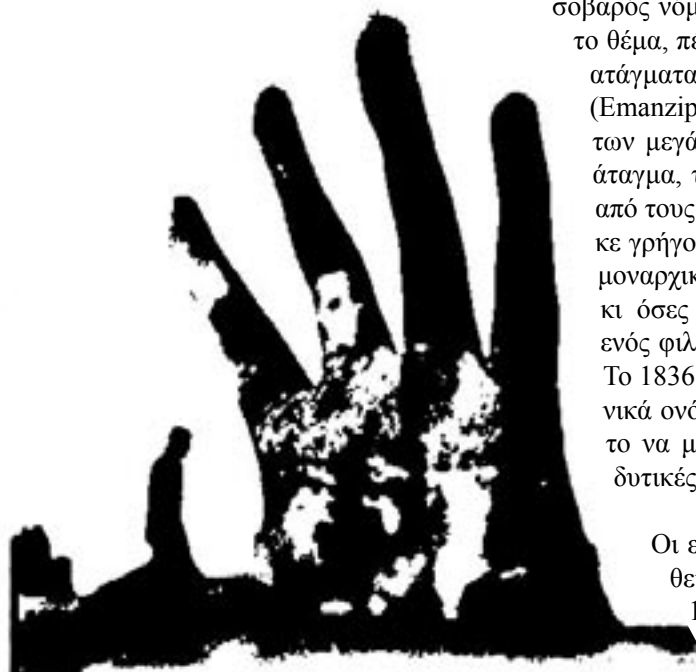
σχέση με άλλους σε αυτό το νέο πολιτικό σκηνικό. Δεν είχαν πατρίδα, μπορούσαν να είναι πολίτες ενός πολιτικού σώματος πιο εύκολα από ότι πολίτες ενός έθνους. Με αυτή την έννοια θα μπορούσαν πιο εύκολα να ενσωματωθούν στην αφηρημένη και οικουμενική ταυτότητα του πολίτη που συγκροτούταν. Ωστόσο, η ανάδυση των εθνικισμών και των φυλετικών θεωριών είχε άλλη κατεύθυνση και άλλο προορισμό για αυτούς. Αντί να διευρυνθεί η πολιτική ισότητα και σε αυτούς, επιστημονικοποιήθηκε απλώς η ανισότητά τους. Θα θέλαμε να μείνουμε σε αυτή την οπτική εδώ: σε αυτή την οπτική σύμφωνα με την οποία ο δυτικός άνθρωπος τότε είχε σα συμπλήρωμα και τότε σα συστατικό του στοιχείο τους αποκλεισμούς που παρήγαγε. Ας δούμε πως έγιναν αυτές οι ανακατατάξεις στην Ευρώπη, πιο συγκεκριμένα.

Ιστορικό Ιντερμέδιο (και πάλι)

Οι εβραίοι της Ευρώπης διακρίνονταν, όπως είναι γνωστό, σε Ασκενάζι (Aschkenazim), τους εβραίους της Ανατολής που μιλούσαν τα εβραίο-γερμανικά γίντις (jiddisch), και Σεφαρδίτες (Sephardim), που ήταν όσοι εκδιώχθηκαν από το 1492 από την Ισπανία, γλώσσα των οποίων ήταν τα εβραίο-σπανιόλικά⁵. Το ενδιαφέρον, φυσικά, στην κουβέντα γύρω από το εβραϊκό ζήτημα ήταν το αν η προτεινόμενη στους εβραίους αφομοίωση ή χειραφέτηση είχε να κάνει με μια κατάπνιξη της εβραϊκής τους ιδιότητας ή με μια πραγματική αφομοίωση, με την έννοια της ενσωμάτωσης της διαφοράς. Όπως είναι ίσως γνωστό μέχρι τον 17^ο αιώνα ο ευρωπαϊκός εβραϊσμός ζει σε συνθήκες απαγόρευσης και γκετοποίησης. Στην Ιταλία, στη Ρώμη και αλλού, οι συνοικίες τους χωρίζονται με τείχη από την υπόλοιπη πόλη. Στην Αυστρία και στην τότε Γερμανία, διεξάγονται πογκρόμ από τα κάτω, πάντα με την χορηγία της χριστιανικής Εκκλησίας. Στην πλειοψηφία των χριστιανικών χωρών οι εβραίοι απαγορεύεται να ασχοληθούν με συγκεκριμένα επαγγέλματα ή και να δεχθούν εκπαίδευση και καταλήγουν συνήθως γυρολόγοι και δανειστής (τοκογλύφοι) δίχως να μπορούν συνήθως να στεριώσουν σε κάποιο τόπο. Οι Ασκενάζι της Γαλλίας, από την άλλη, μέχρι τα 1810 απαγορεύεται να κυκλοφορούν ελεύθερα. «Με την άνοδο του Ναπολέοντα (1769-1821) στην εξουσία οι Εβραίοι κλήθηκαν να αποφασίσουν για το μέλλον τους. Ο Ναπολέων τους έθεσε ενώπιον του

διλήμματος «αφομοίωση ή καταπίεση...»⁶. Ο πρώτος σοβαρός νόμος στην Πρωσία που είχε να κάνει με το θέμα, πέρα από τα κατά καιρούς επιμέρους διατάγματα, ήταν το «Διάταγμα Χειραφέτησης» (Emanzipationsedikt) το 1812. Ωστόσο, λόγω των μεγάλων αντιστάσεων που δέχτηκε το Διάταγμα, τόσο από τους συντηρητικούς όσο και από τους προοδευτικούς της εποχής, αποσύρθηκε γρήγορα. Το 1822, με την παλινόρθωση των μοναρχικών καθεστώτων στην Ευρώπη, ακόμη κι όσες ελευθερίες είχαν παραχωρηθεί λόγω ενός φιλελεύθερου πνεύματος πάρθηκαν πίσω. Το 1836 τους απαγορεύτηκε να δίνουν χριστιανικά ονόματα στα παιδιά τους, με σαφή στόχο το να μην μπορούν να αφομοιωθούν από τις δυτικές κοινωνίες.

Οι εβραίοι μετά την πρώτη φάση προσπάθειας για τη χειραφέτησή τους (1700-1810) και μέσα σε όλη την περίοδο από τα 1810 μέχρι τον πρώτο παγκό-

ζήτημα ως ζήτημα του φυλετικού χαρακτήρα και η βλαπτικότητα του για την ύπαρξη, τα ήθη και τον πολιτισμό των λαών». Δε χρειάζεται να σχολιάσουμε κάτι εδώ. Ακόμη κι ο ίδιος ο Μαρξ, παρασυρμένος από την ανθεβραϊκή υστερία, «αποδέχεται την εκλεκτική συγγένεια μεταξύ του “πνεύματος του ιουδαϊσμού” και του καπιταλισμού. [...] Με την έννοια αυτή, “χειραφέτηση από τον καπιταλισμό θα σημάνει χειραφέτηση από τον ιουδαϊσμό και τανάπαλιν”», όπως λέει ο ίδιος ο Μαρξ «*Η κοινωνική χειραφέτηση του Εβραίου είναι η χειραφέτηση της κοινωνίας από τον ιουδαϊσμό*»⁹. Δε θα έπρεπε να κουράσουμε με τέτοια στοιχεία, τα οποία μπορούμε να βρούμε σε αφθονία – και ειδικά στη Γερμανία – για το τι διάθεση είχαν οι Ευρωπαίοι απέναντι στους εβραίους. Στην ίδια την Ελλάδα το πολιτικό καθεστώς πειραματίστηκε πολλές φορές με το τι θα κάνει με την ύπαρξη, τις ψήφους και την πολιτική δραστηριότητα της μάζας «των οβριών» του... Κάθε ένα βήμα μπροστά στο νομικό σύστημα, τους οδηγούσε δύο βήματα πίσω μετά από πέντε-δέκα χρόνια.

Οι βαθιές προκαταλήψεις που δεν άφησαν καμία νομοθεσία να στεριώσει για τον ευρωπαϊκό εβραϊσμό ουσιαστικά έστρωσαν το δρόμο για την «τελική λύση του εβραϊκού ζητήματος». Ακόμη όμως και λίγο πριν η γενοκτονία αποφασιστεί, οι ευρωπαίοι γνώριζαν τη σοβαρότητα του ζητήματος. Η νομοθεσία του 35⁷ με τους ακριφινώς αντισημιτικούς νόμους της Νυρεμβέργης, σαν κορύφωση της προηγούμενης ανθεβραϊκής παράδοσης, δεν άφηναν και πολλά περιθώρια στο να μην πάρει κανείς τον Χίτλερ στα σοβαρά. Οι μεγαλύτερες ευρωπαϊκές δυνάμεις καθώς και οι ΗΠΑ είχαν ήδη βρεθεί σε συνέδριο από το 1938 όπου και συζητήθηκε, μεταξύ άλλων, και το ζήτημα της τύχης των εβραίων. Καμία από τις 35 χώρες, από όσο ξέρουμε, που έλαβαν μέρος στο εν λόγω συνέδριο δεν δέχτηκε, λοιπόν, να φιλοξενήσει μια μαζική εβραϊκή μετανάστευση. Η Αγγλία, αντίστοιχα, αρνήθηκε σε ένα πλοίο με 5,000 εβραίους να μπαρκάρει σε παλαιστινιακά λιμάνια, καθώς εκείνη τη στιγμή τα αγγλο-αραβικά συμφέροντα κρίνονταν σημαντικότερα. Το συγκεκριμένο καράβι κατέληξε στον πάτο της Μαύρης Θάλασσας, με όλους τους επιβάτες του νεκρούς, αφού το εμβόλισε αργότερα ο ρωσικός στόλος. Άλλοι 930 Εβραίοι πρόσφυγες κατευθύνθηκαν προς την Κούβα στα μέσα του 1939 κι όταν έφτασαν στα σύνορα της Κούβας και εκεί τους αρνήθηκαν την είσοδο στη χώρα. Το ίδιο έγινε και στις ΗΠΑ, από όπου το πλοίο στάλθηκε πίσω στην Ευρώπη. Έτσι, οι μόνοι αποφασισμένοι της Ευρώπης σε σχέση με το εβραϊκό ζήτημα ήταν όσοι συμμετείχαν στο γνωστό Συνέδριο στη λίμνη Wannsee (Wannsee-Konferenz) του Βερολίνου τον Ιανουάριο του 1942, όπου και πάρθηκε η απόφαση για την «τελική λύση».

Μια διαφορετική λύση για το εβραϊκό ζήτημα δόθηκε, όπως ξέρουμε, από το σιωνιστικό κίνημα το οποίο ήδη εξοικειωνόταν με την ιδέα της επιστροφής στο Ισραήλ από τα 1870, αν και πάντοτε υπήρχε εβραϊκός πληθυσμός στα μέρη της Ιερουσαλήμ. «*Το σιωνιστικό κίνημα ήταν η απάντηση στον ευρωπαϊκό αντισημιτισμό. Εξέφραζε την επιθυμία των όπου γης εβραίων να αποκτήσουν δικό τους ανεξάρτητο κράτος, προκειμένου να διεκδικήσουν ίσοι προς ίσους με τους άλλους λαούς τα δικαιώματά τους*»¹⁰. Και από δω και πέρα η ιστορία είναι επίσης γνωστή: δημιουργία του κράτους του Ισραήλ και έναρξη των μεγάλων αραβο-ισραηλινών πολέμων με παράλληλη ανάπτυξη ενός διεθνούς αντι-σιωνιστικού κινήματος.

Πολλοί θα νόμιζαν ότι οι δυτικοί αν ήξεραν ή είχαν υποψιαστεί ότι θα ακολουθήσει μια εβραϊκή γενοκτονία, ίσως να έκαναν κάτι για αυτό. Ίσως, πχ, να δέχονταν μια διαφορετική πολιτική αφομοίωσης σε σχέση με τους Εβραίους για να μην αναγκαστούν να παραχωρήσουν στους σιωνιστές, όπως έγινε αργότερα, το περιβόητο κράτος που γέννησε τόσες προσδοκίες και τόσες έχθρες. Όμως οι ευρωπαίοι όπως φάνηκε ήταν ανέκαθεν αμετανόητοι. Ακόμη και μετά το 45⁷ όταν σιγά-σιγά ο κόσμος καταλάβαινε τι είχε μόλις γίνει, η άρνηση υποδοχής της αποκλεισμένης εβραϊκής ταυτότητας ήταν έκδηλη. Είναι γνωστή η ιστορία του πλοίου «Εξόδος» με 4,500 εβραίους που προσπάθησαν να σπάσουν το μπλόκο της Αγγλίας στα παλαιστινιακά λιμάνια. Το πλήρωμα και οι επιβάτες

σε χε τι κά με τους νέους (ιερούς) και τους παλιούς (ανίερους) πολέμους

τους αριστερούς, οι εβραίοι αποτελούσαν αυτούς που καθυστερούσαν τον εκσυγχρονισμό, αυτούς που είχαν κολλήσει στην εβραϊκή ταυτότητα, στην ιουδαϊκή πίστη. Η τυφλή πίστη των μαρξιστών (και του ίδιου του Μαρξ) στην πρόοδο και τα τεχνικά βήματα του καπιταλισμού, έθεσε το εβραϊκό στοιχείο ανάμεσα σε αυτά που συνδύαζαν τα χειρότερα χαρακτηριστικά: την αρπακτική φιλοχρήματη διάθεση και την καθυστερημένη θρησκευτική προσήλωση.

Και ποιο είναι το θέμα σήμερα σε σχέση με την προσθήκη αυτού του «πολύ-πολιτισμικού» στη γνωστή καπιταλιστική κοινωνία των πολιτών; Ότι διάφοροι μετά τον Β' Π. Π. προσπάθησαν και πάλι να ξεχάσουν το Ολοκαύτωμα μία μέρα μετά την αποκάλυψή του, δείχνοντας ακόμη πιο έντονα πως λίγοι κατανόησαν ή θέλησαν να κατανοήσουν το μέγεθος της καταστροφής. Σήμερα, σχεδόν θα έπρεπε να απολογηθεί κάποιος που επαναφέρει ένα τόσο «μακρινό» ζήτημα. Αυτή η παράδοση δυστυχώς κληροδοτήθηκε και από τα εκάστοτε κινήματα, τα οποία έθαψαν τη Shoah στο χρονοντούλαπο της Ιστορίας. Έτσι, έχουμε σήμερα το φαινόμενο της εμφάνισης φανταχτερών (κατά προτίμηση μεταμοντέρνων) θεωριών για το χρόνο και την ιστορία, μέσα στις οποίες θεωρίες η Shoah αντιμετωπίζεται ως ένα επεισόδιο της ιστορίας δίπλα στα άλλα. Μήπως όλα αυτά δεν είχαν προβλεφθεί όταν ο Πρίμο Λέβι έλεγε πως «η ιστορία του Γ' Ράιχ θα μπορούσε να ξαναδιαβαστεί σαν πόλεμος εναντίον της μνήμης»; Μήπως όλα αυτά σήμερα δεν είναι γνωστά όταν η Annette Wiewiorka επικρίνει... «Να ξεφύγουμε επιτέλους από το Άουσβιτς... Να ξεχάσουμε ό,τι συνέβη. Ή έστω, ας μιλήσουμε, αλλά υπό την προϋπόθεση να εγγράψουμε τα θύματα του Άουσβιτς στη λιτανεία των μαζικά δολοφονημένων, μαζί με τους Ινδιάνους της Αμερικής, τους νεκρούς στα πεδία των μαχών του Α' Π.Π., τους Αρμένιους, τους Ουκρανούς χωρικούς και τους Κοσοβάρους, μαζί με τους άνδρες της Σρεμπρένιτσα, τους Τούτσι, τους Χερέρο, τους Καμποτζιανούς, μέχρι να γίνουν όλοι ένα»¹². Το εβραϊκό ζήτημα, όσο η μνήμη του υφίσταται επεξεργασία, βεβηλώσεις, αναμοχλεύσεις, είναι ακόμη εδώ, στον τόπο που γεννήθηκε, στη Δύση.

Στη συνέχεια του κεφαλαίου αυτού θα αποπειραθούμε να επεκτείνουμε αυτού του είδους το λόγο σε ορισμένες συγκυρίες στις οποίες πρωταγωνιστεί το «δυτικό» στοιχείο. Στο πρώτο κείμενο που καταθέτουμε θα δούμε πιο συγκεκριμένα τις πολιτικές ευθύνες της δύσης και των υπερ-εθνικών της οργάνων μέσα στην αραβοϊσραηλινή σύγκρουση που επηρεάζει άμεσα και το θέμα του Ιράν. Στο δεύτερο κείμενο θα αναδείξουμε κάποιες ιδεολογικές συνιστώσες που έχουν να κάνουν με τον καθορισμό της σημερινής αντι-καπιταλιστικής και φιλο-jihad ιδεολογίας. Τέλος, με ένα τρίτο μικρό κεφάλαιο, θα ξαναγυρίσουμε στο Ιράν για να δούμε πως ακόμη και σε αυτή την περίπτωση η Δύση υπερέχει ιστορικά όσον αφορά την παράδοση των ολοκληρωτικών τάσεων.

Η χρήσιμη ουδετερότητα της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Από τις αρχές του 90', η ΕΕ έχει αντιληφθεί πως ο βασικός της στόχος για το παλαιστινιακό ζήτημα (δηλαδή, η διατήρηση του επ' αόριστον) θα έπρεπε να μη μείνει απλά στα λόγια και σε πλάγιες ενέργειες αλλά να επιδιωχθεί άμεσα. Για αυτό το λόγο η «ουδέτερη» ΕΕ αποφάσισε να παίξει έναν πιο ενεργό ρόλο στην Παλαιστίνη και το Ισραήλ εκμεταλλευόμενη και το νέο παράγοντα που είχε μεσολαβήσει μετά το 89': μια νέα, ενωμένη και δυνατή Γερμανία η οποία δε θα άφηνε να πάνε στράφι οι ήδη άριστες σχέσεις της με πολλά αραβικά κράτη (και κυρίως τη Σαουδική Αραβία). Από το 90' και μετά Γαλλία και Γερμανία («η παλιά Ευρώπη») αποτελούν ξεκάθαρα τις δυνάμεις που σχηματίζουν τη λεγόμενη πρώτη ταχύτητα της ΕΕ. Είναι λογικό, λοιπόν, να επικεντρωθούμε στο επιμέρους έργο αυτών των κρατών σε σχέση με την κατεύθυνση που έπαιρνε και συνολικά η εξωτερική πολιτική της ενωμένης Ευρώπης. Εξάλλου, είναι πάντα ενδιαφέρον να ρίχνεις στα πράγματα άλλη μια ματιά όταν συνειδητοποιείς πως ένας από τους πρωταγωνιστές των εξελίξεων είναι και πάλι κάποιος παλιός πρωταγωνιστής που είχε ενεργότατο ρόλο στις ανήσυχες μέρες της Ευρώπης, κατά τους δύο παγκοσμίους πολέμους.

Ανάμεσα στα έτη 2000 και 2001 η ΕΕ αποφάσισε να βοηθήσει οικονομικά τις αυτόνομες παλαιστινιακές περιοχές με το ποσό των 330 εκατομμυρίων ευρώ. Την ίδια εποχή το Ισραήλ κατηγόρησε την ΠΑ ότι καταχράται το δημόσιο χρήμα για να ενισχύσει τις ένοπλες ομάδες που του επιτίθεντο. Έτσι, από την πλευρά του αποφάσισε να κόψει την παροχή των 90 εκατομμυρίων ευρώ που ως τότε έδινε ετησίως στην Παλαιστινιακή Αρχή, δοκιμάζοντας έτσι ένα μέτρο-κύρωση οικονομικής φύσης. Η ΕΕ, όσο κι αν φαίνεται περίεργο, διάλεξε να δώσει η ίδια αυτό το ποσό την ίδια περίοδο ισχυριζόμενη πως χωρίς αυτό το ποσό (δηλαδή το 10% του προϋπολογισμού της Παλαιστίνης), θα προκαλούταν ανθρωπιστική κρίση στην περιοχή. Το επιπρόσθετο αυτό κονδύλι η ΕΕ μάλιστα αποφάσισε να το κόψει μόλις το 2003 ενώ οι υπόλοιπες παροχές (περίπου 10 εκατομμύρια ευρώ το μήνα) συνεχίζονται μέχρι σήμερα¹³. Ωστόσο, λόγω της κατηγορίας που είχε απευθύνει το Ισραήλ – και λόγω του ότι οι φήμες για κατασπατάληση του δημόσιου χρήματος από την «κυβέρνηση» Αραφάτ πλήθαιναν από πλευράς της Χαμάς και άλλων – διάφοροι Ευρωβουλευτές συσπειρώθηκαν σε μια επιτροπή με σκοπό να ψάξουν που πάνε τελικά αυτά τα χρήματα... Αυτή η απόπειρα δημιουργίας της επιτροπής για τον παλαιστινιακό προϋπολογισμό δε δημιουργήθηκε από καμία πρωτοβουλία κράτους της ΕΕ αλλά από σκόρπιους ευρωβουλευτές από διάφορες χώρες ανάμεσα στα έτη 1999-2004. Μία από αυτές τις ευρωβουλευτρίες ήταν και η, εκ Γερμανίας, Ilka Schroeder (απλή συνωνυμία με τον πρώην καγκελάριο!).

Η Schroeder υποστήριξε πως οποιαδήποτε προσπάθεια έγινε από την Ευρωβουλή για να ελεγχθεί που κατέληγαν τα κονδύλια της ΕΕ απέτυχε γιατί υπήρχε ένα άνωθεν κώλυμα και μια γραφειοκρατικοποίηση των διαδικασιών. Μέσω αυτής της τακτικής – της ενίσχυσης ουσιαστικά της ένοπλης ιντιφάντας του ΑΙ-Αqsa – η ΕΕ θέλησε, ισχυρίζεται η ευρωβουλευτρία, να διατηρήσει το ρόλο της ως διαμεσολαβήτριας ανάμεσα στο Ισραήλ και την ΠΑ, εκτοπίζοντας τις ΗΠΑ από το προσκήνιο των διπλωματικών λύσεων. Στις 9 Οκτώβρη ο κύριος Poettering, πρόεδρος του μπλοκ των κομμάτων των Συντηρητικών στο ευρωκοινοβούλιο, δήλωσε: «Χρειαζόμαστε μια διεθνή ειρηνευτική δύναμη» και δε δίστασε να συμπληρώσει πως αυτή η δύναμη θα έπρεπε να αποτελείται από ευρωπαϊούς στρατιώτες.

Πέρα από αυτές τις ιδέες, η ΕΕ ως «καλή και πρόθυμη σύμμαχος της ειρήνης» στη Μέση Ανατολή πριμοδότησε και φυσικά χρηματοδότησε την UNRWA, την Υπηρεσία των Ηνωμένων Εθνών για τους Παλαιστίνιους Πρόσφυγες. Η Υπηρεσία αυτή υποτίθεται ότι δημιουργήθηκε για να λύσει το πρόβλημα των παλαιστίνιων προσφύγων. Για κάποιο περίεργο λόγο, όμως, η συνεννόησή

της με τα αραβικά κράτη δεν έχει αποδώσει και τόσο... Ούτε ένας Παλαιστίνιος πρόσφυγας δεν έχει λύσει το πρόβλημά του και τα αραβικά κράτη συνεχίζουν να σφυρίζουν αδιάφορα απέναντι στους «άραβες αδερφούς τους»...

Όμως, οι καλοί Ευρωπαίοι αφού φαίνεται ότι προσπαθούν να διατηρήσουν τη σύγκρουση στην περιοχή με κάθε μέσο, δε θα μπορούσαν παρά να αναλάβουν και έναν πιο προωθητικό ρόλο για του λόγου τους. Σε ανύποπτο χρόνο, λοιπόν, η ΕΕ μέσω Γερμανίας και Γαλλίας μπήκε μπροστά στους ενδιαφερόμενους συνομιλητές προσφέροντας τον περίφημο Οδικό Χάρτη, έναν επίσημο υποτιθέεται τρόπο για να λυθεί το παλαιστινιακό. Ο Οδικός Χάρτης, βέβαια, σύμφωνα με τα ελληνικά ΜΜΕ και την φιλο-ΕΕ (ή αντι-αμερικάνικη – το ίδιο κάνει!) Ελευθεροτυπία, αποτέλεσε μια εξ ολοκλήρου αμερικάνικη επινόηση. Αυτή η διαστρέβλωση των γεγονότων συνέβη γιατί τελικά ο Αραφάτ απέρριψε το σχέδιο. Άρα, αφού ο Αραφάτ ήταν επαναστάτης, οι κακοί πρέπει να ήταν οι Αμερικάνοι, έτσι δεν είναι;

Πολύ μακριά από μια τέτοια εξήγηση, η αλήθεια είναι ότι ο Οδικός Χάρτης ήταν από την αρχή ως το τέλος μια ευρωπαϊκή επινόηση, συγκεκριμένα μια ιδέα από τον εξοχώτατο πρόην Γερμανό ΥΠΕΞ¹⁴, Γιόσκα Φίσερ... Η φιλοσοφία του Οδικού Χάρτη ήταν να επιδιώξει μια λύση δύο αυτόνομων κρατών αφού πρώτα οι Ισραηλινοί αποχωρούσαν στα σύνορα του 2000 και αφού οι Παλαιστίνιοι αφοπλίζαν τους μαχητές τους. Ένα τρίτο στάδιο προϋπέθετε ότι τα αραβικά κράτη θα σταματούσαν να χρηματοδοτούν τους ένοπλους μουτζαχεντίν. ΗΠΑ και Ισραήλ θέλησαν να αλλάξουν τον Χάρτη αιτούμενες τον άμεσο τερματισμό της Ιντιφάντας του Αλ-Ακτσά και τον άμεσο αφοπλισμό των ένοπλων οργανώσεων, κάτι που δεν πέτυχαν. Οι Ισραηλινοί, ωστόσο, δέχτηκαν αρκετές παραμέτρους του σχεδίου, αποδεχόμενοι βεβαίως και την αποχώρηση κάποιων χιλιάδων εποίκων – πράγμα που ολοκλήρωσαν το καλοκαίρι του 2005 εν μέσω μικρής εκχειρίας με τη Χαμάς. Ωστόσο, ο Αραφάτ τίναξε τη διαδικασία στον αέρα ονομάζοντας τον Αμπας «προδότη» και ανάβοντας

έτσι ξανά το φυτίλι για νέο γύρο εχθροπραξιών. Αυτό ήταν, φυσικά, κάτι που όλοι περίμεναν. Εδώ ο Αραφάτ δεν είχε αποδεχθεί την πρόταση Εχούντ Μπάρακ (επιστροφή του 97% της Δυτικής Όχθης και του 100% της Λωρίδας της Γάζας, μαζί με τη μισή Ιερουσαλήμ), δεν υπήρχε περίπτωση να δεχθεί ένα σχέδιο που θα ζητούσε σα δεύτερο βήμα τον αφοπλισμό της ΟΑΠ. Οι μοναδικοί δύο ηγέτες που είχε η Παλαιστινιακή Αρχή στον 20^ο αιώνα, οι Amin El-Husseini και Yasser Arafat ήταν πάντοτε ξεκάθαροι: ποτέ δε θέλησαν τη δημιουργία του 22^{ου} αραβικού κράτους δίπλα στο Ισραήλ. Ο Γιόσκα Φίσερ “αγνοώντας” αυτόν τον παράγοντα, προχώρησε όπως θα ήθελε η χώρα του. Αυτό που

ίσως φοβόταν ο Φίσερ ήταν ότι οι μέρες του Αραφάτ πλησίαζαν προς το τέλος τους. Αν ο διάδοχός του κατάφερνε να κάνει ειρήνη με το Ισραήλ, τότε η ΕΕ και η Γερμανία δε θα είχε ρόλο στην περιοχή. Το παλαιστινιακό κράτος του Φίσερ έμεινε προς το παρόν στα χαρτιά και η ανανέωση της ένοπλης σύρραξης ήθελε έναν νέο λόγο για να συνεχιστεί. Η Ιντιφάντα του Αλ-Ακτσά συνεχιζόταν με μεγαλύτερη ή μικρότερη ένταση – απλά έπρεπε να υπάρξει και μια νέα αφορμή για έναν διαρκέστερο αγώνα. Για καλή τους, όμως, τύχη η Χαμάς ήταν αυτή που θα διαδεχόταν τον Αραφάτ και τη Φατάχ στην ΠΑ. Η ΕΕ είδε με σαφήνεια αυτή τη μέλλουσα νίκη, οπότε και έδωσε το παρασύνθημα: ο πρόην Γάλλος ΥΠΕΞ Dominique de Villepin διακήρυξε το Φθινόπωρο του 2003 πως το να παγώσουν τα ευρωπαϊκά κράτη τους τραπεζικούς λογαριασμούς που χρηματοδοτούσαν τη Χαμάς θα αποτελούσε μια πρωτοβουλία που

Ωστόσο, όλοι και όλες καταλαβαίνουμε τι σημαίνει το να ενισχύει ο ΟΗΕ επιθετικούς εθνικισμούς καθώς και έναν ανοιχτό αντισημιτισμό τη στιγμή που αποτελεί ένα όργανο που ακριβώς υπάρχει για να διασφαλίσει «την ειρήνη, την κατανόηση και την ανεκτικότητα».

«Μπράβο Ισραήλ!»

58

...οι απολίτιστοι μουσουλμάνοι και οι φίλοι από τα δεξιά...

Φυσικά, σε αυτό το ψηφιδωτό δυνάμεων γύρω από τα ευρωπαϊκά συμφέροντα στη Μέση Ανατολή δε θα μπορούσε να λείπει και η ρητά ισλαμοφαγική δεξιά. Υπάρχουν κάποιες πολιτικές δυνάμεις στην Ευρώπη, κυρίως από την πολιτική δεξιά, που – αν και μειοψηφούσες – αντιτείνουν στην υπέρ της ΠΑ πολιτική της ΕΕ. Στις περισσότερες περιπτώσεις απλώς θέλουν να καμουφλάρουν τη ρητορική που έχουν ενάντια στους ξένους, την αραβική μετανάστευση ως έναν αγώνα ενάντια στον αντι-σιωνισμό. Οι Vlaams Block του Βελγίου, το Front National στη Γαλλία και η Alleanza Nazionale στην Ιταλία αποτελούν τους βασικούς παράγοντες αυτής της «φιλίας» με το Ισραήλ. Το ίδιο σχεδόν κάνουν και οι Συντηρητικοί στη Γερμανία, την Ιταλία, την Αγγλία ή και αλλού¹⁷. Οι πράξεις ενάντια στη δίχως όρους υποστήριξη της ΠΑ είναι στην καλύτερη περίπτωση, λοιπόν, τυφλές απέναντι στον αντισημιτισμό που αποπνέει η αραβο-ισραηλινή σύρραξη. Κατά κανόνα, οι διακηρύξεις τους ενάντια στους Παλαιστίνιους αποτελούν αντανάκλαση του πως αυτοί υπολογίζουν τα εθνικά τους συμφέροντα ή τη διεθνή κατάσταση. Κάτι αντίστοιχο, βέβαια, συμβαίνει και στις ΗΠΑ όπου μια φράζια της δεξιάς ευκαιριακά στηρίζει το Ισραήλ. Είναι βέβαιο ότι πρόκειται για την ίδια φράζια Χριστιανών φονταμενταλιστών που αν τυχόν έπαιρνε την πλειοψηφία στην κυβέρνηση Μπους, αυτό θα σήμαινε ότι θα είχαμε μια αντίστοιχη αποχαλίνωση του ρατσισμού και της συντηρητικής πολιτικής και από δυσμάς. Αυτό είναι κάτι σημαντικό για να θυμόμαστε πως ο ρατσισμός δεν έχει κάποια ειδική σχέση με το Ισλάμ. Ο χριστιανικός αντισημιτισμός, όπως έχει δείξει (και μέσα από παραδείγματα όπως η Κου-Κλουξ-Κλαν) και στις ΗΠΑ, είναι πολύ καταστροφικότερος από τον αραβικό ή ισλαμιστικό. Όταν λέμε ότι αυτές οι συμμαχίες συνάπτονται για ευκαιριακούς λόγους εννοούμε πως αυτές οι φράζιες δεν κόπτονται για την αποτροπή κάποιου πογκρόμ ή κάποιας ρατσιστικής διακήρυξης, αλλά κυρίως για το πώς θα υπάρξει η πολιτική ήττα ορισμένων τάσεων του ισλαμικού κόσμου. Κύριος εχθρός προς το παρόν κρίνεται ότι είναι για αυτούς ο μουσουλμανικός πληθυσμός (είτε αποτελεί έναν μεταναστευτικό πληθυσμό είτε έναν υποτιθέμενο εξωτερικό εχθρό). Δε χρειάζεται, βέβαια, να μπούμε σε ολόκληρη ανάλυση για το τι πιστεύει αυτό το είδος δεξιάς: αποτελεί από τα ρατσιστικότερα κομμάτια της κατεστημένης πολιτικής ή τουλάχιστον από αυτά που εκφράζουν πιο ανοιχτά τη ρατσιστική τους πολιτική (σε σύγκριση με την «πλουραλιστική» Αριστερά...). Στην Ελλάδα, μέχρι στιγμής, το φαινόμενο αυτό της δεξιάς δεν έχει αναπτυχθεί τόσο πέρα από τους κύκλους των νέο-φιλελεύθερων ιδεολόγων, του στιλ Ανδριανόπουλος.

Ποιος μίλησε για αντικαπιταλισμό;

«Θα μπορούσα να καταλάβω τα πάντα για αυτό. Ότι αυτοί (οι εργάτες) ήταν άτυχοι με το βιος τους, ότι καταριούνται το πεπρωμένο τους που τους ήταν τόσο σκληρό: ότι έχουν μισήσει τους επιχειρηματίες που στάθηκαν απέναντί τους ως άτεγκτοι εκτελεστές της μοίρας τους, ότι κινήθηκαν ενάντια στις αρχές που έμοιαζαν να μην έδειχναν καμιά κατανόηση για την κατάσταση τους, ότι συγκεντρώνονταν στους δρόμους και διαδήλωναν ενάντια στην άνοδο της τιμής του φαγητού – όλα αυτά που ο καθένας θα μπορούσε να καταλάβει ανεξαρτήτως αιτίας. Αλλά αυτό που παρέμενε ακατανόητο ήταν το δίχως όρια μίσος που έτρεφαν προς το ίδιο τους το έθνος...»

(Αδόλφος Χίτλερ, Mein Kampf, 1936: 64)

I.

Αυτό που δεν έγινε ακόμη κατανοητό μέχρι σήμερα είναι ότι ο αντι-καπιταλισμός και ο αντι-κρατισμός μπορούν εξίσου καλά να είναι αντιδραστικοί. Η ελληνική αριστερά, σε όλες τις εκφάνσεις, κλίνει το ουσιαστικό «η τάξη» σε όλες του τις πτώσεις. Η πρωτοκαθεδρία της ταξικής ανάλυσης και το μεγάλο «μυστικό» της αξίας έκαναν τη ντόπια αριστερά, και σαν ουρά της ευρωπαϊκής, να μυστικοποιήσει το ρόλο της ιδεολογίας στις κοινωνικές συγκρούσεις. Από το Κόμμα μέχρι την τελευταία ακρο-αριστερή φράξια υπάρχει μια βάση συνεννόησης: η λεγόμενη ταξική ορολογία. Η προλεταριολογία προϋπέθετε (το ίδιο κάνει ακόμα, απλά πιο γραφικά!) ότι όλοι οι άνθρωποι του κόσμου μιλάνε την ίδια γλώσσα, εμπνέονται από τα ίδια ζητήματα, τους απασχολούν τα ίδια προβλήματα. Αν δεν ήταν έτσι, ίσως θα έπρεπε να γίνει. Η αταξική κοινωνία όπως την οραματίστηκαν οι «μεγάλοι πατέρες» του κομμουνισμού Μαρξ και Ένγκελς αποτελούσε μια κοινωνία αρμονίας, όπου οι μεγάλες ενδο-κοινωνικές αντιθέσεις εξαλείφονται (ουσιαστικά η αντίθεση κεφαλαίου-εργασίας). Ο ίδιος ο Μαρξ, έχει ειπωθεί ξανά, ήταν ένας αντιφατικός στοχαστής. Κάποια θα μπορούσε να πιστέψει ότι ο Μαρξ έδωσε μεγάλο βάρος κατά τη διάρκεια των αναλύσεών του στην κριτική της θρησκείας και, επομένως, στην ιδεολογική κριτική¹⁸. Από άλλα κομμάτια του έργου του, όπως το Κεφάλαιο, μπορεί να δοθεί και μια αντίθετη εικόνα: ότι ο Μαρξ υπερέτιμησε τόσο το οικονομικό στοιχείο που κατέληξε να οικονομικοποιεί όλα τα προβλήματα της ανθρώπινης πράξης ή και, απλώς, να υποτιμά όσα δεν είχαν άμεσες οικονομικές συνιστώσες.

Η ιστορία μετά από αυτόν έδειξε πως ο εικοστός αιώνας, μακριά από το να είναι ο αιώνας του προλεταριάτου, αποδειχθηκε ο αιώνας των λαών, των ένοπλων μαζών που υπερασπίστηκαν τις κατά τόπους πατρίδες τους. Πολύ περισσότερο, έδειξε ότι τα πιο λαϊκά και φιλο-εργατικά κράτη (σε επίπεδο οικονομικής ανάπτυξης και ανάπτυξης του πληθυσμού, ανεξαρτήτως της τεχνολογικής τους προόδου), όπως η ναζιστική Γερμανία, η σταλινική Ρωσία και η μουσολινική Ιταλία όχι απλώς δεν πλησίασαν το στάδιο του κομμουνισμού αλλά διεξήγαν ανοιχτές πορείες ιμπεριαλιστικών πολέμων σε συνδυασμό με τη δημιουργία κάποιων από τα πιο απάνθρωπα καθεστώτα που γνώρισε η Ιστορία.

Μάλιστα και τα τρία καθεστώτα, χωρίς να παίζουμε σε διαδικασία σύγκρισής τους και παρά τις μεγάλες διαφορές τους, εμφάνισαν έναν προωθημένο αντι-καπιταλιστικό λόγο για την εποχή. Λόγος, βέβαια, που έμεινε στο επίπεδο απλά της αντι-καπιταλιστικής ρητορικής.

Ο ίδιος ο Λένιν κάποια χρόνια μετά τον Μαρξ όχι μόνο διατήρησε αυτή την υπερέτιμηση του οικονομικού στοιχείου αλλά έθεσε και τα πρώτα θεμέλια μιας αληθινά πατριωτικής αντι-ιμπεριαλιστικής πολιτικής στη Ρωσία των μπολσεβίκων. Γύρω στα 1920, στο Αζερμπαϊτζάν λαμβάνει χώρα το Συνέδριο των Λαών της Ανατολής. Σε αυτή την ιστορική περίπτωση οι μπολσεβίκοι ανίχνευσαν το περιθώριο της δικής τους εμπλοκής¹⁹. Ο στόχος των μπολσεβίκων ήταν να σχηματίσουν μια

«αρραγή συμμαχία» με τα σκόρπια μπλοκ της Ανατολής με κύριο στόχο να επιτύχουν τη χαλάρωση του «ιμπεριαλιστικού δαχτυλιδιού» που έπαιρνε μορφή γύρω από τη Σοβιετική Ρωσία. «Ο οπορτουνιστικός πυρήνας αυτής της τακτικής επιδείχθηκε από τον Ζινovieν κατά το άνοιγμα του Συνεδρίου, όταν περιήρασε τους συμμετέχοντες στο συνέδριο καθώς και τα κινήματα και τα κράτη που εκπροσωπούσαν ως το “δεύτερο σπαθί της Ρωσίας” τους οποίους η Ρωσία προσέγγιζε “ως αδερφούς και συντρόφους στον αγώνα”. Αυτό αποτέλεσε και το πρώτο αντι-ιμπεριαλιστικό (δια-ταξικό) συνέδριο που διοργανώθηκε στο όνομα του κομμουνισμού». Ο αμερικάνος κομμουνιστής John Reed, που παρέστη στο συνέδριο, δήλωσε πως είχε αηδιάσει από το είδος της δημαγωγίας που άσκησε η ρωσική αντιπροσωπεία.

Οι μπολσεβίκοι με το να συνάγουν μια σειρά από τέτοιες συμμαχίες, με το δήθεν πρόσχημα να συμμαχήσουν με τον εχθρό του εχθρού τους (τότε, η Αγγλία αποτελούσε την κύρια αποικιοκρατική δύναμη στην Ευρώπη και τον κόσμο), στην ουσία δέχτηκαν να «τα βρουν» με τους μικρότερους ιμπεριαλιστές. Ως γνωστόν, στα 1920 στις χώρες της Ανατολής, υπήρχαν ελάχιστοι κομμουνιστές και αρκετά λιγότεροι αντι-ιμπεριαλιστές όταν επρόκειτο για ενδο-αραβικές διενέξεις. Αυτό φαινόταν ήδη ξεκάθαρα στους απεσταλμένους του Λένιν. Τα κινήματα που οι Ρώσοι καλωσόρισαν ως αδερφικά και συντροφικά δεν ήταν παρά εθνικιστικά και παν-ισλαμικά σε κάποιες περιπτώσεις.

Δεν μπορούμε να πούμε ότι δεν άλλαξαν τα πράγματα από τότε. Όμως, δε θα έπρεπε από την άλλη να διστάσουμε να αναδείξουμε τις καίριες ομοιότητες με το σήμερα, τόσο όσον αφορά την κληρονομιά του αντι-ιμπεριαλιστικού λόγου που επιδεικνύει οπορτουνιστικά η ευρωπαϊκή Αριστερά, όσο και σε σχέση με τη σημερινή στάση της Ρωσίας του Πούτιν απέναντι στο παλιό «δεύτερο σπαθί» της χώρας του. Βέβαια – αν παραδεχτούμε αυτό – ο «ιερός πόλεμος» που διακηρύσσεται από τις ισλαμιστικές ομάδες είναι στην πραγματικότητα ένα πρόσχημα για τον παλιό «ανίερο πόλεμο» που διεξαγόταν ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις²⁰.

II.

Στις 9 Νοέμβρη του 1969, κατά την επέτειο της Νύχτας των Κρυστάλλων, η ένοπλη μαρξιστική-λενινιστική οργάνωση West Berlin Tupamaros έβαλε μια βόμβα στο γεμάτο από κόσμο Κέντρο της Εβραϊκής Κοινότητας του Βερολίνου, στη Γερμανία. 200 άτομα εκείνη τη στιγμή παρευρίσκονταν σε μια εκδήλωση. Η βόμβα, όμως, δεν έσκασε. Ο αδερφός του ανθρώπου που έβαλε τη βόμβα, ο Tilman Fichter, εξηγεί πως η βόμβα δεν έσκασε γιατί ίσως ήταν μία από τις βόμβες με τις οποίες οι γερμανικές υπηρεσίες προμήθευαν τις ένοπλες αριστερές οργανώσεις για να διεισδύσουν σε αυτές. «Εγκέφαλος» της επίθεσης αυτής ήταν ο γνωστός τότε στη γερμανική αριστερά Dieter Kunzelmann, ο άνθρωπος που άλλωστε είχε πει στον Daniel Cohn-Bendit: «Δεν είσαι τίποτα παρά ένα εβραϊκό γουρούνι!». Η ημερομηνία τοποθέτησης της βόμβας λέει ήδη πολλά. Τριάντα χρόνια μετά τη μέρα που οι Ναζί διάλεξαν να ξεκινήσουν το Ολοκαύτωμα, καίγοντας εκατοντάδες συναγωγές, σπίτια και μαγαζιά Εβραίων, σκοτώνοντας Εβραίους στο δρόμο, στα σπίτια τους ή αλλού, έρχεται μια αριστερή ομάδα για να θυμίσει αυτό το γεγονός ασκώντας μια ευρεία κριτική στη γερμανική αριστερά για την αδυναμία της να κάνει κριτική στο Ισραήλ. Οι West Berlin Tupamaros στα σχετικά τους κείμενα είπαν πως οι γερμανοί αριστεροί θα έπρεπε επιτέλους να σπάσουν το taboo της κριτικής προς το Ισραήλ. Και για αυτό ακριβώς, η ομάδα διάλεξε να χτυπήσει έναν εβραϊκό στόχο με σκοπό βέβαια να σκοτώσει Εβραίους όπως και οι Ναζί. Στο, δε, ημερολόγιο του ο Kunzelmann έγραψε πως ήταν απελπισμένος με τους γερμανούς αριστερούς καθώς δεν έμοιαζαν έτοιμοι για να υποστηρίξουν την καμπάνια του υπέρ της ΟΑΠ και ενάντια στους Εβραίους.

Ο Tilman Fichter, ο οποίος τότε διατελούσε πρόεδρος του SDS²¹, έχει μια εξήγηση για αυτή την απότομη αλλαγή της γερμανικής αριστεράς, στην αρχή σε κάποια κομμάτια της και έπειτα σχεδόν

...στο στόμα του λύκου, όπου όλα είναι πιο ήρεμα...

Ισχυριστήκαμε μέχρι στιγμής ότι ο αντισημιτισμός είναι δυτικό φαινόμενο. Επιπλέον, ότι η κριτική μας θεμελιώνεται κυρίως στη Δύση, εδώ, στα μέρη στα οποία ο Πολ Τσελάν (Paul Celan) είδε τον Θάνατο, εκείνο «τον μάστορα από τη Γερμανία». Στο πρώτο κείμενό μας αναφερθήκαμε στο ότι μέσα και έξω από την πάλαι ποτέ Περσία, ζούνε Ιρανοί και Ιρανές με αρκετά ριζοσπαστικές ιδέες, με μια θαυμάσια πολιτική παράδοση. Σε αυτό το κείμενο δε θα θέλαμε να επεκταθούμε σε αυτό. Όμως, αξίζει να αναφέρουμε μια σημαντική «λεπτομέρεια», αυτή τη φορά υπό το πρίσμα της επαναφοράς της ανάλυσής μας στα δυτικά εδάφη.

Όσο κι αν φαίνεται περιέργο, σήμερα στο Ιράν ζει η πιο μεγάλη εβραϊκή κοινότητα από όλα τα κράτη της Μέσης Ανατολής. Δεν είναι στο Πακιστάν, στο Λίβανο, στο Μπαχρέιν, στη Σαουδική Αραβία ή κάπου αλλού. Αλλά, είναι στο καθεστώς του οποίου οι άρχοντες, οι δημοσιογράφοι, οι μουλάδες... κάνουν κάθε μέρα και από μία αντισημιτική δήλωση επιθετικού χαρακτήρα κι εξοττωτικής βούλησης. Πως εξηγείται, λοιπόν, αυτή η αντινομία; Παρόλο που η θέσμιση στο Ιράν αναπαράγεται από τα κάτω και όλο και περισσότερος κόσμος αναγνωρίζει την αξία του μάρτυρα σαν μια οικουμενική ισλαμική αξία, φαίνεται ότι ο ντόπιος πληθυσμός ακόμη δεν είναι έτοιμος ή ικανός (με τη γερμανική έννοια!) να διεξάγει μια Νύχτα των Κρυστάλλων. Οι 25,000 Εβραίοι που ζουν στη χώρα σχετικά ενσωματωμένοι, κάτι τέτοιο καταδεικνύουν. Και εδώ δε θα έπρεπε ποτέ να ξεχνάμε τον τεράστια σημαντικό παράγοντα της Ιστορίας. Για να γίνει αυτό που έγινε στη Γερμανία δεν ζύπνησαν μια μέρα οι Γερμανοί και είπαν «ας σκοτώσουμε τους Εβραίους!». Δεν ήταν μόνο ο Λούθηρος, τα μικρά μεσαιωνικά πογκρόμ στις μικρές γερμανικές πόλεις, η ιδιαίτερη ανάπτυξη του μονοπατιού του γερμανικού κράτους και κεφαλαίου (sonderweg) στην οποία ο αντισημιτισμός λειτούργησε ως ενοποιητικός και συνδεδετικός κρίκος, δεν ήταν μόνο κάποιοι λόγοι του φιλοσόφου Φίχτε (Fichte) ή τα πλούσια αντι-εβραϊκά αισθήματα της γερμανικής δεξιάς κι αριστεράς. Δεν ήταν μόνο αυτά. Αλλά, ήδη αυτές οι συνθήκες συνθέτουν μια ιστορία αιώνων μίσους για τους Εβραίους η οποία δεν μπορούμε να παραβλέψουμε ότι στο Ιράν δεν υπάρχει.

Αυτό που λέμε είναι ότι το Ιράν δεν φαίνεται τώρα ικανό να διεξάγει το γερμανικό «κατόρθωμα» με την αυτή ορθολογικότητα, σε σχέση με τα μέσα, και τον αυτό ανορθολογισμό του πράγματος, πχ φυλετικές θεωρίες. Αυτό δε σημαίνει, από την άλλη, ότι δεν είναι υπαρκτή ή δικαιολογημένη η ανησυχία που εκφράζεται σήμερα για το τι μπορεί να κάνει το Ιράν αν αποκτήσει τη βόμβα η κυβέρνησή του. Αυτές οι ανησυχίες είναι όλο και πιο έντονες μετά την διακήρυξη της 2^{ης} ισλαμικής επανάστασης από τον Αχμαντιντζάντ και τον Καμένεϊ.

Ωστόσο, πριν το 1979, πρέπει να πούμε ότι λειτουργούσαν 20 εβραϊκά σχολεία για έναν πληθυσμό άνω των 50,000 Εβραίων σε όλο το Ιράν, ενώ μετά την «Επανάσταση» οι μισοί Εβραίοι μετανάστευσαν και σήμερα έχουν μείνει μόνο τέσσερα σχολεία (για τα οποία πλέον δεν ισχύει και η εβραϊκή αργία του Σαββάτου) και 11 συναγωγές²³. Η επιδείνωση της θέσης των Εβραίων έχει άμεση σχέση με το 79'. Το 1999, 13 Εβραίοι συνελήφθησαν για κατασκοπεία υπέρ του Ισραήλ και των ΗΠΑ²⁴. Το 1998 ο Εβραίος επιχειρηματίας Ruhollah Kakhodah-Zadeh καταδικάστηκε σε θάνατο δι απαγχονισμού επειδή βοήθησε Εβραίους να μεταναστεύσουν. Άλλη μια τραγική περίπτωση ήταν η εκτέλεση και το κάψιμο του Fayzollah Mekhubabt του οποίου έβγαλαν τα μάτια αφού τον συνέλαβαν. Με παρόμοιους τρόπους έχουν εκτελεστεί άλλοι 17 Εβραίοι από το 1979 και έπειτα, για διάφορους λόγους (πχ θρησκευτικούς ή και με την κατηγορία της βοήθειας προς το Ισραήλ)²⁵. Αναμφίβολα τα περιστατικά είναι τραγικά και φρικτά, ωστόσο κατά κανόνα δεν πηγάζουν από τη βάση της ιρανικής κοινωνίας και παραμένουν σε χαμηλά επίπεδα, σε αναλογική

σχέση με τα ευρωπαϊκά περιστατικά αντισημιτισμού (πχ φέτος υπολογίζεται ότι κάθε εβδομάδα βεβηλώνονται 2 εβραϊκά νεκροταφεία στη Γερμανία!).

Βέβαια, όπως είπαμε, ποτέ δεν είναι αργά για την ιρανική κοινωνία να οργανώσει τη δική της ιδεολογία του αποδιοπομπαίου τράγου²⁶. Για αυτό, για εμάς, έχει σημασία να τονίσουμε, πολύ συγκεκριμένα, τις πραγματικά δημοκρατικές ή ανατρεπτικές δυνάμεις στο Ιράν παρά να στηρίζουμε τους τζιχαντιστές ή κάποια αφηρημένη γενική αντίσταση του Ιράν την οποία δε γνωρίζουμε και δεν έχουμε καν την όρεξη να γνωρίσουμε. Ο ακτιβιστής για τα δικαιώματα των Εβραίων στο Ιράν, Frank Nikbakht, ισχυρίζεται πως τα αντισημιτικά περιστατικά αυξήθηκαν λόγω των ρεπορτάζ στον Τύπο από το 1993 και έπειτα. Ήδη το 1995 οι Εβραίοι κατηγορήθηκαν από εφημερίδες της χώρας ότι έφεραν το AIDS καθώς και οικονομικό χάος στη χώρα. Ο Nikbakht ισχυρίζεται ότι οι αντι-εβραϊκές ενέργειες όλο και περισσότερο αυξάνονται και συστηματικοποιούνται. Ο ίδιος, στις ΗΠΑ, προσπάθησε να δημοσιοποιήσει αυτές τις περιπτώσεις, όμως, τα άρθρα του σε εφημερίδες και περιοδικά φιμώθηκαν. Κάποιοι δεν αναγνώριζαν τον αντισημιτισμό εναντίον της εβραϊκής κοινότητας στο Ιράν, γιατί πολύ απλά δε γνώριζαν και δεν ήθελαν να μάθουν για το ότι υπήρχε τέτοια κοινότητα. Άλλοι φοβούνταν να δημοσιοποιήσουν το γεγονός γιατί θα αναγκάζονταν να ζητήσουν από το Ιράν να αλλάξει στάση και αυτό εκτιμούσαν ότι θα είχε χειρότερες συνέπειες. Τελικά, η Anti Defamation League βοήθησε στην καμπάνια διάδοσης των περιστατικών, μαζί με κάποιες άλλες οργανώσεις. Ο Nikbakht πιστεύει πως η ελπίδα του Ιράν για να ξεφύγει από αυτές τις καταστάσεις είναι όσοι και όσες στηρίζουν τον Khatami ή γενικότερα το πρόγραμμα των μεταρρυθμίσεων.

«Όταν το Ιράν νικά σε ένα ποδοσφαιρικό παιχνίδι, εκατομμύρια κόσμος χορεύει στους δρόμους – κάτι το οποίο είναι παράνομο. Οι γυναίκες βγάζουν τα μαντίλια τους για τουλάχιστον λίγα λεπτά. Οι πιο πολλοί από αυτούς» - λέει – «λατρεύουν ο,τιδήποτε αμερικάνικο». Ο Ιρανοεβραίος Nikbakht δραπέτευσε το 1982 από την Τεχεράνη, την εποχή που οι Ιρανοί σταθεροποιούσαν την πρώτη ισλαμική επανάσταση με μαζικές εκτελέσεις νεαρών εβραίων και ανθρώπων από άλλες μειονότητες. Τώρα ο δημοσιογράφος David Evanier ρωτώντας τον τι τον κινητοποιεί για να δείχνει αυτή την προστατευτικότητα για τους Ιρανοεβραίους, τον κάνει να απαντήσει: *«Πάντοτε ήμουν επηρεασμένος από το γεγονός του Ολοκαυτώματος. Πιο πολύ επηρεάστηκα από βιβλία σαν κι αυτά του Andre Schwarz-Bart ή του Πρίμο Λέβι, ή και από θέματα σχετικά με τους Εβραίους, όπως πχ το πλοίο «Εξόδος» όταν οι Εβραίοι προσπαθούσαν να βρουν καταφύγιο και τους έδιωχναν. Η οπτική μου ήταν πάντα η ίδια: είσαι θύμα; Εντάξει, όλοι είναι θύματα. Αλλά σημασία έχει τι θα κάνεις γι αυτό; Δεν περιμένουμε ένα νέο Ολοκαύτωμα αλλά μικρότερα πράγματα συμβαίνουν όλη την ώρα. Προετοίμασε το μυαλό σου για να μην πας σαν πρόβατο επί σφαγής»²⁷.*

Ο Nikbakht λέει πως το Ιράν αποτελεί έναν μικρό λύκο που δε χάνει την ευκαιρία να κυνηγάει πρόβατα και πως πρέπει, συνεπώς, να τον προσέχουμε. Συμφωνούμε. Σημαντικό είναι, επίσης όμως, να στραφούμε και προς τους δήθεν ποιμένες της Δύσης. Εκείνους που δήθεν καταδικάζοντας ή δήθεν έχοντας ξεπεράσει ή σχετικοποιώντας τον αντισημιτισμό, επιβεβαιώνουν πως λύκοι κάνουν όλο και πιο έντονη την παρουσία τους στα σοκάκια της «παλιάς Ευρώπης». Δεν ξέρουμε αν υπάρχει πιο αντισημιτική κυβέρνηση και Τύπος στον κόσμο από αυτόν στο Ιράν. Αυτός ο αντισημιτισμός εδώ και 30 χρόνια περίπου ετοιμάζεται μεθοδικά. Ωστόσο, φαίνεται ότι τώρα και με βάση την ιστορία του Ιράν δεν αναλογεί ένα παρόμοιο κατόρθωμα με το γερμανικό. Ας συνεχίζουμε να κοιτάμε προς τη Δύση, μην αφήνοντας παράλληλα να γίνουμε συνένοχοι στην αντιδραστική επανάσταση που λαμβάνει χώρα στη μέση ανατολή.

Υποσημειώσεις

¹ Με την έννοια «ιδεολογική κριτική» ή «κριτική της ιδεολογίας» εννοούμε μια αρνητική διεισδυτική ανάλυση σε ένα συγκεκριμένο ορίζοντα νοημάτων, τη διαδικασία ξεδιπλώματος μιας ανάλυσης – πάντα στραμμένης προς το πεδίο της λύτρωσης – μέσα σε ένα ορισμένο πολιτισμικό πλαίσιο σημασιών. Η ιδεολογία πολλές φορές στην καθομιλουμένη ταυτίζεται με τη θεωρία ή τον ιδεαλισμό. Τις περισσότερες φορές στιγματίζεται ως κλειστό (οπισθοδρομικό) σύστημα. Εμείς την αντιμετωπίζουμε ως έναν ορισμένο ορίζοντα νοημάτων, ασυνεχή και ιστορικό παράλληλα, ενσωματωμένο μέσα στα ευρύτερα κοινωνικά φαντασιακά νεφελώματα. Θα ήταν λάθος να αναπαράγουμε τη διάκριση ιδεολογίας-οικονομίας σε μια μεθοδευμένη αντίστιξη πνεύματος και ύλης. Μέσα στο μάγμα η ιδεολογία και η οικονομία είναι τόσο σημασίες όσο και φορείς σημασιών.

² Η φράση είναι του Michel Borwicz και έχει να κάνει με την οικειοποίηση του Άουσβιτς από πολιτικές ή εθνικές πολιτικές πχ Πολωνία ή πρώην ΕΣΣΔ, αντιστασιακοί κτλ.

³ Η έκφραση είναι του Pierre-Vidal Naquet και έχει να κάνει με τους αναθεωρητές-αρνητές του Ολοκαυτώματος.

⁴ «Ο ευρωπαϊκός ρατσισμός» - Ζήσης Παπαδημητρίου (Ελληνικά Γράμματα), σ. 189

⁵ Σφαρδδίτες ήταν για παράδειγμα, κατά κανόνα, οι μετέπειτα Έλληνες Εβραίοι, οι της Θεσσαλονίκης και άλλων πόλεων.

⁶ «Ο ευρωπαϊκός ρατσισμός» - Ζήσης Παπαδημητρίου, σ. 192

⁷ «Ανεπιθύμητοι συμπατριώτες» - Γιώργος Μαργαρίτης (Βιβλιόραμα)

⁸ «Η γραφή και η βάσανος» - Φραγκίσκη Αμπατζοπούλου (Πατάκη)

⁹ «Ο ευρωπαϊκός ρατσισμός» - Παπαδημητρίου, σ. 215

¹⁰ Ο. π., σ. 237-8

¹¹ Διώξεις και δολοφονίες εναντίων δεκάδων γιατρών εβραϊκής καταγωγής που ανήκαν στον κόκκινο στρατό. Ο Στάλιν είχε μηχανευθεί πως οι συγκεκριμένοι γιατροί, μεταξύ των οποίων και ένας από τους δικούς του γιατρούς, είχαν συνωμοτήσει για να σκοτώσουν στελέχη του Κόκκινου Στρατού. Είχε λεχθεί πως ο Στάλιν είχε διάθεση να προκαλέσει πολεμικό επεισόδιο με τις ΗΠΑ χρησιμοποιώντας την αντισημιτική προπαγάνδα. Αλλά μια τέτοια ερμηνεία θα ήταν πολύ μονόπλευρη ώστε να αγηφά τη βαθιά αντισημιτική ιδεολογία που απέπνεε όλη η ρητορική του υπαρκτού κομμουνισμού.

¹² «Άουσβιτς» - Annete Weviorka (εκδόσεις Πόλις, 2006 – επίμετρο Ρ. Μπενβενίστε.

¹³ The War against Israel and growing European Nationalism – Ilka Schroeder, 2004

¹⁴ Αφού το σχέδιο παρουσιάστηκε στους Σαρόν και Αμπάς στις 30 Απριλίου του 2003, ο Φίσερ δήλωσε «Κοιτάξε τι πετύχαμε εμείς οι Ευρωπαίοι στη Μέση Ανατολή. Αυτό το σχέδιο ειρήνης κατασκευάστηκε από Ευρωπαίους. Τα άλλα μέλη του Κουαρτέτου (ΗΠΑ κλπ) απλώς το υιοθέτησαν και το ανέπτυξαν περαιτέρω. Συνολικά, ωστόσο, ήταν ευρωπαϊκό». Βλέπε A dubious achievement: Joschka Fischer, the Road Map and the Gaza Pullout – Matthias Kuntzel (2005) <http://www.trans-int.com/quarterly/3-a-dubious-achievement-joschka-fischer-the-road-m.html>

¹⁵ Σημαντικό είναι να πούμε ότι όλα αυτά τα στοιχεία (οικονομικά και διπλωματικά κυρίως) που αναφέρουμε εδώ, όπως και σε άλλα σημεία του κειμένου, είναι δεδομένα που βασίζονται στην επικαιρότητα και προφανώς είναι δυνατόν να αλλάξουν μετά από κάποιο καιρό και ανάλογα με τις συγκυρίες.

¹⁶ Αυτή η εξίσωση έχει βέβαια ήδη γίνει μέσω άλλης απόφασης του ΟΗΕ το 1975!!!

¹⁷ Πάντα φυσικά εποφθαλιμώντας και σε μία ενεργή παρέμβαση της Ένωσης στην περιοχή (ίσως και με Γερμανούς κυανόκρανους κοντά στο «εβραϊκό κράτος»), όπως είπαμε πιο πριν...

¹⁸ «Προϋπόθεση κάθε κριτικής είναι η κριτική της θρησκείας» έγραφε στην Κριτική περί Δικαίου...

¹⁹ The Resurgence of Islam – Dawson (International Review 2002)

²⁰ Στη σημερινή εποχή της διαστρέβλωσης ο δολοφόνος Osama Bin Laden – πουλώντας αντι-ιμπεριαλισμό – διεκδικεί μια ταύτιση με τον ιστορικό Saladin καθώς, όπως λέει, διεξάγει μια μάχη ενάντια στους Σταυροφόρους και τον σύγχρονο Ριχάρδο τον Λεοντόκαρδο, τον George Bush. Ωστόσο, πιο ακριβές θα ήταν να συγκρίνουμε τον Bin Laden με τους Σταυροφόρους οι οποίοι ήταν ακριβώς πασίγνωστοι σε σχέση με το ότι κατέσφαζαν ολόκληρους πληθυσμούς (και Εβραίους συγκεκριμένα). Οι απόψεις του Bin Laden δεν είναι διαφορετικές καθόλου: το 1998 υποστηρίζοντας τον Seikh Omar Abdul Rahman, καταδικασμένο για την πρώτη βομβιστική επίθεση στο WTO, δήλωσε «Το να σκοτώνεις τους

Αμερικάνους και τους συμμάχους τους, πολίτες και στρατιώτες, αποτελεί ατομικό καθήκον για κάθε μουσουλμάνο». Οι επιθέσεις της 11^{ης} Σεπτεμβρίου και οι επιθέσεις αυτοκτονίας ενάντια σε Εβραίους πολίτες στο Ισραήλ έχουν δικαιολογηθεί με παρόμοια λόγια.

²¹ Students for a Democratic Society, η κύρια φοιτητική οργάνωση στη Γερμανία

²² The Antisemitism of the 68ers . Philipp Gessler and Stefan Reinecke talk with Tilman Fichter about the bomb planted in Berlin's Jewish Community Centre in 1969.

²³ <http://www.sephardicstudies.org/iran.html>

²⁴ Οι δέκα καταδικάστηκαν και σήμερα είναι όλοι τους ελεύθεροι.

²⁵ <http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/anti-semitism/iranjews.html>

²⁶ Πχ κατά τη διάρκεια του πολέμου στον Λίβανο διαδηλωτές αυθόρμητα έκαψαν καταστήματα Εβραίων.

²⁷ «Breaking the Silence: Frank Nikbakht and the Iranian Jews» - by David Evanier.

Έχει γίνει, άρα μπορεί να ξαναγίνει

Έχει γίνει, άρα μπορεί να ξαναγίνει

66

Ε: *Το θέμα μας σήμερα είναι ο αντισημιτισμός. Αρκετός κόσμος – δε σας κρύβω ότι – δεν ξέρει καν τι σημαίνει αυτή η έννοια. Θα θέλατε να προσεγγίσετε καταρχήν έναν ορισμό της έννοιας του αντισημιτισμού;*

Α: Θα προσπαθήσουμε να πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Ο αντισημιτισμός αποτελεί ένα εξοντωτικό μίσος για τους εβραίους, ένα ιδιαίτερο είδος ρατσισμού που χρήζει ιδιαίτερης αντιμετώπισης. Εξάλλου, αποτελεί ένα πανάρχαιο μίσος που απλώς αλλάζει μορφές και εκφράσεις ανάλογα με τις εποχές και τις κατά τόπους προκαταλήψεις. Ο αντισημιτισμός ξεκινά από τυπικά στερεότυπα εναντίον της φιγούρας του εβραίου (πχ φιλοχρήματος, δολοπλόκος, συνωμότης κτλ) και φτάνει μέχρι τη διεξαγωγή βίαιων επιθέσεων, βεβηλώσεων κτλ. Φυσικά, πλέον μετά την εμπειρία του 20^{ου} αιώνα μιλάμε για αντισημιτισμό πριν το Άουσβιτς και αντισημιτισμό μετά το Άουσβιτς. Κάποιοι λένε ότι οι ιστορικές συνθήκες μας αναγκάζουν να το κάνουμε αυτό. Εμείς λέμε ότι μας αναγκάζει η ευαισθησία μας και η συνειδησή μας. Οι ιστορικές συνθήκες παραμένουν άγνωστες ή διαστρεβλωμένες για εκατομμύρια ανθρώπους. Αυτό που περνάει σε μας σαν ιστορία της Shoah [του Ολοκαυτώματος] είναι ένα αντικείμενο, λείο, άοσμο και άχρωμο, σαν μπάλα του μπυλιάρδου, δεν έχει σχέση με τις οξείες γωνίες της ιστορίας, αυτές που και 60 και 100 και 1000 χρόνια μετά σε κάνουν να σκέφτεσαι και να αμφισβητείς τον εαυτό σου. Ο αντισημιτισμός έχει να κάνει, όπως όλα τα κοινωνικά φαινόμενα, άμεσα με την ιστορία. Μετά τη Shoah, έχει έναν λόγο παραπάνω.

Ε: *Είπατε πριν όμως ότι πρόκειται για ένα ιδιαίτερο είδος ρατσισμού κιόλας. Αυτό το είπατε λόγω του ότι πλέον έχουμε δει το Ολοκαύτωμα ή για κάποιο άλλο λόγο;*

Α: Σίγουρα, το Ολοκαύτωμα είναι ένας από τους λόγους. Όμως, δεν είναι μόνο αυτός. Ο αντισημιτισμός μπορεί να εκτονώθηκε στα 1945 αλλά, όπως φάνηκε, από το 1946 κιόλας οι αντισημίτες «ξαναέπιασαν δουλειά». Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι αυτό το φαινόμενο, αυτό το μίσος έχει μια ιδιαίτερη δυναμική για την ευρωπαϊκή κοινωνία, μια δυναμική που, όπως ίσως δούμε αργότερα, η Ευρώπη προσπάθησε να διδάξει στον αραβικό και ισλαμικό κόσμο. Μια ιδιαιτερότητα του αντισημιτισμού είναι ότι ξεπερνά όλους τους ρατσισμούς σε ιστορία, παρελθόν και παράδοση. Δεν είναι διστορικός αλλά μεταλλάσσεται εύκολα με βάση τις κομβικές φαντασιακές σημασίες της κάθε κοινωνίας και εποχής. Μια άλλη βασική διαφορά είναι ότι ο αντισημιτισμός πάντοτε εμφανίζεται ως εξοντωτικό μίσος, ένα μίσος που θέλει να βάλει τέρμα στη ζωή του Εβραίου ως τέτοια. Δεν κυνηγά την αφομοίωση του ξένου, του «άλλου», δεν κυνηγά τη χειραφέτησή του, την εκκοσμίκευσή του, την τιμωρία του με την έννοια του σωφρονισμού αλλά πάντοτε κυνηγά την εξόντωσή του ως «άλλου», «έτερου» μέσα σε μια κοινωνία ταυτών. Αυτή είναι και η διαφορά του με τον σεξισμό που γυρεύει τη λειτουργική περιθωριοποίηση, ας πούμε, της «άλλης». Είναι ο αντι-άνθρωπος ανάμεσα στους ανθρώπους. Όπως οι ναζί, που όταν μιλούσαν για τους εβραίους, αναφέρονταν στην αντι-φυλή. Οι ιδιαίτερες ψυχικές και κοινωνικές ρίζες του μίσους του αντισημιτισμού στην ευρωπαϊκή κοινωνία χρειάζονται μεγάλη μελέτη και δεν μπορούν να συγκριθούν σε πολλά επίπεδα με έναν τυπικό ρατσισμό μιας κοινωνίας, έχουν πχ ξεκινήσει με την κατηγορία εις βάρος των Εβραίων ότι δολοφόνησαν τον Χριστό, ότι είναι θεοκτόνοι. Για αυτό, ο αντισημιτισμός δεν είναι ένας απλός ρατσισμός. Από την άλλη, ο αντισημιτισμός είναι κι ένα είδος φυλετικού

έχει αναγνωριστεί σε ένα βαθμό από την υποκριτική αλλά και από την «έντιμη» αριστερά. Ωστόσο, η φιλο-μεταναστευτική πολιτική, από όπου κι αν προέρχεται, δε σχεδιάζεται μαζί με τους μετανάστες αλλά και πάλι αποκλείοντάς τους. Περισσότερο υπάρχει η οπτική του μετανάστη ως του «χαζού φίλου των Ελλήνων» παρά ως αυτή ενός ανθρώπου που χρειάζεται την αλληλεγγύη μας. Αυτοί που σε κάθε «αλληλεγγύη στους μετανάστες» τονίζουν πως οι Αλβανοί είναι εξίσου εθνικιστές με τους Έλληνες, ή αυτοί που σε κάθε «αλληλεγγύη» ψάχνουν να βρουν πόσο καλοί προλετάριοι είναι οι Αλβανοί, έχουν πραγματικά «χάσει την μπάλα».

Δε μας ενδιαφέρει τι είναι οι Αλβανοί, μας ενδιαφέρει τι τους κάνει η ελληνική πολιτεία και η ελληνική κοινωνία. Εξάλλου, εθνικισμοί υπάρχουν παντού – ας ασχοληθούμε εμείς με τον δικό μας. Και, δεύτερον, οι προλεταριολόγοι μπορεί αύριο να κρίνουν πως οι Βούλγαροι μετανάστες τελικά είναι πιο προλετάριοι – τότε τι θα γίνει με τους Αλβανούς; Διαβάσαμε μάλιστα πρόσφατα σε ένα έντυπο της federaction μια χαρακτηριστική ήττα αυτού του συλλογισμού, που σχεδόν πάντοτε καταλήγει σε ρατσισμό. Έλεγαν, λοιπόν, στο flipside πως οι μουσουλμάνοι της Δανίας δίκαια θύμωσαν και εναντιώθηκαν, μέσω επίσημων ή όχι θεσμών, στα 12 σκίτσα που απεικόνιζαν τον προφήτη τους, τον Μωάμεθ, λέγοντας πως η Δύση εσκεμμένα γύρισε την πλάτη της στις ευγενείς αρχικά διαμαρτυρίες τους. Εντάξει. Και μετά το flipside προσέθετε: «Αν όμως», αντί των μουσουλμάνων, «διαμαρτύρονταν οι εβραίοι...», τα πράγματα θα ήταν αλλιώς. Τους φταίνε δηλαδή οι εβραίοι! Κάνουν, δηλαδή, για να το πούμε ωμά «διαλογή μεταναστών» ή διαλογή υποκειμένων σε ετερότητα με τη Δύση, γιατί εκεί μόνο μπορεί να οδηγήσει η προλεταριο-λαγνεία τους. Φαίνεται ότι, αν και μπήκαν στον κόπο να δουν τι έλεγε ο Sturmer [το όργανο της εθνοσοσιαλιστικής προπαγάνδας], δεν αντιλήφθηκαν πως και οι Ναζί κατηγορούσαν ακριβώς τους Εβραίους γιατί έλεγχαν τις καταστάσεις ως πλουτοκράτες και κακοί καπιταλιστές που ήταν! Αυτό σημαίνει ότι κάποιες ομάδες, ακόμη και μετά το αντι-αλβανικό πογκρόμ της 4^{ης} Σεπτεμβρίου του 2004, δηλώνουν αλληλεγγύη σε κάποιους μετανάστες όχι γιατί είναι ξένοι και θύματα βίας, ανεξαρτήτως οικονομικής θέσης, μέσα στην ελληνική κοινωνία αλλά γιατί τους έχουν δώσει το βαρύ φορτίο του να κάνουν την “προλεταριακή επανάσταση” στην Ελλάδα!

Γυρνώντας στα του αντισημιτισμού, λέμε πως το φαινόμενο είναι πολύ διαφορετικό από αυτό του ρατσισμού ενάντια στους Αλβανούς και ότι, γενικά, αν δεν αντιλαμβάνεσαι έναν ρατσισμό ή τον αντισημιτισμό στην Ελλάδα, ίσως φταίει ότι δε θέλεις να τον αντιληφθείς ή ότι έχει εμποδωθεί τόσο βαθιά σε κοινωνικό επίπεδο. Εξάλλου, οι Έλληνες άντρες (είτε του κινήματος είτε όχι) το ίδιο έλεγαν και στην περίπτωση των γυναικών, για τα περιστατικά του σεξισμού δηλαδή.

Ε: Εντάξει. Πάντως, έχει καμιά σημασία το ότι οι Αλβανοί είναι περισσότεροι από τους εβραίους στην Ελλάδα;

Α: Φυσικά, έχει σημασία γιατί με τους Αλβανούς πρέπει να έχει ο Έλληνας κάποιες καθημερινές λύσεις. Για παράδειγμα, όπως φάνηκε στο όχι μακρινό παρελθόν, μπορεί εξίσου εύκολα να τους δώσει δουλειά, να τους βάλει να κοιμηθούν στα υπόγεια, να τους σκοτώσει επειδή του έκλεψαν ένα καρπούζι ή επειδή έχασε η εθνική Ελλάδος στο ποδόσφαιρο ή, τέλος, μπορεί να τους στρώσει στη δουλειά στα χωράφια της «λεβεντογέννας Πελοποννήσου» και μετά το καλοκαίρι να καλέσει τους μπάτσους να τους μαζέψουν. Τις, δε, Ουκρανές μπορεί να τις παντρευτεί, να τις κάνει καθαρίστριες, να τις βιάσει (ακόμη και ένα ολόκληρο χωριό!) και, βέβαια, να τις μεταπωλήσει. Οι Εβραίοι είναι πολύ λιγότεροι – και πρέπει να θυμόμαστε γιατί. Πάντως, είναι τραγικό ακριβώς το ότι παρόλο που είναι τόσο λίγοι το μίσος εναντίον τους παραμένει. Ο αντισημιτισμός λειτουργεί, λοιπόν, και χωρίς τον Εβραίο μέσα στην κοινωνία. Ο γνωστός Μίκης Θεοδωράκης δεν πάει καιρός που δήλωσε πως οι εβραίοι αποτελούν τη «ρίζα όλων των κακών». Αντισημιτισμός υπάρχει

Ε: Από τότε έχει κυλήσει πολύ νερό στο αυλάκι όμως. Το Ισραήλ είναι милитарιστικό καθεστώς που βασίζεται και οικονομικά στη στρατιωτική του βιομηχανία, να ζει δηλαδή μέσα από το να κάνει πολέμους.

Α: Είναι σαφές ότι ο καπιταλισμός αναπτύσσεται με πολέμους αλλά αφού κάνει τους πολέμους επιθυμεί να ανοίγει και αγορές. Και ο καπιταλισμός δεν είναι ένα αόρατο υπερ-υποκείμενο. Αυτή είναι η ροή των πραγμάτων μέσα στη διεθνοποιούμενη κυριαρχία. Το Ισραήλ, δηλαδή, θα το βόλευε 100 φορές περισσότερο να έχει αναπτύξει την τουριστική του βιομηχανία μιας και είναι μια χώρα που μπορεί να το κάνει αυτό. Γιατί δε θέλουν να φέρουν τότε 10 εκατομμύρια τουρίστες το χρόνο στη χώρα τους και επιμένουν να αγοράζουν ή να κατασκευάζουν βόμβες; Μήπως δεν είναι αυτό που θέλουν, μιας και όλα τα χωριά στα σύνορα με τη Συρία, το Λίβανο και την Παλαιστίνη νιώθουν επιπλέον μια συνεχή και μεγάλη ανασφάλεια, μιας και όσοι κυκλοφορούν δημόσια στο Τελ-Αβίβ ή αλλού φοβούνται μην ανατιναχθεί κάποιος μέσα σε ένα λεωφορείο ή μια καφετέρια;

Λέμε ότι η «επιθετικότητα του Ισραήλ» είναι και κομμάτι της δαιμονοποίησης που υφίσταται αυτή η χώρα. Εμείς δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα πέρα από το να στραφούμε ενάντια στο ελληνικό κράτος και τα παιχνίδια που κάποιες φορές θέλει να παίξει στην περιοχή. Αντίστοιχα, οι Γερμανοί αντιστέκονται στην εμπλοκή του δικού τους κράτους και οι Αμερικάνοι ενάντια στην εμπλοκή του δικού τους. Κάποιοι έχουν μπερδευτεί λίγο στην Ελλάδα και μιλάνε μόνο για «τους κακούς Αμερικάνους»... Εμείς όταν λέμε για απεμπλοκή των ΗΠΑ, δεν εννοούμε ότι πρέπει «να σταματήσουν να στηρίζουν το Ισραήλ», όπως αυτοί οι περιέργοι... αριστεροί ζητάνε επειδή θέλουν να κατασπαραχθεί πιο εύκολα από τους δεκάδες εχθρούς του. Εμείς απεμπλοκή εννοούμε το να σταματήσουν τα διπλωματικά παιχνίδια των ΗΠΑ, της Συρίας και του Ιράν στην περιοχή γιατί είναι προφανές ότι αυτά τα «παιχνίδια» γίνονται επικίνδυνα τόσο για τους Ισραηλινούς όσο και για τους Παλαιστίνιους.

Αυτό το επιχείρημα με την επιθετικότητα αναπαράγεται γιατί υπάρχει ένας συγκεκριμένος τρόπος που τα ΜΜΕ μας έχουν μάθει να αντιμετωπίζουμε αυτή τη σύγκρουση. Λες και είναι κάποιο γουέστερν με καλούς και κακούς. Εμείς δε θα πάρουμε μέρος σε αυτό το παιχνίδι. Τα ΜΜΕ στην Ελλάδα μαθαίνουν πως ρουκέτες εκτοξεύονται από τη Χαμάς στο νότιο Ισραήλ και διαλύουν σπίτια.

Και έπειτα μαθαίνουν πως το Ισραήλ κάνει αντίποινα σκοτώνοντας τους «μαχητές» που εκτόξευσαν τις ρουκέτες. Ε, λοιπόν, αυτά τα ΜΜΕ δεν δείχνουν καν την είδηση για την επίθεση στο Ισραήλ, δε λένε καν μερικές φορές ότι οι νεκροί που σκότωσαν οι IDF είναι «μαχητές» της Χαμάς. Επειδή, αυτός είναι ο τρόπος που μεταδίδουν τις ειδήσεις, μας δημιουργούν την εικόνα πως στην Παλαιστίνη κάθε μέρα σκοτώνονται άμαχοι επειδή... επειδή απλά το Ισραήλ είναι κακό, διψάει για αίμα. Ε, σε αυτό το πανηγυράκι κάποιιοι συμμετέχουν με τα μπούνια. Διαμορφώνουν πολιτικές συνειδήσεις με βάση τα κλαμένα πρόσωπα των παιδιών, με βάση κομμένα χέρια ανθρώπων κτλ. Όπου υπάρχει αίμα και θάνατος, οι δημοσιοκάφροι θα τρέξουν. Ο Κανελλάκης πχ, από το Mega, μετά από τόσο συγκλονιστικές περιγραφές που έκανε στο Λίβανο, θα έπρεπε να βάλει υποψηφιότητα για βουλευτής στις επόμενες εκλογές... Όπως και ο πολεμικός ανταποκριτής Ντινόπουλος του

πιταλιστές αλλά γιατί ήταν εβραίοι!!

Είναι και εδώ όπως με το σεξισμό. Δεν μπορείς να ασκήσεις κριτική σε μια γυναίκα ως ρεφορμίστρια επειδή, αφού υπέστη σεξουαλική κακοποίηση, κατέφυγε σε έναν ξενώνα που δημιούργησε το Κράτος! Πρέπει να δείξεις αλληλεγγύη σε αυτή τη γυναίκα ως θύμα και, βέβαια, πρέπει να στηρίξεις τη δημιουργία ξενώνων για γυναίκες εφόσον αυτό είναι το μόνο μέσο που υπάρχει σήμερα για να βοηθήσει. Τα μεγάλα λόγια δε βοηθάνε σε τέτοιες περιπτώσεις... Τώρα, αν συζητήσουμε το θέμα καλύτερα ίσως δούμε ότι δεν πρέπει να υπάρχουν χώροι εγκλεισμού (ξενώνες) για τα θύματα αλλά μάλλον για τους δράστες! Οπότε, πέρα από το να στραφούμε σε μια τεράστια εκστρατεία για την ίδρυση 10 ακόμη ξενώνων στη χώρα, ίσως θα έπρεπε να παλέψουμε παράλληλα για την καταδίκη και τη σκληρή τιμωρία (δε μιλάω μόνο για τη νομική διαδικασία) των ενόχων, οι οποίοι είναι αυτοί που θα έπρεπε να εγκλείονται, έτσι δεν είναι; Πάντως, μέχρι τότε, πρέπει να ξέρουμε ποιο είναι το λιγότερο κακό ανάμεσα σε όλα. Ο Adorno έλεγε «Εκεί όπου όλα είναι κακά, είναι καλό να γνωρίζεις το χειρότερο!». Έτσι ακριβώς είναι. Οι εβραίοι προς το παρόν προστατεύονται από το Ισραήλ. Άρα αυτός είναι και ο λόγος που εμείς βλέπουμε ποια είναι η ιδιάζουσα πλευρά αυτού του κράτους. Κατά τα άλλα, δε μας ενδιαφέρει σα κράτος. Δεν έχει κανένα άλλο θετικό ή αρνητικό διαφέρον.

Ε: Αυτό, όμως, δεν μπορεί να το επικαλεστεί ο καθένας για το δικό του κράτος; Πχ, οι Έλληνες; Και, έτσι, να δικαιολογήσουμε την ύπαρξη όλων των κρατών;

Α: Πρώτα απ' όλα, το όλο θέμα δεν είχε ξεκινήσει για την υπεράσπιση κάποιου κράτους. Το όραμα κάποιων εβραίων για κοινοτιστική ζωή, απαλλαγμένη από τις παραγωγικές διαδικασίες στον καπιταλισμό και από ιεραρχίες, είχε οδηγήσει στα κιμπούτς. Έτσι, το θέμα πιο πριν ήταν η υπεράσπιση της κομούνας. Το κράτος υπήρξε μόνο αφού άρχισε η εσωτερική καταστολή στη γη του Ισραήλ, καθώς αυξάνονταν και τα προβλήματα ασφάλειας στη χώρα. Και, φυσικά, όταν μπήκε μπροστά αυτός ο συνήθης εθνικός ομογενοποιητικός λόγος, η ιστορία των διαφορετικών αποχρώσεων που είχε εκείνη η γη, πήγε κατά διαόλου.

Δεύτερον, αγνοούμε κάποιο αντίστοιχο μίσος, όπως αυτό του αντισημιτισμού, στον κόσμο. Οι Έλληνες δεν υπέστησαν κανένα μίσος από όλο τον πλανήτη. Είχαν τις κλασικές διαμάχες με τους γείτονές τους, όπως όλα τα κράτη και όλα τα έθνη. Είναι γελοία η σύγκριση.

Ε: Ναι, αλλά εμείς θέλουμε την καταστροφή όλων των κρατών. Αν αρνηθούμε ότι το Ισραήλ πρέπει να καταστραφεί, τότε κάνουμε ένα βήμα πίσω γιατί και αυτό είναι ένα κράτος που πρέπει να καταστραφεί μαζί με όλα τα άλλα. Η θέση αυτή μοιάζει ρεφορμιστική.

Α: Αν το Ισραήλ καταστραφεί από τον Αχμαντιντεζάντ ή τους φίλους του στην Ευρώπη ή την Ασία, αυτό δε σημαίνει ότι πάμε προς μια κοινωνία αυτονομίας αλλά προς μια κοινωνία βαρβαρότητας. Δεν υπάρχει κάτι επαναστατικό ή ρεφορμιστικό στην καταστροφή του Ισραήλ. Αν η ανθρωπότητα δεν κατάλαβε τι έγινε στα 1938-1945 και είναι έτοιμη να το ξανακάνει, αυτά που λέμε περί αυτονομίας θέλουν άλλα 2,000 χρόνια για να χωνευτούν.

Ε: Κι αν καταστραφεί από μια μαζική επανάσταση; Αν καταστραφεί από ένα πλατύ αναρχικό κίνημα; Πχ, υπάρχουν οι Αναρχικοί Ενάντια στο Τείχος στο Ισραήλ. Με αυτούς φαίνεται ότι διαφωνείτε και φαίνεται ότι είναι όλο αυτό αρκετά οξύμωρο.

Α: Πρώτον, ο 20^{ος} αιώνας έδειξε ότι η μάζα μπορεί να λειτουργήσει με αντιδραστικά χαρακτηρι-

Ε: *Εδώ μπορούμε να βρούμε ένα κοινό ενδιαφέρον. Να γυρίσουμε στο πιο ιστορικό επίπεδο, λοιπόν, πάνω σε αυτό το τελευταίο που είπατε. Εξάλλου, ο αντισημιτισμός στον μεσαίωνα ήταν αποκλειστικά δυτικό φαινόμενο. Έτσι δεν είναι; Φαντάζομαι, στην ανάλυσή σας θα υπάρχει μια διαφοροποίηση ανάμεσα στον αντισημιτισμό του δυτικού μεσαίωνα και τον σημερινό αντισημιτισμό;*

Α: Ναι, αυτό είναι αλήθεια. Σήμερα, ο αντισημιτισμός έχει κυρίως τρεις πηγές: **α)** την άκρα δεξιά και τους Νεοναζί, **β)** την αριστερά και **γ)** τους ισλαμιστές της Τζιχάντ. Οι δύο τελευταίες πηγές είναι πιο πρόσφατες στην ιστορία. Σήμερα, οι ισλαμιστές φαίνεται να είναι οι πιο ακραίοι και, δυστυχώς, τα σχέδια πολλών από αυτούς για εξόντωση του εβραϊκού πληθυσμού έχουν ήδη μπει σε εφαρμογή. Πάντως, παράλληλα, είναι οι ίδιοι που δεν έχουν μεγάλη παράδοση αντισημιτισμού κι αυτό είναι θετικό από μια άποψη. Αντίθετα, η δεξιά και η αριστερά στη Δύση είχαν μια ιστορία αιώνων, μέσω των προγόνων τους, ενάντια στους Εβραίους. Και, βέβαια, δε θα κατηγορήσεις κάποιον λόγω του DNA που φέρει. Αλλά βλέπεις ότι στον Μεσαίωνα και πριν από αυτόν, ο αντισημιτισμός αποτέλεσε μια πολύ σημαντική ιδεολογία με την οποία η Δύση δεν ήρθε ποτέ σε αποφασιστική ρήξη.

Τώρα, όσον αφορά τον Μεσαίωνα και την αρχαιότητα, είναι γνωστό ότι από τότε που υπάρχει η παράδοση του Ιουδαϊσμού (και πιο πριν!) και η εβραϊκή θρησκεία έχουν υπάρξει και τα πρώτα δείγματα μίσους εναντίον τους. Αυτό το μίσος ονομάστηκε προ του Μεσαίωνα «ανθεβραϊσμός» ή «Ιουδαιοφοβία». Μέχρι και τα τέλη του Μεσαίωνα ο ανθεβραϊσμός εμφανίζεται σχεδόν εξ ολοκλήρου στην Ευρώπη. Πως εμφανίζεται; Κυρίως, μέσα από πογκρόμ εναντίον των εβραϊκών κοινοτήτων σε κάθε πόλη και χωριό, μέσα από έκδοση ανθεβραϊκών βιβλίων κτλ. Ήδη, από τη στιγμή συγκρότησης μιας κάποιας γερμανικής εθνότητας, είναι γνωστό ότι έχουμε και αρκετά βίαια ανθεβραϊκά χειρόγραφα (πχ γνωστός συγγραφέας τέτοιων συγγραμμάτων ήταν ο Λούθηρος, ο θρησκευτικός μεταρρυθμιστής). Αρκετές από τις μεσαιωνικές κοινότητες σε όλη την Ευρώπη εμπνέονταν από μια στερεοτυπική ανάδειξη των Εβραίων ως του Απόλυτου Κακού. Οι Εβραίοι κατηγορούνταν, ως αποδιοπομπαίοι τράγοι, για τα πιο τραγικά συμβάντα που έπλητταν τις μεσαιωνικές κοινότητες (πχ λιμούς, πανούκλα, κλιματικές αλλαγές και καταστροφικά φυσικά φαινόμενα κτλ). Είναι ενδεικτικό ότι ένα από τα μεγαλύτερα πογκρόμ στον Μεσαίωνα συνέβη λόγω του ότι στους Εβραίους έπεσε η ευθύνη για μια πανούκλα που ρήμαξε πολλές ευρωπαϊκές πόλεις. Επίσης, αν διαβάσουμε πολλούς μεσαιωνικούς ιστορικούς, θα πληροφορηθούμε ότι οι Εβραίοι θεωρούνταν συχνά ότι έστηναν συνωμοσίες για να ελέγξουν ολόκληρο τον κόσμο κτλ. Η όλη εστία του μίσους, βέβαια, εναντίον τους θα μπορούσε να ανιχνευθεί σε θρησκευτικούς κυρίως λόγους. Επειδή, οι Εβραίοι ήταν από τις λίγες αλλόθρησκες φυλές που υπήρχαν στην Ευρώπη σε σχέση με τη συντριπτική πλειοψηφία των Χριστιανών, δέχονταν αυτόν τον, ας πούμε, «θρησκευτικό ρατσισμό». Οι αντι-Εβραίοι στήριζαν τις προκαταλήψεις τους και τη δαιμονοποίηση των Εβραίων στο ότι οι ίδιοι οι θρησκευόμενοι Εβραίοι ενσωμάτωναν στη ρητορική τους πως επρόκειτο για έναν περιούσιο λαό. Αυτό ήταν, βέβαια, απλά μια δικαιολογία που σε καμία περίπτωση δε νομιμοποιούσε τα άγρια πογκρόμ. Ο Νόρμαν Κον, στο γνωστό του βιβλίο για τις κοινότητες των χιλιαστών και αιρετικών στον Μεσαίωνα, αναφέρει πως τα ανθεβραϊκά πογκρόμ εμπειρείχαν μια λογική εκτόνωσης των συλλογικών «ενορμήσεων». Οι άνθρωποι που σκότωναν τους Εβραίους, αυτοί οι ρομαντικοποιημένοι μεσαιωνικοί των «αναρχικών» κοινοτήτων που ζούσαν λιτά και απαλλαγμένοι από τις υλικές απολαύσεις, συμμετείχαν παράλληλα σε μια τελετουργία διασκέδασης. Τα, δε, πογκρόμ περιλάμβαναν σφάξιμο ολόκληρων των οικογενειών. **Επρόκειτο για ένα αίσθημα το οποίο τροφοδοτούταν σταθερά από την Εκκλησία, η οποία κατηγορούσε τους Εβραίους ως δολοφόνους του Χριστού – του γιου του Θεού, αλλά επρόκειτο επίσης για ένα αίσθημα και μια ιδεολογία που αναπαραγόταν ανοιχτά από τα κάτω.** Στη Ρωσία είναι ενδεικτικό ότι,

στον «καθρέφτη του Εβραίου», δηλαδή στην αναπαράστασή του, όπως είχε συλληφθεί, διαμέσου της εβραϊκής κοινότητας (τουτέστιν της θρησκείας), από τις ψυχικές και κοινωνικές ρίζες του μίσους των ευρωπαϊκών κοινωνιών.

Ε: Και πως φτάνουμε από τον Μεσαίωνα στο σήμερα ή μάλλον στους Ναζί;

Α: Όταν διανύουμε το πέρασμα από τη φεουδαρχία στον καπιταλισμό έχουμε πολλές ανθεβραϊκές απόψεις και αναπαραστάσεις να μένουν άθικτες. Οι εβραίοι, δίχως πατρίδα – πράγμα για το οποίο όλοι οι εθνικιστές τους οικτρίζουν και τους κατηγορούν, με την άνοδο του καπιταλισμού, καταπιάνονται με όλα εκείνα τα επαγγέλματα (πχ ελεύθεροι επαγγελματίες, επαγγέλματα σχετικά με τέχνες, εμπόριο, δημοσιογραφία κτλ) που προκαλούν αμηχανία καταρχήν σε μια μερίδα αστών αλλά κυρίως σε αρκετούς προλετάριους. Όταν οι Ευρωπαϊκές πόλεις θα διεξάγουν τις επαναστάσεις τους, φτιάχνοντας ακόλουθα τα συντάγματά τους και όταν οι ευρωπαίοι στοχαστές θα αποκρυσταλλώσουν κάποιες βασικές αντιλήψεις για τη συγκρότηση του σύγχρονου έθνους-κράτους, για την έννοια της δικαιοσύνης και της ισότητας μέσα στην κοινωνία των πολιτών κτλ, εκεί είναι που θα μπει και το ζήτημα της πολιτικής χειραφέτησης των εβραίων.

Στα τέλη του 19^{ου} αιώνα, εντωμεταξύ, είναι που συντάσσονται και τα Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών, ένα βιβλίο που έπαιξε τρομακτικό ρόλο ως επίσημο εγχειρίδιο την εποχή των ανθεβραϊκών πογκρόμ του Τσάρου στη Ρωσία (όπου οι Εβραίοι, λόγω του ότι συνήθως δέχονταν πανεπιστημιακή μόρφωση, θεωρούνταν επικίνδυνοι για τη διασπορά κομμουνιστικών ή γενικά φιλελεύθερων ιδεών) όσο και την εποχή της κυριαρχίας των Ναζί στη Γερμανία. Τα Πρωτόκολλα συνοψίζουν τις βασικές προκαταλήψεις εναντίον των Εβραίων, καθώς αποτελούσαν συρραφή αποσπασμάτων από άλλα ανθεβραϊκά βιβλία μεταξύ των οποίων και ο «διάλογος μεταξύ Μακιαβέλι και Μοντεσκιέ». Ο Μακιαβέλι είχε την πονηριά, την εξουσία να δρα παρασκηνιακά και να γνωρίζει τα μυστικά της Κυριαρχίας. Ο Μοντεσκιέ ήταν ένας από τους εκπροσώπους του φιλελεύθερου πνεύματος, με ριζοσπαστικές ιδέες που αναδείκνυαν το τότε πνεύμα της προόδου. Αυτό ήταν οι Εβραίοι – υπεύθυνοι για τη βίαιη προλεταριοποίηση και τη μοντέρνα ζωή που έφερε η βιομηχανική επανάσταση, διαβολικοί και με την επιθυμία να κατακτήσουν τον κόσμο.

Την ίδια εποχή, λόγω της έξαρσης των αντισημιτικών επιθέσεων και ιδεολογιών, δημιουργείται ο σιωνισμός, μια σχεδόν μεσσιανική εβραϊκή ιδεολογία εκκοσμίκευσης, ανάμεσα στους κόλπους της οποίας αναπτύσσεται για πρώτη φορά στα σοβαρά η ιδέα της ανάπτυξης μιας εβραϊκής κοινότητας, υπό τη μορφή κράτους. Ωστόσο, παράλληλα πολλοί σιωνιστές «διοχετεύονται» στα επιμέρους έθνη-κράτη μαζί με τα οποία πολεμούν στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, επαναστατούν (όπως πχ στη Ρωσία) ή βοηθούν αντίστοιχα στην ανάπτυξη των ριζοσπαστικών συνδικαλιστικών κινημάτων κτλ. «Ιδρυτής» του, ελληνικής εκδοχής, σοσιαλισμού είναι, για παράδειγμα, ο εβραίος Βούλγαρος Αβρα-

άμ Μπεναρόγια που δραστηριοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη. Πολλοί Εβραίοι στοχαστές φτάνουν να ταυτίζουν ή απλώς να παραλληλίζουν τον σιωνισμό με τον κομμουνισμό. Άλλοι Εβραίοι, πότε δηλώνοντας σιωνιστές και πότε όχι, απλώς διαπρέπουν στα κομμουνιστικά κινήματα και στην επαναστατική θεωρία της εποχής μέχρι και τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο (Από τον Μαρξ και τον Κάφκα μέχρι τον Μπένγιαμιν και έως τον Μπρεχτ, από τον Χορκχάιμερ και την Άρεντ μέχρι τον Αντόρνο, τον Λόβενταλ και τον Φρόμ). Παρόλο που πολλοί από αυτούς ήταν άθεοι, η ταυτότητα του Εβραίου παραμένει μέσα τους (όπως και το εβραϊκό ζήτημα) ως μια ταυτότητα βασικά ξένη στις ευρωπαϊκές κοινωνίες. Το σε τι επίπεδο, όμως, ήταν ξένη αυτή η ταυτότητα δε ρυθμιζόταν πλέον από τη θρησκευτική συνείδηση η οποία είχε δεχθεί καιρία πλήγματα κατά την «είσοδο» στη νεωτερικότητα. Το μίσος για τους Εβραίους φαίνεται να μετατοπίζεται σιγά-σιγά στη φυλετική του διάσταση, διάσταση η οποία προϋπήρχε ως ένα βαθμό (πχ απεικόνιση του κατώτερου, τρομακτικού εβραϊκού σώματος) αλλά αυτή τη φορά η στρεβλή αφομοίωση του λόγου και των επιστημών είναι αυτή που θα δώσει μια άλλη ώθηση στις φυλετικές θεωρίες μίσους.

Αυτό που βλέπουμε, δηλαδή, να επιτυγχάνεται μέσα στον καπιταλισμό, είναι η επιστημονικοποίηση αυτής της μέχρι πρότινος «φυσικής» διάστασης της ανισότητας. Υπήρχε ήδη η κοινωνική σχέση (πχ έμφυλες σχέσεις, αντισημιτική διάσταση). Αυτό που έμενε, μέσα στο νέο ιστορικό πλαίσιο, ήταν να αφομοιωθεί η σχέση αυτή με τα νέα ερμηνευτικά εργαλεία (λόγος, ορθολογικότητα, επιστήμες, ισότητα και ανισότητα). Εκεί που έλεγες «Έτσι είναι. Το είπε ο Θεός ή η Φύση», τώρα έλεγες «Έτσι είναι. Το είπε η Επιστήμη και ο Λόγος», ιδωμένα βέβαια και τα δύο ουσιαστικά σα Φύση ή Θεό. Η ευγονική των Ναζί ήταν για αρκετά χρόνια η αιχμή του δόρατος της φυλετικής θεωρίας. Αντίστοιχες θεωρίες περί σωματότυπων και φυλετικής ευφυΐας, άρα ανωτερότητας, σχηματίζονταν σε πολλά αντίστοιχα ευρωπαϊκά κράτη. Ένας από τους στόχους της ευγονικής ήταν, βέβαια, να αποδείξει την ανωτερότητα των βόρειων ινδο-ευρωπαϊκών φύλων, από τα οποία προέρχονταν οι Άριοι, σε αντίθεση με τα σημαντικά και τα σλαβικά φύλα, που αποτελούσαν τα αραβο-εβραϊκά. Αντίστοιχη ιεραρχία δημιουργούταν εναντίον των Σλάβων, των τσιγγάνων και άλλων «φυλών».

Από δω και πέρα, η έννοια του αντισημιτισμού γίνεται όλο και συχνότερη μέχρι να αντικαταστήσει τον ανθεβραϊσμό και την ιουδαιοφοβία. Οι Ναζί δεν απέρριψαν, συνειδητά ή ασυνειδητά, όλες τις άλλες κατηγορίες για τους Εβραίους. Εντωμεταξύ, μέσα στο γενικότερο πλαίσιο μη αφομοίωσης των Εβραίων από τις δυτικές κοινωνίες, οι τελευταίοι συνεχίζουν να χτίζουν μια ψυχολογία

απόθησης, άρνησης ή ενοχών απέναντι στην εβραϊκή τους ταυτότητα. Αυτό φαίνεται τόσο από το συχνότατο φαινόμενο του εκχριστιανισμού των Εβραίων αυτής της περιόδου ή ενός τεράστιου μίσους που ανέπτυσαν οι ίδιοι οι Εβραίοι «για τη φυλή τους» (πχ κάποιοι από τους σιωνιστές μιλάνε και γράφουν ως αντισημίτες, ως self-haters).

Αντίστοιχα, ενδυναμώνει η επιχειρηματολογία, κυρίως λόγω της φιλολογίας των Πρωτόκολλων, πως οι Εβραίοι είναι οι φορείς τόσο του Κομμουνισμού όσο και του Καπιταλισμού, γενικά «των καινούργιων ιδεών που έπλητταν την Ευρώ-

5 0 0 3 1 3 3 0
5 0 0 3 1 3 3 1
5 0 0 3 1 3 3 1
5 0 0 3 1 3 3 1
5 0 0 3 1 3 3 1

πη». Για το αν θα πείσει αυτό το επιχείρημα, φαίνεται από την εθνικο-σοσιαλιστική, επαναστατική και αντι-καπιταλιστική ρητορεία των Ναζί. Είναι κλασική πλέον η γαλλική αφίσα που είχε κυκλοφορήσει αργότερα με σύνθημα «Η εβραϊκή συνωμοσία εναντίον της Ευρώπης» στην οποία απεικονίζονταν η χειραγιά δύο τεράστιων φιγούρων, του θείου Σαμ και του πατερούλη Στάλιν, πάνω από έναν χάρτη της Ευρώπης. Γενικά, εδώ αρχίζει να σχηματίζεται και η αντίληψη πως οι Ναζί αποτέλεσαν ένα βασικό αντι-νεωτερικό κίνημα, ένα κίνημα ενάντια στην πρόοδο. Υπάρχουν πολλά στοιχεία για κάτι τέτοιο, αν αντλήσουμε από τον αντι-καπιταλιστικό λόγο των Ναζί ή αν δούμε και τις βαθιές επιρροές τους από τον αποκρυφισμό, τις ανατολικές φιλοσοφίες του εσωτερισμού και, βασικά, τον γερμανικό ρομαντισμό. Η γερμανική ιδεολογία στα τέλη του 19^{ου} αιώνα ήταν πολύ βαθιά επηρεασμένη από έναν κοινοτισμό, ο οποίος ήταν βέβαια όχι ένας απελευθερωτικός κοινοτισμός αλλά βασιζόταν και πάλι σε θεωρίες του blut und boden, της σύνδεσης του καθαρού αίματος και χώματος των γερμανικών φύλων. Φυσιολάτρες ή και οικολόγοι, οι δεξιοί hippies – όπως έχουν χαρακτηριστεί όσοι δημιούργησαν την κίνηση της Ασκόνα – αποτέλεσαν τα πρώτα μέλη του εθνικοσοσιαλισμού που ενσωμάτωσαν ακραίες αντισημιτικές θέσεις σε συνδυασμό με έναν περίεργο αντιδραστικό αντι-καπιταλισμό και αντι-κρατισμό (!). Από τη μια, εσωτερικιστές και διανοούμενοι της παθητικής στάσης στη ζωή (πχ ο Χάιντεγκερ μετέφρασε πρώτος για τη Δύση ταοϊστικά και ζεν γραπτά), μυστικιστές και συνωμότες από την Κοινωνία της Θούλης, αποκρυφιστές της Καμπάλα και φανατικά αντι-χριστιανοί παγανιστές, νέο-ρομαντικοί λογοτέχνες αφού αφομοίωσαν τη βασική σημασία για τη συγκρότηση της γερμανικής κοινότητας, το μίσος για την αντι-φυλή των Εβραίων, έδωσαν την εντύπωση πως επρόκειτο για ένα αντι-νεωτερικό κίνημα που επηρέασε βαθιά τον ναζισμό πράγματι. Από την άλλη, ακραίοι τεχνοκράτες και διανοούμενοι του νόμου (πχ Καρλ Σμιτ), κρατιστές που επιζητούσαν τον ολοκληρωτικό έλεγχο της ιδιωτικής και δημόσιας σφαίρας, άνθρωποι που λάτρεψαν την τεχνολογία και την εργασία ως μοναδικές αξίες βρέθηκαν «μαζί με τους θεωρητικούς αντιπάλους τους» στο κυνήγι εναντίον των Εβραίων. Έτσι, έπιασαν και τον άλλο πόλο του κοινωνικού διαλόγου, ενσωματώνοντας άνετα και δίχως αντιφάσεις το arbeit macht frei (η εργασία απελευθερώνει) και τις υπερ-σύγχρονους, μα οικολογικά κατασκευασμένους, αυτοκινητοδρόμους... Από κει και πέρα, λίγα πασαλείμματα με Νίτσε και κακομεταφρασμένη από τον Μάρτιν Αρχαία Ελλάδα και η σούπα του εθνικοσοσιαλισμού ήταν έτοιμη.

E: Και από τους Ναζί φτάνουμε στο σήμερα;

A: Με τίποτα. Αν δε δει κάποιος τι συνέβη στα έτη 1938-1945, στο Ολοκαύτωμα δηλαδή, δεν μπορούμε να συνεχίσουμε την κουβέντα για το σήμερα. Οι άνθρωποι έχουν, πιστεύουμε, μια ηθική υποχρέωση να μαθαίνουν τι έγινε στη Shoah.

E: Ηθική υποχρέωση; Και από πού απορρέει αυτή η ηθική υποχρέωση;

A: Απορρέει από την πολιτική τους «στράτευση» βέβαια, από την πολιτική τους θέση. Έχει ηθική η αυτονομία; Έχει μια ηθική που είναι σφιχτά δεμένη με την πολιτική της αυτονομίας. Η κοινωνική και ατομική αυτονομία δεν έχει μία ή δύο ηθικές οδούς. Αποτελεί, όμως, ένα πλαίσιο στο οποίο πρέπει να καλλιεργηθεί η ηθική. Γιατί, ηθική υπάρχει, ούτως ή άλλως, ως σύστημα αξιών. Το θέμα είναι αν θα επιλέξουμε να το διαμορφώσουμε εμείς ή να το πάρουμε ως έχει από την κοινωνία. Ε, λοιπόν, μια αυτονομία κοινωνική και ατομική είναι το αντίθετο του Άουσβιτς. Ο Καστοριάδης έλεγε συχνά πως ο άνθρωπος έφτιαξε την κλασική Αθήνα, ο άνθρωπος έφτιαξε και το Άουσβιτς (πάντων χρημάτων μέτρον άνθρωπος). Για όλα αυτά το μόνο μέτρο είναι αυτό που ονομάζεται άνθρωπος. Και, για αυτό, πρέπει να μάθουμε πολύ καλά πώς να μην ξαναγίνει κάτι τέτοιο. Άρα, πρέπει να μάθουμε πολύ καλά τι ακριβώς ήταν. Σε αυτό το πλαίσιο ήταν μάλλον που και ο Ιμπρέ

θώντας τις αφηγήσεις των επιζώντων μπορούμε να συνοψίσουμε τη διαδικασία αυτή ως εξής: Αρχικά, οι διωκόμενοι απολύνονται από τις εργασίες τους και συγκεντρώνονται σε έναν χώρο, δηλαδή περιθωριοποιούνται και στιγματίζονται. Η διάκρισή τους από τον υπόλοιπο κόσμο επιτυγχάνεται με ένα διακριτικό σημείο το οποίο πρέπει να φέρουν, το άστρο. Πριν από τη σύλληψη οι διωκόμενοι παραπλανώνται σχετικά με την τύχη τους. Πείθονται ότι στόχος είναι οι περιουσίες τους και για αυτό καταβάλουν χρηματικά ποσά ως λύτρα. Επίσης με ποικίλους τρόπους εξαπατώνται, παραπλανώνται, για να προσέλθουν μόνοι τους στον τόπο της σύλληψής τους. Ο παραπλανητικός χαρακτήρας της διαδικασίας συνεχίζεται μέχρι την είσοδο του Άουσβιτς, όπου υπήρχε η παραπειστική επιγραφή «Η εργασία ελευθερώνει», κατ' ευφημισμόν βεβαίως, αφού επρόκειτο για καταναγκαστική εργασία αλλά πρωτίστως για εξόντωση. Αυτό αποσκοπούσε στο να παραπληθηθούν οι διωκόμενοι, και ενδεχομένως όχι μόνον αυτοί, αλλά και οι περίοικοι, και να πειστούν ότι η όλη επιχείρηση έχει μια θετική πλευρά. Οι επιθεωρήσεις και οι «επιλογές» των μελλοθάνατων («selektion» στη διάλεκτο των στρατοπέδων) γίνονταν με συνοδεία μουσικής. Στη διαδικασία της θανάτωσης και της καύσης, οι Γερμανοί δεν άγγιζαν οι ίδιοι τα πτώματα, εκτός από εξαιρέσεις. Οι διωκόμενοι πριν από τη θανάτωση, περνούσαν μεταφορικά από «λουτρό»: ο θάλαμος αερίων είχε προσλάβει την εμφάνιση θαλάμου καθαρισμού του σώματος, λουτρού. Κατά τη θανάτωση το σώμα ήταν γυμνό. Τέλος, τα ατομικά αντικείμενα των νεκρών, ρούχα, γυαλιά, πρόσθετα δόντια, τους αφαιρούνταν, ενώ στις γυναίκες πριν από τη θανάτωση έκοβαν τα μαλλιά, δηλαδή έπρεπε να θανατωθούν κεκαρμένες».

Είναι γνωστό, επίσης, ότι πως μετά την αφαίρεση των προσωπικών αντικειμένων και το υποχρεωτικό κούρεμα, ένας αριθμός γραφόταν στο χέρι (και άλλες φορές ένας δεύτερος αριθμός στο στήθος) του κάθε κρατούμενου με βελόνα που έσκιζε το δέρμα. Ό,τι έφεραν οι Εβραίοι πάνω τους «αξιοποιούταν» από τους Ναζί. Η περιουσία τους υφίστατο «αριοποίηση», όπως λεγόταν. Τα κομμένα μαλλιά τα συσκεύαζαν και χρησίμευαν ως πρώτες ύλες για την παραγωγή διάφορων προϊόντων από τις γερμανικές βιομηχανίες. Τα χρυσά δόντια κατέληγαν σε πλάκες χρυσού ενώ τα γυαλιά και τα παπούτσια των νεκρών μοιράζονταν στον πληθυσμό ή χρησιμοποιούνταν αλλιώς. Είναι γνωστές οι ανατριχιαστικές φωτογραφίες με τα «βουνά» από γυαλιά μυωπίας και παπούτσια. Στο Άουσβιτς δεν ήταν σπάνια από ότι φαίνεται και τα βασανιστήρια, μερικά από τα οποία ξεπερνούσαν κάθε βαρβαρότητα που σκέφτηκε ποτέ ανθρώπινος νους.

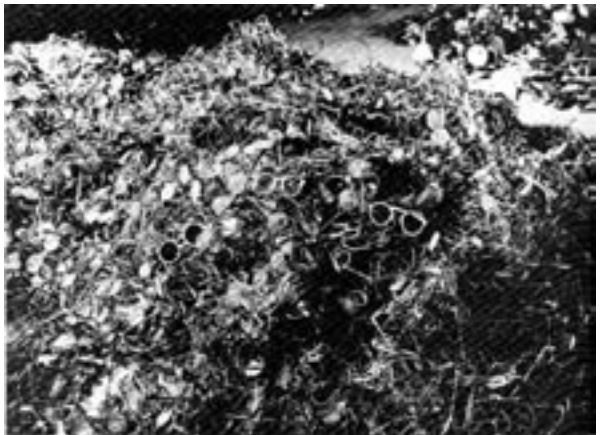
Όπως και να περιγράψουμε το Ολοκαύτωμα, θα χάσουμε κάποια σημαντική λεπτομέρεια, έναν ιδιαίτερο ίσως παράγοντα που θα έπρεπε να συζητηθεί. Όσο διαβάζαμε μαρτυρίες επιζώντων, καταλαβαίναμε πόσο μακριά ήμασταν από το να προσεγγίσουμε το τι συνέβη εκεί πέρα. Το μυαλό, όταν προσλαμβάνει πληροφορίες για το Άουσβιτς, προσπαθεί να φτιάξει απλοποιημένες εικόνες για να κατανοήσει τη φρίκη, για να τη θέσει σε επεξεργασία. Μέσα σε αυτή τη διαδικασία είναι φανερό μερικές φορές ότι περιορίζουμε το μέγεθος των γεγονότων για να προσπαθήσουμε να το κατανοήσουμε.

Είναι πολύ σημαντικό να καταλάβουμε ότι το Ολοκαύτωμα δεν είχε καμία λογική. Δεν είχε εξωγενή σκοπό, δεν ήταν μέσο για κάποιο σκοπό αλλά αυτό-σκοπός. Δεν είχε ορθολογισμό. Είχε, όμως, ορθολογικότητα στις κινήσεις. Ο Χίτλερ θα μπορούσε να στείλει τα τρένα του στο μέτωπο με την ΕΣΣΔ, όπου και η μάχη ήταν αμφίροπη. Όμως, προτίμησε να συνεχιστεί το πρόγραμμα μεταφοράς εβραίων, θυσιάζοντας κατά κάποιο τρόπο τη μάχη. Επίσης, ήταν προτιμότερο

να δεσμευτούν τα επίλεκτα SS για τη φύλαξη των στρατοπέδων παρά για να συνδράμουν τις άλλες δυνάμεις στα μέτωπα. Επίσης, αναλυτές λένε πως και μόνο τους γερμανοεβραίους στρατιώτες να είχε χρησιμοποιήσει, θα είχε αρκετές χιλιάδες παραπάνω στρατό. Αυτό δείχνει το ανορθολογικό του πράγματος. Αυτοί που θανατώνονταν δεν ήταν οι πλούσιοι ή οι φτωχοί εβραίοι συγκεκριμένα. Ήταν αδιάφορες οι πολιτικές τους πεποιθήσεις, η οικονομική τους κατάσταση κτλ. Το ζήτημα δεν ήταν ταξικό, δεν ήταν εθνικό (γιατί ακριβώς σκότωναν και τους γερμανοεβραίους που είχαν διακριθεί στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο με το πλευρό της Γερμανίας). **Το ζήτημα ήταν μη κατηγοριοποιήσιμο, μοναδικό. Οι εβραίοι αποτέλεσαν τη μοναδική φυλή παγκοσμίως και σε όλη τη διάρκεια της γνωστής ιστορίας εναντίον της οποίας διατάχθηκε μια «Τελική Λύση», που βέβαια περιλάμβανε τον ολοκληρωτικό αφανισμό της.** Αυτό συνέβαινε καθώς οι εβραίοι είχαν γίνει νοητοί ως η **αντι-φυλή** η οποία είχε έναν και μοναδικό σκοπό, να απειλεί τη ζωή των Γερμανών. Αυτό βέβαια δεν εξηγεί και πολλά. Το γιατί οι εβραίοι αποτέλεσαν την αντι-φυλή, πέρα από κάποιες ιστορικές συνιστώσες που μπορούμε να ανιχνεύσουμε ή να κατανοήσουμε, δεν μπορούμε να το εξηγήσουμε.

Αυτή η φυλή δεν αποτελούταν από ανθρώπους αλλά από τέρατα (πχ η απεικόνιση του τερατώδους σώματός τους στη γερμανική παρα-φιλολογία) και ζώα (πχ κυρίως παραλληλίζονταν με φίδια, αρουραίους, αράχνες, σκουλήκια κτλ). Αυτή η διαδικασία που έχει ονομαστεί «ζωοποίηση» φαίνεται ότι ήταν απαραίτητη για να μπορέσουν οι «απλοί Γερμανοί» να σκοτώσουν μαζικά και με ευχαρίστηση τα μέλη της αντι-φυλής. Είναι ζώο, δεν είναι άνθρωπος, άρα μπορώ πιο εύκολα να τον σκοτώσω. **Εδώ θα μπορούσαμε να πούμε ότι ολοκληρώνεται η μετάβαση από τον θρησκευτικό ανθεβραϊσμό στον φυλετικό αντισημιτισμό, όπου η κοινότητα των Εβραίων δεν προβαλλόταν πια στη θρησκεία τους αλλά στη φυλή τους.** Αυτό ήταν και μια γενικότερη κοινωνική-ιστορική συνθήκη μιας και η συνείδηση έχανε το θρησκευτικό της υπόβαθρο και αγκάλιαζε το εθνικό. Αυτή η βιομηχανία θανάτου δε θα μπορούσε παρά να σηματοδοτηθεί θετικά για το γερμανικό όχλο, ο οποίος μέσα από τις εκτελέσεις έβρισκε την απελευθέρωσή του. Και θα ήταν τραγικό ακόμη να υπάρχουν άνθρωποι που λένε πως ο Χίτλερ έκανε το Ολοκαύτωμα και όχι η Γερμανία ή που λένε πως μια μειοψηφία γνώριζε για το Άουσβιτς και τους φούρνους.

Είναι δεδομένο ότι ο αντισημιτισμός υπήρξε συστατικό στοιχείο της εθνικής ιδεολογίας στη Γερμανία, ενός κράτους που συσπειρώθηκε τόσο αργά και τόσο φανατισμένα. Από μεγέθη του τύπου Φίχτε μέχρι και διανοούμενους και λογοτέχνες της δεκάρας, ο γερμανικός λόγος βρήκε αντισημιτικών παροξυσμών. Ο αντισημιτισμός μπορεί να μη βιώθηκε ως προσωπικό μίσος ή το Άουσβιτς να μη βιώθηκε ως ατομική επιδίωξη, όμως, εμείς μιλάμε για μια ιδεολογία που απλώθηκε ως ορίζοντας νοημάτων και πολιτισμικό πλαίσιο του γερμανικού όχλου, πράγμα που σημαίνει ότι άμεσα ή έμμεσα το Ολοκαύτωμα κατόρθωσε να φτάσει στα όρια του σκεπτού, αυτού που επενδύεται με συνειδητή σκέψη. Ακόμη χειρότερα, στη Γερμανία πραγματώθηκε. Η μοναδικότητά του έγκειται στο εξής κατά τον Χάμπερμας: αποτελεί το μοναδικό ιστορικό γεγονός που άγγιξε εκείνο το βαθύτερο στρώμα αλληλεγγύης που συνδέει όσους φορούν ανθρώπινο πρόσωπο. Ο Χίτλερ ήταν πράγματι απάνθρωπος και ψυχοπαθής αλλά δεν ξέρουμε τι μπορεί να δικαιολογήσει αυτό το πράγμα. Το θέμα ήταν ότι είχε άμεση συνείδηση των πράξε-

ών του. Εξάλλου, όπως έδειξε ο Goldhagen μέσω στατιστικών μεθόδων και κοινωνιολογικών αναλύσεων, η συντριπτική πλειοψηφία των Γερμανών πολιτών θα έπρεπε να συμμετάσχει πολύ ενεργά για να μπορέσει η Γερμανία να καταλαμβάνει παράλληλα τόσο πολλές χώρες στην Ευρώπη, να απασχολεί προσωπικό σε τριάντα στρατόπεδα συγκέντρωσης, να κρατά στη Γερμανία μια υπολογίσιμη στρατιωτική δύναμη και μια τεράστια γραφειοκρατία του δημόσιου μηχανισμού, να κρατά τον πληθυσμό της σε άνοδο και να επιτίθεται παράλληλα στον Κόκκινο Στρατό σε κάποιες εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά...

Συνοπτικά, αυτή είναι η ιστορία των ανθρώπων που κινήθηκαν όχι γιατί έκαναν κάτι συγκεκριμένο αλλά γιατί υπήρχαν... Οποιαδήποτε δικαιολόγηση, σχετικισμός ή άρνηση των γεγονότων δεν αποτελεί παρά θλιβερό απολογητισμό νέο-ναζιστικών ή άλλων συμφερόντων. Θα αναφερθούμε στη συνέχεια, όμως, σε αυτό το ρεύμα που είναι γνωστό ως «Αναθεωρητές ή Αρνητές του Ολοκαυτώματος». Αν θέλουμε να μάθουμε κάποια πράγματα για το Ολοκαύτωμα, θα έπρεπε κυρίως να προσεγγίσουμε τις μαρτυρίες των επιζώντων όπως τον Πρίμο Λέβι, τον Ζαν Αμερί, τον Ίμρε Κερτέζ κλπ.

Ε: *Είναι χιλιάδες τα θέματα που μπορούν να συζητηθούν εδώ πέρα. Προκύπτουν ζητήματα ανάλυσης της ιστορίας. Προκύπτουν ζητήματα ηθικής ή πολιτικής ερμηνείας. Για τους Γερμανούς και τους συμμάχους τους, φαντάζομαι, προκύπτουν και ζητήματα ψυχανάλυσης. Όπως είπα και στην αρχή, ο περισσότερος κόσμος γνωρίζει για τον αντισημιτισμό (ότι ήταν κάτι το υπαρκτό και το φοβερό) μέχρι το 1945. Το ότι επανέρχεται σήμερα στο προσκήνιο το δικαιολογήσατε μέσα από τον αντισημιτισμό της άκρας αριστεράς και των ισλαμιστών της τζιχάντ. Το πρόβλημα που, κατ'εμέ, όμως προκύπτει εδώ είναι ότι μπαίνει και το κράτος του Ισραήλ στη μέση. Κάποιοι επιτίθενται στο κράτος αυτό θέλοντας να επιτεθούν στους Εβραίους. Κάποιοι επιτίθενται γιατί αυτά είναι τα εθνικά τους συμφέροντα, πχ έχουν καταπιεστεί από το Ισραήλ, όπως οι Παλαιστίνιοι. Και το ίδιο το κράτος του Ισραήλ μπορεί πράγματι να είναι καταφύγιο όσων επέζησαν από το Άουσβιτς και όσων δέχονται σήμερα αντισημιτικές επιθέσεις, αλλά από την άλλη δεν παύει να αποτελεί ένα милитарιστικό κράτος το οποίο χρησιμοποιεί και την κατηγορία περί αντισημιτισμού σε όποιον του κάνει κριτική. Καταλαβαίνω ότι στην ταυτότητα του Εβραίου προβλήθηκε μία δαιμονοποίηση της εβραϊκής κοινότητας της θρησκείας ή, αργότερα, μια δαιμονοποίηση της εβραϊκής κοινότητας της φυλής. Αλλά, εδώ τα πράγματα περιπλέκονται γιατί έχουμε να κάνουμε με ένα καπιταλιστικό κράτος, το οποίο βέβαια μπορεί να αμυνθεί αλλά και μπορεί να επιτεθεί (και αυτό το έχει δείξει πολλές φορές!). Θα μπορούσαμε να συμφωνήσουμε κάπου εδώ;*

Α: Το θέμα δεν είναι τόσο απλό – αυτό υπαινισσόμαστε. Ο καθένας που κάνει κριτική στο Ισραήλ ή στις ΗΠΑ, δεν παραδέχεται πως είναι αντισημίτης ή αντι-αμερικάνος. Συνήθως, η κριτική δικαιολογείται από το πως οι Ισραηλινοί συμπεριφέρονται στους Παλαιστίνιους ή στο πως οι ΗΠΑ επεμβαίνουν στο εσωτερικό των άλλων χωρών. Οπότε, πότε πρόκειται περί μίσους και πότε περί απλής κριτικής; Μήπως θα έπρεπε να μιλάμε για μια «Αντι-Σαρόν» ή «Αντί-Ολμέρτ» πολιτική, αντί για αντισημιτισμό; Πρόκειται για ξεχωριστά φαινόμενα ή, στην πραγματικότητα, το μίσος για αυτούς τους ηγέτες ή αυτές τις πολιτικές καλύπτουν στην ουσία μια βαθύτερη δυσαρέσκεια για τις ίδιες τις χώρες και τις... κουλτούρες που αυτές εκφράζουν; Εν τέλει, ο αντι-αμερικανισμός και ο αντισημιτισμός πηγαιίνουν μαζί; Και αν έτσι είναι, γιατί συμβαίνει αυτό; Αυτά είναι τα ερωτήματα που αντιμετωπίσαμε κι εμείς ανιχνεύοντας το φαινόμενο του αντισημιτισμού και, έπειτα, του αντι-αμερικανισμού.

Αυτά τα ερωτήματα είναι τόσο μπερδεμένα γιατί στον μετά το Ολοκαύτωμα δυτικό κόσμο, ο

ναντι στο παλαιστινιακό. Εμμέσως, δικαιολογεί τις «επιθέσεις αυτοκτονίας» των Παλαιστινίων μέσα στο Ισραήλ, γιατί υποτίθεται αποτελούν απάντηση στην κατασκευασμένη επιθετικότητα του Ισραήλ. Αφού «οι Παλαιστίνιοι αποτελούν τα αληθινά θύματα» είναι «κατανοητό» ότι θα έπρεπε να εξαιρεθούν από τον βασικό κανόνα ακόμη και της πολεμικής κατάστασης που αποτελεί το να μη σκοτώνεις τυφλά αμάχους...

Τους Ευρωπαίους τους συμφέρει μια τέτοια κατάσταση. Ο ψυχικός μηχανισμός είναι απλός. Αν οι Εβραίοι συμπεριφέρονται όπως οι Ναζί, οι Ευρωπαίοι δε θα έπρεπε να έχουν ενοχές για ό,τι τους έκαναν οι πρόγονοί τους.

Λόγοι για ενοχές υπάρχουν πολλοί. Οι Γάλλοι μέσα από την κυβέρνηση του Vichy αλλά και στην Αλγερία, έδειξαν τι μπορούν να κάνουν. Οι Βέλγοι στο Κονγκό. Οι Ισπανοί, οι Ιταλοί, οι Ούγγροι, οι Πορτογάλοι κατά τις φοβερές φασιστικές περιόδους που πέρασαν. Οι Δανοί και οι Νορβηγοί συνεργάστηκαν με τους Ναζί. Οι Ελβετοί και οι Σουηδοί συνεργάστηκαν με ένα πιο ουδέτερο πρόσωπο. Σήμερα, στην Πολωνία, την Ουγγαρία και τη Γαλλία το ανοιχτό μίσος εναντίον των Εβραίων ξαναζει, ακμαίο και επιθετικό.

Η, δε, ευρωπαϊκή αριστερά κατά κάποιο περίεργο λόγο δείχνει μια προτίμηση στο λόγο της Χεζμπολάχ, της Χαμάς και της Αλ Κάιντα (οι οποίες ήδη μεταξύ τους έχουν διαφορές) όταν αυτές οι οργανώσεις αποδεικνύουν πως αποτελούν οργανώσεις που τίποτα κοινό δεν έχουν με τις παραδοσιακές αξίες της αριστεράς – «Να σκοτώσουμε Αμερικάνους και Εβραίους παντού στον κόσμο είναι ένα από τα μεγαλύτερα καθήκοντα και η πράξη που περισσότερο προτιμά από όλες ο Αλλάχ!» (Osama Bin Laden).

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια, ο πιο διαδεδομένος σημερινός αντι-σιωνισμός επιζητά να ψάχνει όχι πώς να πολεμήσει τον αντισημιτισμό αλλά το πώς θα βρει ποιοι είναι οι, εβραϊκής καταγωγής, συνεργάτες του Μπους. Έτσι, καταλήγει να χρεώνει τον πόλεμο στο Ιράκ στους «σιωνιστές» Paul Wolfowitz και Richard Perle, παρόλο που το Ισραήλ δε συμμετείχε καν στον πόλεμο στο Ιράκ! Εδώ δένεται κιόλας ο Αντι-Αμερικανισμός με τον Αντι-Σιωνισμό ως δύο αντιδραστικά αντικαπιταλιστικές ιδεολογίες. Όλη η εναντίωση στρέφεται σήμερα στους σύγχρονους διαβόλους, τους neo-cons, άλλος ένας όρος που προσπαθεί να βάλει τους εβραίους πίσω από τα πανίσχυρα λόμπι συμφερόντων. Καμιά σοβαρή αντι-καπιταλιστική ανάλυση δεν μπορεί να σταθεί μπροστά σε αυτές τις αριστερές πατριωτικές κορώνες. Βέβαια, η σύνδεση αντι-αμερικανισμού και αντι-σιωνισμού βασίζεται σε ενδειξεις, παραλληλισμούς και κοινότητα ιδεολογικών δομών. Αυτό δε σημαίνει ότι οι ομοιότητες σημαίνουν και ταύτιση των φαινομένων, βέβαια.

Τέλος, εμείς δε θέλαμε να πούμε ότι ο αντισημιτισμός κρύφτηκε από προσώπου γης μετά το 45' και τώρα ξαναβγήκε στο προσκήνιο. Υπήρχε πάντοτε γιατί δεν αντιμετωπίστηκε ποτέ. Το 45' απλώς αναχαιτίστηκε η φόρα του ναζιστικού κινήματος.

Ε: *Θα μπορούσαμε να τυποποιήσουμε, όμως, ακόμη περισσότερο ποια είναι η δικαιολογημένη και ποια είναι η δαιμονοποιημένη κριτική στο Ισραήλ; Αν την κριτική που ασκεί ένας Ισραηλινός αναρχικός, την ασκώ κι εγώ από εδώ, σημαίνει ότι η δική μου κριτική είναι αντισημιτική επειδή την κάνω από την Ελλάδα, επειδή δηλαδή απομακρυνόμαστε κάποιες χιλιάδες χιλιόμετρα από το έδαφος του Ισραήλ;*

Α: Ξέρεις πολύ καλά ότι η κριτική είναι έγκυρη ή όχι βάσει των προτεραιοτήτων της, των στοχεύσεών της, του υποκειμένου που τη φέρει και του τρόπου βάσει του οποίου γίνεται. Καμιά κριτική,

μια σύγκρουση συμφερόντων και με την ύπαρξη θυμάτων και από τις δύο πλευρές. Παράλληλα, οι Εβραίοι τίθενται στο ρόλο αυτών που διαπράττουν τη γενοκτονία, άρα αντιστρέφεται η σχέση θύματος-θύτη για να μειώσει τη μοναδικότητα του Ολοκαυτώματος και να το σχετικοποιήσει,

δ) Συνωμοσιολογία εναντίον των Εβραίων, μέσω της υπερ-μυθοποίησης της Μοσάντ και μέσω, γενικά, επαναφοράς των μύθων ότι οι Εβραίοι συνωμοτούν στο παρασκήνιο, γνωρίζουν τα πάντα και είναι ικανοί για τα πάντα (για παράδειγμα, συγγραφείς και πολιτικοί από σχεδόν όλα τα αραβικά κράτη τους χρέωσαν την 11^η Σεπτεμβρή ή κλασικός μύθος είναι ότι οι Εβραίοι ελέγχουν τα παγκόσμια ΜΜΕ και το Χόλιγουντ). Επαναφορά, επίσης, και των αντίστοιχων συνωμοσιολογικών βιβλίων, πχ Τα Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών

ε) Αν και η κριτική στο Ισραήλ μπορεί να είναι πλουσιοπάροχη, η κριτική στη Χαμάς ή τη Φατάχ απουσιάζει και, άρα, νομιμοποιείται έμμεσα ή άμεσα. Ο άμεσος τρόπος λέει «Αλληλεγγύη στη Χαμάς» ή «Αλληλεγγύη στην παλαιστινιακή αντίσταση» ενώ ο έμμεσος καλύπτεται με ταξική ορολογία του στιλ ποιοι είναι οι φτωχοί. Αντίστοιχα, καμία κριτική δεν υπάρχει για το τι ευθύνες υπάρχουν μέσα στην παλαιστινιακή κοινωνία και ηγεσία, και γενικά στον αραβικό κόσμο εναντίον του ίδιου του παλαιστινιακού πληθυσμού... Σε αυτές τις περιπτώσεις βέβαια δεν έχουμε να κάνουμε απλά με αντισημιτισμό αλλά πρώτα και κύρια με μια λανθασμένη αντίληψη του αντι-ιμπεριαλισμού...

στ) Αντίστοιχα τραγικά σιωπηλός είναι ο ρόλος των αναλυτών που εστιάζουν στην ταξική πάλη (στην ποια;) στην περιοχή και δε μιλούν για κριτική της ιδεολογίας, βάζοντας στην ίδια ζυγαριά τον αντισημιτισμό και τον σιωνισμό, τον φονταμενταλισμό και τον ισραηλινό εθνικισμό, αφήνοντας να εννοηθεί ότι αυτοί είναι πολύ ουδέτεροι και πολύ μαρξιστές ίσως... Αυτή η τάση, αν και ρητά δηλώνει αντι-σιωνιστική και φυσικά σε επίπεδο προθέσεων θα έπρεπε να την αθώωσουμε, σε περίπτωση που συμβεί ένα νέο Ολοκαύτωμα, αυτοί απλώς θα το παρακολουθούν για να προσπαθήσουν μετά να κάνουν ταξική ανάλυση πάνω του. Θα τους κατατάσσαμε στους χρήσιμους ηλίθιους του αντι-ιμπεριαλισμού παρά στους συνειδητά ή ασυνειδητά αντισημίτες,

ζ) Μια πιο σύγχρονη μορφή αντισημιτισμού είναι και ο αντι-αμερικανισμός. Ως αντι-αμερικανισμός εννοούμε ένα μίσος που στρέφεται ενάντια στον πολιτισμό της Αμερικής παρά μια κριτική ως προς την κυβέρνηση των ΗΠΑ. Ο αντιαμερικανισμός ως τέτοιος έχει πολλά εξάλλου κοινά στοιχεία με τον αντισημιτισμό: οι ΗΠΑ θεωρούνται παντοδύναμες, ότι δρουν παρασκηνακά και θέλουν να ελέγξουν τα πάντα κτλ. Εξάλλου, ο αντι-αμερικανισμός είναι μανιχαϊστικός και οι ΗΠΑ παρομοιάζονται με ένα απόλυτο κακό, έναν φασισμό (συχνός επίσης είναι ο παραλληλισμός του Μπους με τον Χίτλερ). Αυτό γίνεται τόσο για να σχετικοποιήσει τον γερμανικό φασισμό-ναζισμό και τα αποτελέσματά του, όπως το Ολοκαύτωμα, όσο και για να επιτυγχάνεται μια εύκολη και άνετη για όλους αντι-ιμπεριαλιστική ανάλυση κατά την οποία δεν αποδίδονται ευθύνες στα επιμέρους καπιταλιστικά κράτη, και ειδικά σε εκείνα στα οποία ανήκει αυτός που διατυπώνει την κριτική.

Αυτό το παιχνίδι του αντι-σιωνισμού και του αντι-αμερικανισμού το έπαιξε πρώτη και καλύτερη η γερμανική αριστερά, η οποία προσπάθησε να απαλύνει τις τύψεις της για το Ολοκαύτωμα με το

Ε: *Εδώ ξαναγυρνάμε στο τρίτο και τελευταίο μεγάλο ζήτημα που τέθηκε πριν και είπατε ότι έχει σχέση με μια σύγχρονη ανάλυση του αντισημιτισμού που δεν μπορεί παρά να διεξαχθεί με βάση μια θεωρητική ανάλυση περί του κράτους του Ισραήλ. Επιμένω, λοιπόν. Με βάση την ανάλυσή σας για το σιωνισμό, δεν υπάρχει ένα υγιές είδος αντι-σιωνισμού ή όπως λέγαμε πριν μια υγιής κριτική στο Ισραήλ;*

Α: Η άποψη μας είναι ότι ο αντι-σιωνισμός που ξεκινά έξω από το Ισραήλ είναι αντισημιτικός ή με αντισημιτικά ερείσματα. Κι αυτό γιατί μόνο μια «αισχρή μειοψηφία» θέλει πραγματικά να ασκήσει κριτική στο σιωνισμό. Ο κανόνας, όμως, δεν είναι η κριτική του σιωνισμού αλλά η επίθεση στην τελευταία προβαλλόμενη εβραϊκή κοινότητα.

Για να κάνεις κριτική στο Ισραήλ, πρέπει να δεις πως δημιουργήθηκε αυτό το κράτος. Θα πιάσουμε, λοιπόν, την ιστορία από εκεί που την αφήσαμε στα 1945 για να κλείσουμε κάποτε αυτή τη συνέντευξη.

Η τελευταία μετατόπιση της προβολής της εβραϊκής κοινότητας-ταυτότητας γίνεται, όπως είχε γίνει από την εβραϊκή θρησκεία στην εβραϊκή φυλή, από την τελευταία στο εβραϊκό κράτος, το Ισραήλ. Ο σιωνισμός, όπως είπαμε, απετέλεσε μια αμυντική ιδεολογία των Εβραίων στο κύμα του αντισημιτισμού που αντιμετώπιζαν είκοσι, τριάντα και εκατό χρόνια πριν το Ολοκαύτωμα. Από την άλλη, απετέλεσε μια ουτοπία, ένα όραμα που δεν απευθυνόταν μονάχα στους Εβραίους. Μέσα στον 20^ο αιώνα οι σχέσεις σιωνισμού και κομμουνισμού συζητιόνταν αρκετά. Ενδεικτικό σημείο σύγκλισης η περίπτωση της Φεντερασιόν, της δυναμικής αυτής εργατικής ένωσης, με την όχι πάντα ήρεμη βέβαια συνεργασία σιωνιστών και σοσιαλιστών. Τρίτον, αν το ψάξουμε καλά, ο σιωνισμός αποτέλεσε και στοιχείο άρνησης της εβραϊκής ταυτότητας μέσα στην προσπάθεια που έγινε για τη χειραφέτηση του εβραϊσμού. Μάλιστα, η άρνηση αυτή πολλές φορές εκφράστηκε με ακραίες θέσεις και με ένα είδος μίσους για τον εαυτό, στην ουσία με ένα είδος μίσους για την κατάσταση του θηράματος στο οποίο είχαν εξελιχθεί οι Εβραίοι. Τέλος, ο σιωνισμός εξελίχθηκε μέσα από την πορεία του στον 20^ο αιώνα να εκφράζει και βασικά εθνικιστικές ιδέες που απέρρεαν, βέβαια, από την προσπάθεια συγκρότησης του κράτους του Ισραήλ και, συνεπώς, την προσπάθεια συγκρότησης μιας εθνικής ιδεολογίας. Αυτές είναι κάποιες από τις πλευρές του σιωνισμού.

Αντίστοιχα, θα επαναλάβουμε ότι πρέπει να μιλήσουμε για τις διάφορες οπτικές υπό τις οποίες θα οφείλαμε να δούμε το κράτος του Ισραήλ. Αυτό το κράτος, αφενός, δεν έχει τίποτα το ιδιαίτερο. Δημιουργήθηκε, μέσα σε ένα πλαίσιο μιας καπιταλιστικής οικονομίας και μιας αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας, όπως όλα τα κράτη. Προλεταριοποίησε βίαια ένα μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού του, ανέπτυξε πατριωτική-εθνικιστική συνείδηση και διατήρησε εντός του ένα πρότυπο σύστημα ταξικής διαστρωμάτωσης. Πέρα από όσους πιστεύουν πως όλοι οι Εβραίοι είναι πλούσιοι, υπάρχει και η εσωτερική ιστορία του Ισραήλ για να μας υπενθυμίζει πως σε αυτή τη χώρα υπήρξαν πλούσιοι αγώνες εκ μέρους του εργατικού κινήματος, του γυναικείου κινήματος κτλ. Ο σιωνισμός μέσα σε αυτή την πορεία δεν έπαιξε το ρόλο μόνο μιας εθνικο-απελευθερωτικής ιδεολογίας αλλά και μια βάση συσπείρωσης/ αφομοίωσης των οξυμένων, μεταξύ τους, κοινωνικών τάσεων μέσα στο Ισραήλ. Από την άλλη, μια ιστορία του κράτους του Ισραήλ, ένα από τα πιο πρόσφατα ιδρυμένα κράτη της νεώτερης ιστορίας (μόλις το 1948), δεν μπορεί να ειπωθεί ξεχωριστά απ' όσα περιγράψαμε πιο πριν σε σχέση με το Ολοκαύτωμα. Το κράτος του Ισραήλ σηματοδοτεί την οριστικοποίηση του τέλους της φάσης του Ολοκαυτώματος, όχι μόνο από την άποψη ότι «συμπτωματικά» δημιουργείται τρία μόλις χρόνια μετά το Ολοκαύτωμα, όχι μόνο γιατί

σχετικά με τους νέους (ιερούς) και τους παλιούς (ανίερούς) πολέμους

Εβραίοι δε θέλησαν και δεν επιχείρησαν να απαντήσουν με μέσα που θα απέδιδαν συλλογική ευθύνη στους Γερμανούς ή ακόμη και τους Αυστριακούς. Ενώ η εκδίκηση για το Ολοκαύτωμα θα ήταν κάτι πολύ λογικό μετά από μια τέτοια κτηνωδία, οι Εβραίοι δεν επέστρεψαν το χτύπημα. Για παράδειγμα, ένας από τους αντισημιτικούς μύθους που τους συνόδευε ήταν ότι μέσα στην ανθρώπινη ιστορία, οι Εβραίοι δηλητηρίαζαν τα ποτάμια και τις δεξαμενές νερού για να μολύνουν ή να σκοτώνουν τους ανθρώπους. Αν αυτή η πράξη μπορούσε πράγματι να συμβεί σε κάποια ιστορική φάση, αυτή θα ήταν αμέσως μετά το Ολοκαύτωμα, όπου η οργή και η απόγνωση έφτιαχναν ένα εκρηκτικό μείγμα ψυχολογίας. Τίποτα δε συνέβη, ωστόσο. Να θυμίσουμε, εδώ, τις αντίστοιχες κινήσεις για παράδειγμα των Ελλήνων και των Αρβανιτών όταν κατάφεραν να διώξουν τους Τούρκους από την Ελλάδα. Από όπου έφευγε ο τουρκικός στρατός, σημειώνονταν απίστευτης ωμότητας αντίποινα σε οποιοδήποτε, τουρκικής και εβραϊκής καταγωγής, τμήμα του πληθυσμού που παρέμενε στον ελλαδικό χώρο. Επίσης, καταστράφηκε μετά μανίας κάθε τουρκικό κτίσμα και πολιτισμικό σημάδι.

Κάτι τελευταίο που θα έπρεπε να πούμε για την ίδρυση του κράτους του Ισραήλ είναι η επιλογή που έγινε από τη διεθνή κοινότητα και τους Εβραίους ώστε να «τοποθετήσουν» το ισραηλινό κράτος στη Μέση Ανατολή. Πολλοί από τους πολέμους του Ισραήλ, εξάλλου, ισχυρίζονται πως αυτό το κράτος είναι παράνομο και ότι δεν υπήρχε καμιά δικαιολογία να δημιουργηθεί εκεί. Επίσης, ισχυρίζονται ότι αυτό το κράτος είναι ρατσιστικό επειδή στην εθνική του ιδεολογία η θρησκεία έπαιξε ένα μεγάλο ρόλο. Παράδειγμα; Το ότι το Ισραήλ δημιουργήθηκε εκεί όπου οι Εβραίοι είχαν τις ιερές τους πόλεις χιλιάδες χρόνια πριν (συγκεκριμένα η αναφορά γίνεται για την Ιερουσαλήμ, η οποία παρεπιμπτόντως αποτελεί ιερή πόλη και για τις τρεις μονοθεϊστικές θρησκείες, το Ισλάμ, τον Ιουδαϊσμό και τον Χριστιανισμό). Αυτά τα επιχειρήματα, βέβαια, δε στέκουν από πολλές απόψεις.

Καταρχήν, αυτό που θα έπρεπε να παραδεχτούμε είναι ότι κάθε κράτος είναι «παράνομο» ή, αλλιώς, ότι κάθε κράτος είναι κατασκευασμένο ιστορικά και κοινωνικά εις βάρος όλων των πληθυσμών της γης. Όποιος διαθέτει μια αντι-κρατική ανάλυση και οραματίζεται μια μελλοντική, πιο δίκαιη κοινωνία πάνω στις αρχές της ελευθερίας και της αυτονομίας, φαντάζεται ήδη έναν κόσμο χωρίς κράτη και πατρίδες, έθνη και φυλετικά μίση. Αν εννοούμε ότι το κράτος του Ισραήλ είναι κατασκευασμένο, τότε ναι πράγματι... Αλλά και τι να πούμε για όλα τα κράτη του κόσμου; Για τα κράτη της Αφρικής που δημιουργήθηκαν πάνω στις συντεταγμένες του νοτίου ημισφαιρίου, ώστε να είναι πιο εύκολο το να χαράξεις και να φυλάξεις τα σύνορα. Για το κράτος της Ελλάδας το οποίο θεμελιώθηκε πάνω στην καταπίεση των δεκάδων μειονοτήτων που το αποτελούσαν. Γενικά, θα μπορούσαμε να κάνουμε μια αντίστοιχη ανάλυση για όλα τα κράτη. Η έννοια της πατρίδας είναι μια έννοια βαμμένη με αίμα. Και μάλλον, εμείς, ως διεθμιστές, θα έπρεπε να ρίζουμε το περισσότερο βάρος στο δικό μας κράτος παρά σε άλλα κράτη, των οποίων η κριτική φαντάζει ύποπτη γιατί ακριβώς είναι τόσο μερική και μονόπλευρη. Είναι εμφανές, βέβαια, ότι τα κράτη που φτιάχνονται στο μεγαλύτερό τους βαθμό από μετανάστες (μέχρι σήμερα οι ΗΠΑ και το Ισραήλ είναι τα πιο γνωστά από αυτά) συνοδεύουν τη συγκρότησή τους με μεγάλες συγκρούσεις και αντιπαλότητες που ζουν για χρόνια εντός της κοινωνικής ζωής. Αυτή είναι και η συνθήκη με το κράτος του Ισραήλ. Όταν αυτό το κράτος δημιουργήθηκε το 1948, προφανώς περιόρισε τις κινήσεις και την ελευθερία τόσο των Αράβων όσο και των Εβραίων που ζούσαν για αιώνες εκεί. Αυτοί οι Αραβες, εξάλλου, και αυτοί οι Εβραίοι ήταν που είχαν πολεμήσει μαζί ενάντια στους αποικιοκράτες της Αγγλίας για πολλά χρόνια. Αυτά είναι γνωστά (εκτός αν κάποιος τώρα μαθαίνει για πρώτη φορά ότι υπήρχαν εβραϊκοί οικισμοί στη Μέση Ανατολή, εκεί που σήμερα υπάρχει αυτό το κράτος). Εκείνο που δεν είναι τόσο γνωστό είναι ότι ήδη από την εποχή που ο Χίτλερ κυνηγούσε Εβραίους, κάποιοι από αυτούς επέλεξαν να μεταναστεύσουν (αφού καμιά χώρα δεν τους δεχό-

λογών αντίδρασης που είχε το ίδιο, δημιούργησε εντός του μια πολύ δυνατή στρατιωτική βιομηχανία και μια συνεχή κατάσταση warfare, μια κατάσταση συνεχούς θα λέγαμε έκτακτης ανάγκης, έτσι ώστε το θέμα της εθνικής ασφάλειας να βρίσκεται σε ημερήσια διάταξη. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα και την περίφημη τριετή στρατιωτική θητεία που υποχρεούνται να υπηρετήσουν άντρες και γυναίκες πριν πάνε για σπουδές ή για να κάνουν την οικογένειά τους. Λόγω του μικρού πληθυσμού του Ισραήλ, όλος σχεδόν ο πληθυσμός θεωρείται έφεδρος για τα πεδία των μαχών. Αυτή η милитарιστικοποίηση της καθημερινότητας, για την οποία βεβαίως δεν ευθύνεται μόνο το Ισραήλ αλλά και όλοι εκείνοι που δε λένε να το αποδεχτούν στην περιοχή, έχει οδηγήσει σε μια κριτική από την πλευρά της Αριστεράς ότι πρόκειται για ένα καθεστώς το οποίο υπάρχει ως «στρατιωτική δημοκρατία» (παραβλέπεται συνήθως ότι πολλοί Ισραηλινοί είναι αντιρρησίες, λιποτάκτες ή ότι είναι ευρέως διαδεδομένο να παίρνουν το «προφίλ 21», αντίστοιχο του εδώ «15» για λόγους ψυχικής ασθένειας). Τότε, οι ίδιοι αριστεροί θα έπρεπε να μας απαντήσουν γιατί οι ίδιοι δεν έπαιρναν 15 επί Χούντας στην Ελλάδα ή γιατί δεν έκαναν άρνηση στράτευσης..

Το Ισραήλ κατηγορείται ως милитарιστικό καθεστώς χωρίς να λέγεται γιατί υπάρχει αυτή η καθημερινότητα εκεί, ενώ το ξέρουμε ότι είναι η μόνη δυτικού τύπου «δημοκρατία» ανάμεσα σε 20 ή και 30 χόντες, μοναρχικά και θεοκρατικά καθεστώτα. Και, βέβαια, συνήθως δε λέγεται κουβέντα για το αν οι ίδιοι οι Ισραηλινοί απολαμβάνουν αυτή την κατάσταση καθώς και τον τρόπο που βιώνουν καθημερινά σε ένα τέτοιο στρατιωτικοποιημένο κλίμα. Συνήθως, από τους αντισημίτες παρουσιάζεται η εικόνα πως οι ισραηλινοί είναι φασίστες, αιμοβόροι και πολεμοχαρείς.

Μέσα σε αυτού του είδους τις αναλύσεις οι οποίες πατάνε πάνω σε πραγματικά προβλήματα (στρατιωτικοποίηση της ζωής στο Ισραήλ, δολοφονίες αμάχων στον Λίβανο, έλεγχος μεγάλου ποσοστού παλαιστινιακών εδαφών ώστε να γίνεται αβίωτη η ζωή στην Παλαιστίνη κτλ), οι αντισημίτες προβάλλουν τις δικές τους συνωμοσίες μίσους στις οποίες βέβαια δεν αναφέρεται ούτε μια φορά ότι το Ισραήλ απειλείται ως εβραϊκή κοινότητα από το αντισημιτικό μένος. Τα ΜΜΕ που ακολουθούν αυτό το κλίμα, μας έχουν συνηθίσει στο να προβάλλουν την εικόνα μιας πλήρως εξοπλισμένης στρατιωτικής μηχανής με μεγάλες κατασκοπευτικές δυνατότητες (δηλαδή το Ισραήλ με την υπερ-μυθοποιημένη Μοσάντ) απέναντι στους απλούς ανθρώπους που αγωνίζονται με πέτρες στα χέρια..

Τι σημαίνει για μας αναγνώριση ενός κράτους ως χώρου προστασίας ενώ δεν αναγνωρίζουμε τη νομιμότητα οποιουδήποτε κράτους στον κόσμο από θεωρητικής άποψης και δεν ταυτιζόμαστε με καμία κρατική πολιτική; Αντλώντας από την αναρχική πολιτική θεωρία, η οποία δεν αναγνωρίζει σε αντίθεση με τον ορθόδοξο μαρξισμό το δικαίωμα αυτοδιάθεσης των λαών, εμείς σε επίπεδο αρχών τονίζουμε πως κάθε κράτος θα φέρει έναν πόλεμο για τον πληθυσμό που ζει εντός του, τονίζουμε πως το κράτος αποτελεί την πηγαία δομή της βίας. Αυτή μας η αντίληψη είναι ιστορική και όχι μόνο θεωρητική. Το έχουμε δει αυτό στην πράξη. Τα κράτη είναι σφαγεία για τους εσωτερικούς αλλά και για τους εξωτερικούς εχθρούς. Ένα από τα μεγαλύτερα σφαγεία του 20^{ου} αιώνα υπήρξε ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος και, συγκεκριμένα, μέσα σε αυτόν τον πόλεμο, μοναδική υπήρξε (για λόγους που εξηγήσαμε παραπάνω) η σφαγή έξι εκατομμυρίων Εβραίων κατά τη διάρκεια του Ολοκαυτώματος. **Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, εμείς είμαστε ταγμένοι στον αγώνα να μην επιτρέψουμε ξανά μια καταστροφή εναντίον των Εβραίων.** Αυτό είναι και το όλο ζήτημα. Καθώς τους όρους του παιχνιδιού, της ιδεολογίας, του φετιχισμού δεν τους φτιάχνουμε εμείς, βλέπουμε πως ο σημερινός αντισημιτισμός εκφράζεται κυρίως μέσα από έναν αντι-σιωνισμό ο οποίος επιθυμεί την καταστροφή ενός κράτους ή με πιο εκλεπτυσμένα λόγια, αρνείται το δικαίωμα ύπαρξης του. Πως εξηγήσαμε μια τέτοια εξέλιξη; Είπαμε ότι **το κράτος του Ισραήλ ή μάλλον το «εβραϊκό έθνος-κράτος», όπως ήταν η «εβραϊκή θρησκεία» (και η Ιουδαιοφοβία) και μετά η «εβραϊκή**

τρομοκρατίας» ή ως την αιχμή του δόρατος απλώς στη σφαγή μουσουλμάνων, τότε απατώνται οικτρά. **Το Ισραήλ δεν είναι Αθήνα και δεν είναι Σπάρτη. Θα μπορούσε να είναι η καλύτερη δημοκρατία του κόσμου ή και η χειρότερη δικτατορία του κόσμου. Αυτό που ξέρουμε είναι ότι αυτό είναι το μοναδικό κράτος στη σύγχρονη ιστορία που δημιουργήθηκε ως καταφύγιο όσων επέζησαν του Άουσβιτς και όσων σήμερα δέχονται αντισημιτικές επιθέσεις σε παγκόσμιο επίπεδο. Η μόνη βάση για τη συζήτηση που προτείνουμε εμείς είναι η ανάγνωση στην ιστορία της σειράς γεγονότων που πήρε το όνομα Ολοκαύτωμα ή Shoah.**

Ε: Να πάμε στον άλλο πόλο της σύγκρουσης. Ποια μπορεί να είναι η αλληλεγγύη μας με τους Παλαιστίνιους στο Μεσανατολικό; Αυτό είναι ένα καίριο ερώτημα λόγω του ότι η κλασική αναρχική θέση αφενός α) δείχνει συμπάθεια για τα δεινά που περνάν οι Παλαιστίνιοι και αφετέρου β) φανερώνει αμηχανία σε σχέση με τον εθνικο-απελευθερωτικό τους αγώνα.

Α: Είναι πράγματι άλλος πόλος οι Παλαιστίνιοι ή αποτελούν και αυτοί τους μεγάλους looser; Η ΕΕ υποτίθεται ότι βοηθά την Παλαιστίνη, στην ουσία όμως ενισχύει οικονομικά τη διαίωση της σύγκρουσης. Οι φιλεύσπλαχνοι, τζιχαντιστές ή μη, Άραβες εννοείται ότι διαιωνίζουν το πρόβλημα των παλαιστίνιων προσφύγων με το να μη τους δέχονται στις χώρες τους αλλά και με το να τους εκμεταλλεύονται στυγνά ως ένα από τα φθηνότερα εργατικά δυναμικά της Μέσης Ανατολής. Ωραία η αραβική αδερφοσύνη, έτσι; Οι Παλαιστίνιοι αποτελούν εργαλείο και άλλοθι μέσα στα διεθνή συμφέροντα. Φυσικά, δεν υπάρχει κανείς στον κόσμο (ούτε καν το Ισραήλ!) που να λέει ότι οι Παλαιστίνιοι καλοπερνούν... Έτσι, η συμπάθεια είναι δεδομένη. Όμως, η αμηχανία των αναρχικών απέναντι στα εθνικο-απελευθερωτικά είναι επίσης σωστή. Και όχι απλά αμηχανία αλλά θα έπρεπε να υπάρχει κάθετη άρνηση οποιουδήποτε είδους αλληλεγγύης σε πράξεις, πολέμους, πολιτικές που εκπορεύονται από κοινότητες με πατριωτικές και ρατσιστικές αντιλήψεις, όπως είναι και η κοινότητα της Χαμάς. Η αμηχανία δείχνει ένα ενεργό πολιτικό ένστικτο που λειτουργεί ακόμη, όμως δεν έχει γίνει αντικείμενο επεξεργασίας. Το δικό μας ερώτημα για την κοινωνική και ατομική Αυτονομία δεν είναι Stratego ούτε Risk, το να συναινέσεις σε έναν πατριωτικό αγώνα σήμερα με ένα οπορτουνιστικό σκεπτικό, σε προετοιμάζει αργότερα για μεγαλύτερες συμβάσεις.

Ε: Η προτελευταία μου ερώτηση – πριν περάσουμε στα του ελληνικού αντισημιτισμού – είναι η εξής: πως μπορούν οι αριστεροί και οι αναρχικοί να υπερασπιστούν τους αδύνατους στη Μέση Ανατολή χωρίς να είναι αντισημίτες;

Α: Αυτή η αριστερά έχει – φαίνεται – μια επιλεκτική μνήμη για να στηρίζει τους αδυνάτους. Όταν το 73' έγινε μια επίθεση στο Ισραήλ από στρατούς και με εξοπλισμό 15 διαφορετικών κρατών, η αριστερά περίμενε αναμφίβολα το Ισραήλ να χάσει τον πόλεμο ώστε – αν επιζήσει – να μπει κι αυτό στη λίστα με αυτούς στους οποίους η αριστερά δίνει την απλόχερη αλληλεγγύη της. Δυστυχώς, για αυτήν, το Ισραήλ κέρδισε. Κάτι αντίστοιχο γίνεται στο Ισραήλ το 67', το 82' αλλά και πιο πριν, το 48', το 49', το 56' κτλ. Αλλά και τώρα, το 2006. Το ότι το Ισραήλ δεν μπαίνει στον πόλεμο ενάντια στον Σαντάμ το 2003 (παρόλο που ο Σαντάμ είχε ήδη διεξάγει δύο τουλάχιστον πολέμους εναντίον του) δε λέει τίποτα σε αυτή την αριστερά. Το σημαντικό είναι για αυτή να τονίζει πως το Ισραήλ είναι «το πιο ρατσιστικό, πιο φασιστικό» κτλ κράτος της περιοχής. Το ότι το Ισραήλ απέσυρε τους εποίκους από τη Λωρίδα της Γάζας και έδωσε στους Παλαιστίνιους ένα κομμάτι γης που ήθελαν δεν σημαίνει και πάλι τίποτα για την αριστερά. «Προσοχή! Οι Σιωνιστές σας κοροϊδεύουν! Είναι διπρόσωποι!». Όταν το Ισραήλ χτυπάει με ρουκέτες στην Παλαιστίνη, τότε η αριστερά θα κραυγάσει «Να το αληθινό πρόσωπο των Ισραηλινών!». Όπως και να έχει, το κράτος αυτό έχει ένα στίγμα.

περιουσίες των 62,573 Εβραίων που εκτοπίστηκαν. Διέλυσαν το μεγαλύτερο εβραϊκό νεκροταφείο της Ευρώπης και δε βοήθησαν τους Εβραίους της Θεσσαλονίκης. Οι Γερμανοί, ως γνωστόν, δεν κατέστρεφαν νεκροταφεία και δεν έκλεβαν σα λυσσασμένες ορδές. Είχαν μια τυπικότητα ακόμη και στο πως σκότωναν και βεβήλωναν. Το νεκροταφείο είναι δουλειά της σαλονικιώτικης κοινωνίας, των τοπικών αρχών της πόλης και της ελληνικής, υπό κατοχή, κυβέρνησης – προφανώς οι Γερμανοί δε στεναχωρέθηκαν. Συγκεκριμένα, 500 εργάτες από ότι λέγεται κατέστρεφαν επί μια μέρα τις πλάκες των τάφων για να τις μεταφέρουν αργότερα στα ψηλά της πόλης ώστε να φτιαχτούν τα σπίτια των ναζι αξιωματούχων, του όχλου και των δημοτικών αρχών της πόλης.

Ο άμεσος αντισημιτισμός υπήρχε βέβαια πάντα μέσα από τους δεξιούς και ακροδεξιούς στην Ελλάδα. Όταν έπεσε η Χούντα, η Αριστερά στην Ελλάδα μιμήθηκε τη γερμανική Αριστερά στο λόγο της για το παλαιστινιακό. Το προώθησε ως το σημαντικότερο ζήτημα του κόσμου και κατηγορούσε ευθέως «τους εβραϊοσιωνιστές»! Οι ένοπλες οργανώσεις (17Ν και ΕΛΑ) έκαναν το ίδιο. Τη δεκαετία του 80' η Ελλάδα δεν είχε επίσημες σχέσεις με το Ισραήλ, δηλαδή Ισραηλινό πρόξενο στην Αθήνα. Ωστόσο, ο Αραφάτ ερχόταν για τα εσωτερικά συνέδρια του κόμματος που κυβερνούσε για 8 χρόνια, του ΠΑΣΟΚ! Όλη η Ελλάδα, από το ΠΑΣΟΚ μέχρι τους ακρο-αριστερούς, στήριζε την 1^η Ιντιφάντα... Το ΚΚΕ και ο ΣΥΝ έβγαλαν από το 89' και μετά έναν ακραίο αντισημιτισμό. Και οι αριστερές διασπάσεις του ΚΚΕ, βεβαίως, ακολουθούσαν ελάχιστα διαφοροποιημένες. Τα αντισημιτικά περιστατικά στην Ελλάδα συμβαίνουν κυρίως από τους ακροδεξιούς ή νεοναζί (Χρυσή Αυγή κτλ). Αλλά η αλήθεια είναι ότι τον πιο προσιτό στη μάζα αντισημιτισμό τον διεξάγει ο ελληνικός Τύπος, τα ΜΜΕ και οι μετριοπαθείς αριστεροί. Η σύγκριση των Ναζί με το Ισραήλ είναι το αγαπημένο σπορ των Ελλήνων δημοσιογράφων... Στον πόλεμο στον Λίβανο αυτό φάνηκε και πάλι...

Υπήρξε, λοιπόν, παράδοση αντισημιτισμού στην Ελλάδα και υπάρχει και σήμερα αντισημιτισμός στην Ελλάδα και φυσικά στη Θεσσαλονίκη. Και μετά είναι το ερώτημα τι κάνουμε για όλα αυτά, έτσι δεν είναι;

Αυτό είναι ένα ερώτημα που πρέπει να απαντηθεί συλλογικά. Ο λόγος ενάντια στον αντισημιτισμό έχει μια σχετική αυτονομία από το γενικότερο πολιτικό μας λόγο, όπως όλα τα πράγματα. Αλλά είναι και κομμάτι του αγώνα μας ενάντια στον ελληνικό εθνικισμό και ρατσισμό!

Οι αφορμές καθημερινά είναι πάμπολλες. Μπορούμε να κάνουμε και καμιά βόλτα στην έκθεση βιβλίου κάθε καλοκαίρι στην παραλία Θεσσαλονίκης, όπου πωλούνται σωρηδόν τα Πρωτόκολλα... Θα έπρεπε να μας ανησυχεί ότι τα Πρωτόκολλα στην Ελλάδα έχουν κάνει πολλές εκδόσεις εκ των οποίων οι τρεις είναι τα τρία τελευταία χρόνια.

Εξάλλου, όποτε συμβαίνει κάτι τόσο χοντρό όπως αυτό που έκανε το ΚΚΕ με τη βεβήλωση του μνημείου τον Αύγουστο του 2006, θα έπρεπε να απαντάμε άμεσα και να δηλώνουμε άμεσα αλληλεγγύη με τις εβραϊκές-ισραηλιτικές (και όχι ισραηλινές: όπως «μπερδεύονται» κάποιοι) κοινότητες της Ελλάδας. Το φαινόμενο αυτό πρέπει να καταδικαστεί. Πρέπει να βγάλουμε φωνή ενάντια στους αντισημίτες και τους φασίστες όλων των αποχρώσεων!

ερώτημα που η απάντηση του είναι εύκολη: Μα φυσικά γιατί «Όλοι έλληνες είμαστε» και αυτή η φανταστική σημασία είναι που υπερκαθορίζει όλες τις άλλες. Γι' αυτό και για τους πατριώτες αριστερούς οι ελληνικές εταιρίες δεν είναι καθόλου ιμπεριαλιστικές και το ελληνικό κράτος είναι ένα «εξαρτημένο» κράτος»...

Μαζί όμως με την υπερηφάνεια του έλληνα τηλεθεατή, που η κυρία Μπακογιάννη δεν του έκανε το χατίρι να φέρει πρώτους από την Βηρυτό τους έλληνες από τους γάλλους, επλήγη και το «παραδοσιακό ελληνοαραβικό εμπόριο, από τις ισραηλινές βόμβες», όπως μας πληροφορεί «το Βήμα» (06/08/2006). Σύμφωνα με το άρθρο: «*Ελληνικά προϊόντα αξίας πέντε εκατομμυρίων δολαρίων, κατά μέσον όρο, έφθαναν κάθε ημέρα στον αραβικό κόσμο προτού αρχίσει η ισραηλινή επίθεση στα εδάφη της άλλοτε επιχειρηματικής Μέκκας του αραβικού έθνους, στη Βηρυτό και στον Νότο του Λιβάνου, που ήταν ανέκαθεν η φιλικότερη για τους Έλληνες αραβική χώρα*». Και παρακάτω: «*Ούτε δέκα ούτε πενήντα ή εκατό, αλλά 328 είναι, σύμφωνα με έρευνα της εταιρείας οικονομικής πληροφόρησης Icar, οι ελληνικές βιομηχανίες οι οποίες εξήγαγαν προϊόντα τους στον Λίβανο πριν από τον πόλεμο, χωρίς να υπολογίζονται αυτές που τα διαθέτουν σε άλλες αραβικές χώρες μέσω του Λιβάνου και όσες διακινούσαν στη «χώρα των κέδρων» λοιπά ελληνικά, μη βιομηχανικά προϊόντα. Από κάθε νομό της Ελλάδας κάποια βιομηχανία στηρίζεται λιγότερο ή περισσότερο στις εξαγωγές που πραγματοποιεί στον Λίβανο.[...] Οι ελληνικές εξαγωγές προς τις 22 αραβικές χώρες, όπως προκύπτει από στοιχεία του Πανελλήνιου Συνδέσμου Εξαγωγέων [...] το 2005 αυξήθηκαν σε αξία κατά 32% σε σχέση με το 2004 και κατά 84% σε σχέση με το 2003, ενώ τους πέντε πρώτους μήνες του 2006 παρουσίασαν άνοδο κατά 50%. Εκτιμάται μάλιστα ότι αν δεν μεσολαβούσε ο πόλεμος θα μπορούσαν εφέτος να ξεπεράσουν το 1,8 δισ. δολάρια, πράγμα που ίσως, εφόσον τερματιστεί άμεσα ο πόλεμος, μπορεί ακόμη να συμβεί.*»¹ (!!!) Γι' αυτό οι έλληνες επιχειρηματίες εκείνη την περίοδο ήταν με το «πλευρό της ειρήνης», ζητώντας την κατάπαυση του πυρός, ώστε να συνεχίσουν ανενόχλητοι τις μπίσνες τους στην Μ. Ανατολή. Τι υποκρισία! Άλλωστε, είναι πλέον γνωστό, ότι η ελληνική ναυτιλία είναι μία από τις ισχυρότερες στον κόσμο.

Έχουμε πει πολλές φορές πως ο καπιταλισμός «φέρει μέσα του τον πόλεμο όπως το σύννεφο την καταιγίδα». Παρένθεση: Ο καπιταλισμός, για εμάς, δεν είναι ένα σύνολο επιχειρηματιών και ένα σύνολο εργατών οι οποίοι τρώγονται μεταξύ τους και όλα τα άλλα (υπόλοιπες κοινωνικές δομές, σχέσεις, κουλτούρες κ.λπ.) είναι απλώς δευτερεύοντα η υποκειμένα σε αυτήν την σχέση. Ο καπιταλισμός, για εμάς, είναι ένα πλέγμα (ή μάγμα, όπως θα έλεγε ο Καστοριάδης) φανταστικών σημασιών και κοινωνικών σχέσεων και στερείται νοήματος η ιεράρχηση αυτών των σημασιών (βάση, εποικοδόμημα κ.λπ.) ακριβώς γιατί μιλάμε για κοινωνικές δημιουργίες και όχι για μαθηματικές εξισώσεις. Τέλος παρένθεσης. Σε αυτόν τον πόλεμο λοιπόν, όπως έχουμε ήδη πει, η οικονομική εξήγηση του, (όπως η εξασφάλιση πετρελαϊκών μονοπωλίων για παράδειγμα) είναι παραπλανητική και στην καλύτερη περίπτωση δυσδιάκριτη. Προηγουμένως καταρρίψαμε τον μύθο που ήθελε το Ισραήλ ένα εργόχειρο της Αμερικής που απλώς εξυπηρετεί τα συμφέροντα της στην Μ. Ανατολή. Δείξαμε ότι τα συμφέροντα τους μπορεί να είναι και συγκρουόμενα. Παρ' όλα αυτά όμως η διεθνοποιούμενη κυριαρχία εκμεταλλεύτηκε στο έπακρο την συγκυρία του πολέμου στον Λίβανο. Και εδώ ερχόμαστε στο κέντρο του ζητήματος. Έτσι, όταν ο πόλεμος όδευε προς το τέλος του, μέσω της αποστολής των λεγόμενων «ειρηνευτικών δυνάμεων» η διεθνοποιούμενη κυριαρχία εξασφάλισε για άλλη μια φορά τα συμφέροντα της στην περιοχή. Το ελληνικό κράτος, όπως και το κυπριακό, συμμετέχουν ενεργά στις δυνάμεις αυτές. Η Ελλάδα θα στείλει μια πολεμική φρεγάτα («Κανάρης») για περιπολίες, θαλάσσιες νηοψίες και μεταφορά στρατευμάτων στον νότιο Λίβανο. Η φρεγάτα αυτή όπως και τα στρατεύματα θα έχουν την ελευθερία χρήσης πυρών όταν αντιληφθούν κάποια «ύποπτη κίνηση» (δηλαδή κανέναν μουσουλμάνο [εφοδιαστή της χεζμπολάχ] να περνάει από την περιοχή που βρίσκονται...). Μαζί τους θα περιπολούν ιταλικά, γαλλικά, γερμανικά πλοία και στρατεύματα. Επίσης θα στείλει ένα αρματαγωγό («Ρόδος») το οποίο κάνοντας

δρομολόγια μεταξύ Λάρνακας-Βηρυτού, θα εφοδιάζει την «ειρηνευτική αποστολή» με εξοπλισμό και άλλου είδους βοήθεια και 10-15 επίλεκτους αξιωματικούς που θα βρίσκονται στη Νέα Υόρκη για την διαχείριση της αποστολής. Η Κύπρος, μέσω της παροχής των λιμανιών και των αεροδρομίων της θα συμβάλει καθοριστικά στο όλο «ειρηνευτικό σχέδιο».

Από τις «ανθρωπιστικές» δυνάμεις, λοιπόν, περνάμε στις «ειρηνευτικές» και αντίστροφα. Η υποκρισία της Κυριαρχίας στο μεγαλείο της. Γιατί το ελληνικό κράτος αποφάσισε να στείλει στρατεύματα και πολεμικά πλοία; Μήπως γιατί λυπήθηκε τους άμοιρους Λιβανέζους; Μήπως γιατί μισεί τον πόλεμο και αγαπάει την ειρήνη;... Η μήπως επειδή ο πόλεμος ήταν η καλύτερη ευκαιρία για να ενδυναμώσει τα οικονομικά και στρατηγικά του συμφέροντα στην περιοχή; Δεν χρειάζεται να είναι κανείς αντι-εξουσιαστής για να καταλάβει αυτό το απλό πράγμα... Φυσικά εδώ ένα άλλο ζήτημα προκύπτει: Οι «πολεμικές δυνάμεις» που έφτασαν στον νότιο Λίβανο είναι κατοχικές δυνάμεις; Αν είναι κατοχικές δυνάμεις τι ακριβώς κατέχουν; Εδώ η αριστερά, απαντάει βάση της κλασικής αντι-ιμπεριαλιστικής της οπτικής, η οποία είναι ίδια από την εποχή του Λένιν, ότι, ναι, οι δυνάμεις αυτές είναι κατοχικές. Κάποιοι άλλοι, «αυτόνομοι» μαρξιστές απαντάνε το ίδιο μόνο που αυτοί εντάσσουν και το ελληνικό κράτος ως ενεργότατο μέλος στις κατοχικές αυτές δυνάμεις (και καλά κάνουν), πράγμα που η πατριωτική αριστερά δεν κάνει. Αλλά το ερώτημα παραμένει: Είναι αυτές οι δυνάμεις κατοχικές; Κατ' αρχήν, δεν χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή για να δούμε ότι τα στρατεύματα και οι αστυνομικές δυνάμεις που βρίσκονται στον Νότιο Λίβανο δεν καταλύουν σε καμία περίπτωση το νόμιμο καθεστώς του Λιβάνου, αλλά έχουν κυρίως επωμιστεί την λειτουργία αστυνόμευσης της περιοχής στην οποία βρίσκονται. Σε καμία περίπτωση δεν κατέχουν, όπως για παράδειγμα κατείχε η Γερμανία στο 2^ο παγκόσμιο πόλεμο τις περιοχές που καταχτούσε, τον Νότιο Λίβανο. Η Ελλάδα, είναι η αλήθεια, θα μπορούσε και να μην συμμετέχει σε αυτήν την αποστολή. Αλλά συμμετέχει. Και ακριβώς αυτή η ενεργή συμμετοχή της ως τώρα (βλ. Σκόπια, Ιράκ, Αφγανιστάν κ.λπ.) με αποστολή στρατευμάτων κ.λπ. είναι που της έχει προσφέρει την διεθνή διαπραγματευτική θέση που κατέχει σήμερα. Έτσι, με το να στείλει στρατεύματα και πλοία στον Λίβανο κερδίζει διπλωματικά στην διεθνή σκηνή. Από την άλλη, φυλάσσοντας τα νότια σύνορα του Λιβάνου από ξηρά και θάλασσα και βοηθώντας στην ανοικοδόμηση των κατεστραμμένων περιοχών, δημιουργεί εννοϊκές συνθήκες για την συνεργασία της με τον Λίβανο στο μέλλον, στην ουσία τον «υποχρεώνει» απέναντι της. Επίσης, του επιτρέπει να ανακτήσει την σταθερότητα του και αυτός και η Χεζμπολάχ (όλα αυτά που ακούγονταν περί αφοπλισμού της χίζμπο δεν ήταν παρά διακηρύξεις-βιτρίνα του ΟΗΕ...). Ένα άλλο μεγάλο κεφάλαιο είναι αυτό των ελληνικών «ανθρωπιστικών οργανώσεων», οι οποίες λειτουργώντας φυσικά σαν δούρειοι ίπποι πολιτικών και επιχειρηματικών συμφερόντων, κινητοποιήθηκαν αμέσως για την προσφορά «βοήθειας» και την ανοικοδόμηση του Ν. Λιβάνου επιδιώκοντας αυτά που προσφέρουν να τα πάρουν στο διπλάσιο στο μέλλον... Παρενθετικά να πούμε ότι τον τελευταίο καιρό έχουν πολλαπλασιαστεί στην Ελλάδα οι διάφορες ανθρωπιστικές-αναπτυξιακές οργανώσεις.

Όλη αυτή η ψεύτικη δυσανασχέτιση και κινδυνολογία από τους έλληνες υπουργούς εκείνη την περίοδο, συνοδευμένη από μερικές ψευτο-ανθρωπιστικές διακηρύξεις δεν είναι τίποτα άλλο από την διπροσωπία της Κυριαρχίας. Από την μία: «Με τον πόλεμο δεν λύνεται τίποτα», «είναι κακό

να σκοτώνονται παιδιά», «το Ισραήλ πρέπει να χαλαρώσει την επιθετικότητά του» και «ο Λίβανος πρέπει να συμμορφωθεί με τα ψηφίσματα του ΟΗΕ για αφοπλισμό της Χεζμπολάχ» ενώ από την άλλη μια χαρά στέλνουμε τις πολεμικές μηχανές μας στην περιοχή για να εξασφαλίσουμε τα συμφέροντα μας. Δηλαδή τι; Δηλαδή, φυσικά, και με το παραπάνω βολεύει ο πόλεμος την Ελλάδα για να επιβάλει στενή επίβλεψη-αστυνόμευση και κατ' επέκταση τις βλέψεις της στην περιοχή. Όλα αυτά είναι δευτερεύουσες παράμετροι για τους αριστερούς οι οποίοι μας λένε πως η Ελλάδα είναι μικρή και κακόμοιρη και άρα δεν μπορεί να χτυπηθεί ο μικρός της ρόλος αν δε χτυπηθεί ο κεντρικός ρόλος των ΗΠΑ. Όμως, αυτή η σκέψη είναι απλώς στάχτη στα μάτια. Η Ελλάδα, ακριβώς επειδή μοιάζει μικρή και κακόμοιρη, δεν έχει όλα τα φώτα του κόσμου στραμμένα πάνω της. Στο εξωτερικό μπορεί να θερίζει ενώ στο «φτωχό λαό της» μοιάζει να δείχνει πως σέρνεται από τα μεγάλα συμφέροντα, πως «με βαριά καρδιά» τραβιέται στον Λίβανο. Αυτή η διγλωσσία δε θα μπορούσε να αναπτυχθεί από τις ΗΠΑ. Αυτή η διγλωσσία είναι για τα μέτρα της πονηρής ελλαδίτσας...

Στο πολιτικό-οικονομικό-στρατιωτικό πλέγμα, λοιπόν, που έχει δημιουργήσει η διεθνοποιούμενη κυριαρχία, συμμετέχει και η Ελλάδα. Αυτό το πλέγμα είναι που διεξάγει μια σειρά φανερών και αφανών πολέμων στην Μ. Ανατολή και στις εδώ μητροπόλεις. Και οι δύο είναι εξ' ίσου σημαντικοί. Το ότι είπαμε, πως ο ρόλος του ελληνικού κράτους και κεφαλαίου στον Λίβανο είναι ο ρόλος αστυνόμευσης, ανοικοδόμησης κ.λπ. στηρίζεται ακριβώς σε αυτό: Είναι ένας «αφανής πόλεμος» για την διεθνοποίηση του κεφαλαίου στις περιοχές αυτές, αλλά όχι μόνο. Είναι ένας «αφανής πόλεμος» που επιδιώκει την εσωτερικευση της καπιταλιστικής

προσταγής και κουλτούρας στις περιοχές αυτές. Είναι κάτι πολύ πιο πέρα και ποιοτικά άλλο από τον ιμπεριαλισμό. Εδώ, φυσικά, δεν μιλάμε για ένα υπερ-υποκείμενο (τους καπιταλιστές) οι οποίοι συνεργάστηκαν τέλεια και συμβίβασαν τα συμφέροντα τους ώστε να διεξάγουν πολέμους, αλλά «για διάφορα υπερεθνικά-υπερκρατικά όργανα, που επιδιώκουν έναν συνολικότερο προγραμματισμό για την παγκόσμια ηγεμονία του καπιταλιστικού τρόπου ζωής. Αυτό δεν αναιρεί σε καμία περίπτωση την ύπαρξη ανταγωνισμών, που όμως θεωρούμε πως δεν έχουν καμία σχέση με ανταγωνισμούς κρατών στο πρώτο μισό του 20^{ου} αιώνα. Οι ανταγωνισμοί αυτοί δεν εμφανίζονται ως αντιθετικοί αλλά ως διαφορετικές προσεγγίσεις πάνω στην ίδια κατεύθυνση. Μέσω αυτών των διαφορετικών προσεγγίσεων προκύπτει μια συνισταμένη της κίνησης της κυριαρχίας.»²»

Όλα όσα είπαμε ως τώρα αλλά και ο τρόπος που τα είπαμε, για τον πόλεμο στον Λίβανο και την ελληνική συμμετοχή στο όλο

ζήτημα αντιμάχονται μια κυρίαρχη εικόνα. Την εικόνα που σχημάτισε ο Έλληνας ή γενικότερα ο δυτικός τηλεθεατής, ή αναγνώστης εφημερίδων για τον πόλεμο αυτό. Μέσω αυτής της στρεβλής, κατά την άποψη μας, εικόνας είναι που σχημάτισε και την άποψη του, ή και την πολιτική του τοποθέτηση. Η αλήθεια είναι ότι ο αντι-σιωνισμός, που όπως δείξαμε ως τώρα λειτούργησε και λειτουργεί ως καλυμμένος αντισημιτισμός, έπαιξε πάρα πολύ από τα ΜΜΕ την περίοδο του πολέμου. Και αυτό όχι μόνο γιατί ο κόσμος επιζητούσε να δει κάτι τέτοιο, αλλά γιατί και τα ίδια τα ΜΜΕ αναπαρήγαγαν ανοιχτά μια λογική γουέστερν. Το καλό και το κακό. Ο θύτης και το θύμα. Το καλό που μάχεται το κακό κ.λπ. Πιο περίπλοκα νοήματα είναι δύσπεπτα για τον Έλληνα ή δυτικό θεατή (στην κυριολεξία). Πως εξηγείται αλλιώς ότι ταυτίστηκε με το θύμα,

Η Αριστερά στα χαρακώματα:

ΠΑ.ΜΕ., Κ.Κ.Ε., ΝΑΡ, ΚΟΕ και άλλοι προλετ-αριο-λόγοι...

Στις αρχές Αυγούστου στη Θεσσαλονίκη συνέβη ένα περιστατικό ιστορικής σημασίας, που δείχνει μάλλον σε τι εποχές εισερχόμαστε πλέον. Έλαβε χώρα η πρώτη βεβήλωση εβραϊκού μνημείου του Ολοκαυτώματος από ένα αριστερό κόμμα. Δηλαδή, αυτό που μέχρι τώρα είχαμε συνηθίσει να κάνουν οι χρυσαυγίτες και οι ... ακραίοι νεοναζί, τώρα το πέτυχε η νομιμοτάτη Αριστερά! Το ΚΚΕ, μαζί με όλες τις φίλα προσκείμενες οργανώσεις του (ΠΑΜΕ, ΚΝΕ κτλ), διοργάνωσε, λοιπόν, μια αντι-πολεμική πορεία, μαζικότερη όπως έλεγαν την άλλη μέρα στον Ριζοσπάστη. Ο λόγος που έγινε η πορεία; Να διαδηλώσουν ενάντια στον πόλεμο στον Λίβανο ανάμεσα σε Χεζμπολάχ και Ισραήλ. Ο στόχος της πορείας; Να κρεμάσουν φωτογραφίες από τους νεκρούς του Λιβάνου πάνω στο μνημείο του Ολοκαυτώματος των Ελληνοεβραίων της Θεσσαλονίκης! Μάλιστα, ο στόχος κρίθηκε τόσο ιερός που τα γερά παιδιά της ΚΝΕ αγκαζέ με τους προλετάριους οικοδόμους του ΠΑΜΕ οπλίστηκαν με κράνη και παλούκια και, έτσι, επιτέλεσαν μια σύγκρουση τόσο θεαματική που έμοιαζε με εκείνη που είχαν κάνει στο λιμάνι (και τότε στημένη) προ αμνημονεύτων χρόνων... Τελικά, ο κλοιός των αστυνομικών έσπασε. Δύο διμοιρίες της ΥΜΕΤ δεν άντεξαν στα συνεχή χτυπήματα της γενναίας εμπροσθοφυλακής του ΚΚΕ. Η εβραϊκή κοινότητα της Θεσσαλονίκης όπως ήταν φυσικό ενοχλήθηκε από μια τέτοια ενέργεια και έβγαλε μια ανακοίνωση καταδίκης των επεισοδίων. Μέχρι εδώ είχαμε ένα περιστατικό κραυγαλέου αντισημιτισμού και κάποιες λίγες δηλώσεις των πρωταγωνιστών στα ΜΜΕ που είχαν καλέσει για να κινηματογραφήσουν τη σύγκρουση με τα ΥΜΕΤ. Οι επίσημες δηλώσεις ήρθαν λίγες μέρες μετά. Τη δίκαιη διαμαρτυρία της εβραϊκής κοινότητας στη Θεσσαλονίκη διαδέχτηκαν δύο αγανακτισμένες ανακοινώσεις, η μία του ΚΚΕ με λίγο πιο διπλωματικό ύφος και η άλλη ανακοίνωση ήταν όσο οργισμένη μπορούσε να υπάρξει μιας και οι συντάκτες της ήταν οι προλετάριοι του ΠΑΜΕ...

Τα μέλη της ισραηλιτικής κοινότητας, σύμφωνα με τις ενέργειες και τις δηλώσεις που παρακολουθήσαμε από τους γενναίους κομμουνιστές της χώρας μας, δεν θεωρήθηκαν ως συμπολίτες όπως όλοι οι υπόλοιποι κάτοικοι της Ελλάδας που φέρουν μια ευθύνη για τα γεγονότα στη χώρα τους, εκεί όπου ζούνε και της οποίας υπήκοοι είναι. Όχι! Τα μέλη της ισραηλιτικής κοινότητας, όπως στην ουσία κάθε Εβραίος και Εβραία, δεν μπορούν να είναι πιστοί απέναντι στο κράτος τους, αφού πάντα θα είναι περισσότερο δεμένοι με τη διεθνή κοινότητα των Εβραίων ή σήμερα με το κράτος του Ισραήλ. Η άποψη αυτή δεν εκφράζει τίποτα παρά ένα παμπάλαιο στερεότυπο του αντισημιτισμού. Ενώ, όμως, παλιά η αφορμή επίθεσης ήταν το εβραϊκό αίμα ή μια κάποια αποδοχή του σιωνιστικού project, σήμερα οι αντισημίτες κοιτάνε μόνο ένα πράγμα: τη σύνδεση με το κράτος του Ισραήλ, γιατί αυτό αποτελεί και το τελευταίο καταφύγιο των εβραίων.

Επειδή το ΠΑΜΕ λοιπόν βλέπει στην ισραηλιτική κοινότητα μια ιδιαίτερη ευθύνη για τα γεγονότα στη Μέση Ανατολή, δε βρίσκει και την ανάρτηση φωτογραφιών στο μνημείο των θυμάτων του Ολοκαυτώματος καθόλου άστοχη. Οι τότε Εβραίοι είναι και οι σημερινοί. Ο Εβραίος θα είναι πάντα Εβραίος. Και αφού σήμερα είναι οι θύτες, μήπως ούτε και παλιά δεν ήταν και τόσο θύματα; Ειδικά όταν στην προκήρυξη του ΠΑΜΕ διαβάζουμε κάπου... «[...] στα θύματα του φασισμού και του παλιότερου και του σημερινού»³, εκεί είναι που βλέπουμε να διεξάγεται πλέον η πλήρης εξίσωση των εγκλημάτων των Ναζί και της σημερινής πολιτικής του Ισραήλ. Η σχετικοποίηση του Ολοκαυτώματος οδηγεί τελικά στην αμφισβήτηση των βασάνων των θυμάτων του.

Αλλά και λίγο παρακάτω... ακόμη χειρότερα το ΠΑΜΕ συνεχίζει όταν καυχείται για κάποιες σωτηρίες Εβραίων στην Ελλάδα – οι οποίες βέβαια δεν έγιναν ποτέ λόγω του 86% των νεκρών

λεγγύης και η καταδίκη ενός πολέμου γίνονται το όχημα για την έκφραση των πιο εθνικιστικών και ρατσιστικών αντιλήψεων. Και αν ο αντισημιτισμός εδώ είναι απροκάλυπτος, δεν είναι περισσότερο επικίνδυνος από τον «κομψό» αντισημιτισμό, αυτόν που κρύβεται πίσω από τον αντισιωνισμό. Η ενέργεια του ΠΑ.ΜΕ για παράδειγμα. Σε πολλούς εκ πρώτης δεν φάνηκε και τόσο «χοντρή», στο βαθμό που αυτοχαρακτηρίζεται ως αντισιωνιστική. Αν το προσέξουμε λίγο ωστόσο θα διαπιστώναμε πως δεν αναπαράγει παρά το στερεότυπο του «διεθνούς Εβραίου». Αυτού που βρίσκεται παντού και κυρίως πάντα. Αυτού που είναι άπατρις, εντοπίζεται σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης, κινείται αναλλοίωτος μέσα στο χρόνο, ραδιουργεί και συνωμοτεί. Γιατί άλλη σχέση δεν μπορεί να υπάρχει ανάμεσα στους εβραίους συμπολίτες μας, τωρινούς και αλλοτινούς, και στον πόλεμο Ισραήλ – Χεζμπολάχ. Γι' αυτό όπως είπαμε και πιο πάνω, δεν υπάρχει υγιής αντισιωνισμός, που δεν τροφοδοτείται από τις βαθιά ριζωμένες αντισημίτικες αντιλήψεις.

Ο έλληνας αγωνιστής ωθούμενος από τον άκρατο «αντισιωνισμό» του, ταυτίζει τις βόμβες με τα κρεματόρια του Λόσβιτς.. Οι «φασίστες σιωνιστές»⁴ μεταμορφώνονται σε αξιωματικούς ναζί, τα «παιδάκια» καίγονται από τις βόμβες,, όπως καίγονταν οι εβραίοι και η σύγχυση αφήνει πίσω της ένα επικίνδυνο κενό νοήματος... και ακόμα ένα ολοκαύτωμα! Υπάρχει κάτι πιο επικίνδυνο από την άρνηση του ολοκαυτώματος: Η σχετικοποίηση του. Και αυτό γιατί υποτίθεται πως γίνεται σε ένα κριτικό πλαίσιο, προκειμένου να καταδείξει μια νέα βαρβαρότητα. Δυστυχώς όμως η μηχανή καταστροφής των ναζί, δεν ήταν άλλη μια στιγμή βαρβαρότητας, δεν είχε ορδές βαρβάρων που ξεκληρίζουν χωριά, ούτε βόμβες που πέφτουν βροχή όπως σε έναν βρώμικο πόλεμο. Η μηχανή καταστροφής των ναζί ήταν ο θρίαμβος του υπολογισμού, της τεχνικής, ο τόπος της μοντέρνας βιοπολιτικής. Αυτό που συμβαίνει όταν η αριστερά συστηματικά εξισώνει την πολιτική του Ισραήλ με τους Ναζί, τον εοικισμό με την endlosung (τελική λύση), είναι αφ' ενός η απαξίωση της εξόντωσης 6 εκατομμυρίων εβραίων, και αφ' ετέρου, η ποιοτική υποβάθμιση της μοναδικότητας του ολοκαυτώματος σε μια βαρβαρότητα.

Η μανιχαϊστική αριστερά αρέσκεται να κρίνει και να κριτικάρει στην βάση του δίπολου θύμα – θύτης. Από τότε που η ελληνική αριστερά έπαψε να συγκροτεί την ταυτότητα της ως εναντίωση στην ημεδαπή αστική τάξη, για λόγους ευνόητους, (εθνική συμφιλίωση, αποτίναξη του «απ' έξω επιβεβλημένου» διχασμού), άρχισε να στρέφεται σε αυτούς που βάλανε ενάντια στον, από ανέκαθεν αγαπημένο ελληνικό λαό⁵ (!), να γίνει μαλλιά κουβάρια. Κάπως έτσι ο ταξικός εχθρός μετετράπη σε εθνικό εχθρό. Το πρώην ταξικό υποκείμενο, είναι πλέον εθνικό υποκείμενο – θύμα, και οι δυνάμεις του ιμπεριαλισμού – φονιάδες του λαού, αμερικάνοι - είναι ο θύτης. Επειδή μάλιστα η ελληνική αριστερά είναι μπροστάρης σε θέματα αλληλεγγύης προς άλλα θύματα, ή και ταυτίζεται με αυτά, εμβαθύνει πέρα από τον αντιαμερικανισμό για να φτάσει στην «ρίζα του κακού». Σε ότι αφορά την αραβοϊσραηλινή σύρραξη είναι ξεκάθαρο για την, πλέον πατριωτική, αριστερά ποίος είναι το θύμα και ποίος ο θύτης. Οι αγωνιστές της Χαμάς, της Χεζμπολάχ, οι γνήσιοι προλετάριοι που δίνουν αγώνα δίκαιο είναι το δίχως άλλο θύματα. Φαίνεται εξάλλου και από τα πτώματα που

Το Νέο Αριστερό Ρεύμα (ΝΑΡ) μέσω της εφημερίδας του, το ΠΙΝ, προσπάθησε άμεσα να συναγωνιστεί τις ενέργειες του ΚΚΕ. Μέσω του γνωστού πλέον πρωτοσέλιδού του («Οι Εβραίοι δολοφόνοι πρέπει να πληρώσουν!»), έδωσε το στίγμα για την τροπή που πρέπει να πάρουν οι αντι-πολεμικές διαδηλώσεις. Στη, δε, φωτογραφία που συνόδευε αυτό το ωραίο πρόσταγμα... απεικονιζόταν από το φωτογραφικό φακό ένας ακτιβιστής του Ερυθρού Σταυρού που στην αγκαλιά του κρατούσε ένα νεκρό – από βομβαρδισμό – παιδί. Εδώ, όμως, το ΠΙΝ πιάστηκε αδιάβαστο, όχι γιατί για άλλη μια φορά προσέφυγε στον αριστερό νεκρόφιλο πατριωτισμό των Ελλήνων, αλλά γιατί στη φωτογραφία αυτή αυτός που φιγούραρε δεν ήταν άλλος από έναν διάσημο πλέον τηλεοπτικό σκηνοθέτη που έστηνε όσο καλύτερα μπορούσε τις φωτογραφίες και τα βίντεο του πολέμου, ώστε αφενός η βαρβαρότητα να πολλαπλασιάζεται με τεχνικά μέσα και αφετέρου ο ίδιος να αναδεικνύεται ως η Μαρία Τερέζα της αντι-πολεμικής ευσπλαχνίας. Δεν είναι τυχαίο που από τις άπειρες φωτογραφίες που διοχετεύθηκαν στα αντι-ιμπεριαλιστικά ΜΜΕ, αυτές που κατά κανόνα επιλέγονταν (από την περιοχή του Νότιου Λιβάνου) ήταν αυτές με τον διασώστη με το μουσάκι και τα γυαλάκια... Ε, ο άνθρωπος ήξερε από κυνισμό και από φωτογραφία...

Όμως, το ΝΑΡ δεν έμεινε μόνο του στην κήρυξη της αντι-πολεμικής τζιχάντ. Αρχές Αυγούστου, η ακόλουθη ανακοίνωση είδε το φως της δημοσιότητας σε πλήρη ταύτιση (ίσως και λίγο πιο κεκαλυμμένα: «σιωνιστές» αντί για «Εβραίοι» που είπε το ΠΙΝ): «Οι σιωνιστές για μια ακόμη φορά δείχνανε το αληθινό τους πρόσωπο, βομβαρδίζοντας αθώους και σκοτώνοντας αμάχους, διαλύοντας σχολεία, νοσοκομεία, υδραγωγεία και έργα υποδομής. Η ανθρωπότητα για ακόμη μία φορά γνωρίζει το αληθινό πρόσωπο του σιωνισμού. Οι Έλληνες εθνικιστές της ΠΑΤΡΙΣ απαιτούμε να αποσυρθούν τα στρατεύματα κατοχής του Ισραήλ από τον Λίβανο. Καλούμε όλους τους πατριώτες να αντισταθούν»⁹.

Το ΚΚΕ (ξανά) – στο επίπεδο της αντίστασης – πήγε ένα βήμα παραπέρα και χαιρέτισε βέβαια το κάλεσμα που έκανε το ΚΚ Λιβάνου ώστε ο λαός του Λιβάνου να πάρει τα όπλα ενάντια στους σιωνιστές... «Η απόφαση του ΚΚ Λιβάνου, να καλέσει το λαό της χώρας σε συμμετοχή στην ένοπλη πάλη κατά του ισραηλινού στρατού, αποτελεί αναμφίβολα ένα πολύ θετικό βήμα για την ενδυνάμωση της λιβανέζικης αντίστασης εναντίον ενός από τους βασικούς τρομοκράτες της Μέσης Ανατολής, του κράτους του Ισραήλ»¹⁰.

Η ΚΟΕ στη Θεσσαλονίκη έβαλε και λίγη επικαιρότητα από το Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Μπάσκετ της Ιαπωνίας αναφερόμενη τόσο στη νίκη της ελληνικής ομάδας απέναντι σε αυτή των ΗΠΑ όσο και στο κλασικό αντι-πολεμικό αίσθημα του Έλληνα αριστερού πατριώτη... Το ευφάνταστο «Αφού τους διώξαμε από την Ιαπωνία, γιατί να μη τους διώξουμε από τη Σούδα;» γέμισε τους τείχους της Θεσσαλονίκης με διακριτά κόκκινα γράμματα και βέβαια το απαραίτητο συνοδευτικά σφυροδρέπανο... Η κομμουνιστική αυτή οργάνωση απευθύνεται σε «εμάς» τους Έλληνες που «διώξαμε» τους Αμερικανούς από την Ιαπωνία με το μπάσκετ «μας», μας προτρέπει «εμείς οι Έλληνες» και πάλι να τους διώξουμε και από τη Σούδα. Με ποια μέσα άραγε; Με τρίποντα;

Αντι Νταγκ...

στάχτη στα μάτια απλώς για τη νομιμοποίηση του κυρίαρχου πατριωτισμού που πηγάζει από τα θεμέλια του ελληνικού έθνους, ενός πατριωτισμού που είναι αιμοδιψής και πολεμοχαρής όσο δε γίνεται. Για παράδειγμα, πως το ΚΚΕ και ο ΣΥΝ σήμερα ουρλιάζουν για τη δυσανάλογη επίθεση του Ισραήλ στη Χεζμπολάχ όταν η τελευταία διέπραξε ένα κανονικότατο πολεμικό επεισόδιο (2 απαχθέντες, 8 νεκροί και ρουκέτες μέσα σε πόλεις), ενώ στα Ίμια μίλησαν για πληγωμένη εθνική αξιοπρέπεια και «ήττα» όταν οι Τούρκοι έκλεψαν δύο κατσίκες από μια βραχονησίδα; Αυτός ο πατριωτισμός για την Ελλάδα που γίνεται υποτιθέμενος διεθνισμός για τον λαό του Λιβάνου φαίνεται να έχει μια περίεργη μετάλλαξη.

Όσο λαϊκιστές είναι οι άθεοι κομμουνιστές όταν φωνάζουν σε αντι-πολεμικές διαδηλώσεις συνθήματα υπέρ της θεοκρατικής Χεζμπολάχ, άλλο τόσο λαϊκιστές είναι οι Χριστιανοί εθνικιστές της Α1 που σε άλλο εξώφυλλο του Αυγούστου έγραφαν: «Χεζμπολάχ. Για τη δόξα του Αλλάχ... τους γονάτισε!», με μια φαρδιά-πλατιά φωτογραφία από στρατιωτική παρέλαση της Χεζμπολάχ. Δυστυχώς, η ανάλυση περί λαϊκισμού, φετιχισμού και άλλων κοτσάνων δεν πιάνει πια, στα 2006. Εμείς, από την άλλη, δε λέμε ότι η Αριστερά ταυτίστηκε με την Ακροδεξιά μόνο και μόνο επειδή έχουν πολλές φορές κοινούς στόχους στα κείμενά τους και στη δράση τους, ούτε ότι γίνονται μυστικές συνωμοσίες στην πλάτη «του λαού», αλλά ότι καθώς και οι δύο δηλώνουν αντι-σιωνιστικές και αντι-αμερικάνικες συναντιούνται αν και από διαφορετικές αφετηρίες στη βάση των δύο βασικών πυλώνων του ελληνικού πατριωτισμού, της ελληνικής ιδεολογίας της εθνικής ομοιογένειας που συμπυκνώνεται πάνω στη φράση «Είμαι Έλληνας και έχω δίκαιο που είμαι τέτοιος».

Αυτή η σημαντική κατάφαση στην εθνική ταυτότητα δηλώνεται μέσα σε ένα γενικότερο ιδεολογικό νεφέλωμα που μπορεί να αγκαλιάσει τις πιο αντίθετες ιδεολογίες και τις πιο αντιφατικές συμπεριφορές. Το να είσαι αντι-εθνικιστικής για μας προϋποθέτει όχι απλώς μια κομμουνιστικού τύπου διακήρυξη αλλά μια συνεχή ενδοσκόπηση και αυτό-καταστολή. Μια συνεχή, επίσης, επαγρύπνηση που γυρεύει την αέναη διάρρηξη των φαντασιακών σημασιών που θεμελιώνουν την έννοια του λαού, μια έννοια που είναι στρογγυλεμένη και κατασκευασμένη έτσι ώστε να μπορούν να επιτευχθούν φιλήσυχες «δημοκρατίες», αντιδραστικές επαναστάσεις και φασιστικά πογκρόμ. Όλα αυτά μπορούν άνετα να συνυπάρξουν.

Το ότι κυρίως κόμματα της αριστεράς και της δεξιάς έχουν ταυτιστεί πολιτικά, δε σημαίνει ότι αυτή η πολιτική στρέφεται μόνο προς τους οπαδούς της αντιπροσώπευσης. Οι μικρές αριστερίστικες ομάδες ή αναρχικές ή οτιδήποτε, προσβάλλονται εξίσου από αυτό τον ιό! Μπορεί να είσαι ακροαριστερός αλλά κάποιος σε θέλουν ακρο-αριστερό πατριώτη. Ποιοι είναι αυτοί; Είναι κάπου μακριά, είναι λίγοι, είναι κάπου χωμένοι; Όχι, είμαστε όλοι μας, εμείς, η κοινότητα του έθνους στην οποία υπαγόμαστε και την οποία οφείλουμε να αναπαράγουμε από γεννησιμιού μας. Από αυτή την κοινότητα – η οποία έχει αληθινά βιώματα, αληθινές σκέψεις, αληθινούς προβληματισμούς – πρέπει να δραπετεύσουμε! Αυτή η απόδραση δε γίνεται από μόνη της, δε γίνεται χωρίς αναστοχασμό και ρητή αντι-εθνικιστική δράση.

Θα έπρεπε να είμαστε υποψιασμένοι απέναντι σε πιο εκλεπτυσμένες απόψεις, τις λεγόμενες άρρητα καταφατικές. Κάποιοι λένε ότι ο αντι-εθνικισμός είναι προτεραιότητα, δε θα έπρεπε όμως να μας κάνει να χάσουμε το δάσος. Το ζήτημα είναι μερικό, υπάρχουν άλλα σημαντικότερα ή κεντρικότερα ή δεν ξέρουμε τι άλλη δικαιολογία υπάρχει. Πράγματι, και εμείς δεν μπορούμε να φανταστούμε μια δράση και έναν λόγο που δε θα έχει να κάνει με τις σεξιστικές, τις καπιταλιστικές και όποιες άλλες προεκτάσεις της κυριαρχίας. Ωστόσο, ο αντι-εθνικισμός σα δράση και λογική έχει μια ιδιαιτερότητα και άρα πρέπει να του αποδώσουμε το δικό του χώρο. Αυτοί που απλόχερα δηλώνουν την συνολική κομμουνιστική ή αναρχική τους ταυτότητα, μην αναλογιζόμενοι το πόσο καθημερινά αφομοιώνουμε τους εξουσιαστικούς τρόπους σκέψης, είναι οι φετιχιστές

Υποσημειώσεις

¹ Στο ίδιο άρθρο: «Στον Λίβανο διέθεταν τμήμα της παραγωγής τους ή είχαν δεχθεί παραγγελίες από αυτή τη χώρα στο πρόσφατο παρελθόν, όπως προκύπτει από σχετικά στοιχεία και πληροφορίες, 26 ελληνικές βιομηχανικές εταιρείες οι οποίες είναι εισηγμένες στη Σοφοκλέους ή αποτελούν θυγατρικές εισηγμένων. Πρόκειται για τις επιχειρήσεις Chirita, Χαλκόρ, Frigoglass, Πλαστικά Θράκης, Σέλμαν, Crown Hellas Can, Intracom Telecom, Επίλεκτος Κλωστοϋφαντουργία, Κλέμαν, Δούρος, Βιοσώλ, Ε. Μουζάκης, S&B Βιομηχανικά Ορυκτά, Ελληνική Βιομηχανία Ζάχαρης, Lavipharm, Αλκο, Μαθιός Πυρίμαχα, Κατσέλη Χ. & Υιοί, Alfa-Alfa Energy, Sato, Rilken, Fintexport, Exalco, Γρ. Σαράντης, ETEM, Καρέλια.»

² Ανάρες, τεύχος #8, «Από τον ιμπεριαλισμό στην διεθνοποίηση». Σε αυτό το κείμενο παραπέμπουμε την αναγνώστρια γενικότερα για το πώς εννοούμε την έννοια Διεθνοποιούμενη Κυριαρχία.

³ <http://www.rizospastis.gr/storyPlain.do?id=3489133>

⁴ Χαρακτηρισμός που πλέον αποτελεί κοινό τόπο στο λεξιλόγιο της πατριωτικής αριστεράς. Συναντάται και σε παραλλαγές, όπως «σταυροφόροι σιωνιστές». Το τελευταίο προτιμάται από τους επίσης πατριώτες της χρυσής αυγής. Για ευνόητους λόγους.

⁵ Ο συμφιλιωμένος πλέον ελληνικός λαός εντοπίζεται χωροθετικά, σύμφωνα με τον αγωνιστή σπόρο, «εδώ που γεννήθηκε η Δημοκρατία, η δικαιοσύνη, η ειρήνη»...

⁶ ο πολύ έλληνας Μίκυ Θεοδωράκης βιολογικοποιεί το κακό δείχνοντας τους εβραίους. Είχε δηλώσει «Οι εβραίοι είναι στη ρίζα του κακού». Όλο το αντισημιτικό του ντελίριο μπορείτε να το βρείτε στο επίμετρο που έχει γράψει ο Α. Πανταζόπουλος για το βιβλίο «Jew: η νέα εβραιοφοβία», του Tanguieff για τις εκδόσεις Πόλις.

⁷ Η Καθημερινή δημοσίευσε τη διαμαρτυρία της εβραϊκής κοινότητας Θεσσαλονίκης βάζοντας εκ παραδρομής (:) τον εξής τίτλο στο άρθρο: «Αντίδραση Ισραηλινών» (!!!). Αλήθεια, τόσο δύσκολο είναι στα 2006 να διακρίνεις ανάμεσα σε Εβραίο, Ισραηλινό, Σημίτη, Ισραηλίτη και Σιωνιστή;

⁸ Το «Όταν πέφτουν οι μάσκες...» στη σελίδα <http://www.terminal119.gr/cgi-bin/load.cgi?show.php?id=382> και το «Μην προκαλείτε τον ελληνικό λαό...» αντίστοιχα στη <http://www.terminal119.gr/cgi-bin/load.cgi?show.php?id=385>. Τα κείμενα υπάρχουν και εδώ βέβαια <http://www.cafe-morgenland.de/> στην ελληνική, την τουρκική και τη γερμανική γλώσσα.

⁹ Πατριωτική Συμμαχία, 04/08/06

¹⁰ «Εκάθαρτες Θέσεις», άρθρο του Μάκη Μαΐλη, μέλους της ΚΕ του ΚΚΕ, <http://www.rizospastis.gr/storyPlain.do?id=3490696>

¹¹ Ντίνος Σιώτης (Βήμα – Ελευθεροτυπία 8/9/06)

¹² Υποψήφιος δημοτικός σύμβουλος στις τελευταίες δημοτικές εκλογές με το συνδυασμό του κομματικού σχηματισμού της κυβέρνησης. Φυσικά, ο Νικήτας Κακλαμάνης που τον έχει στο συνδυασμό του, ως πρώην υπουργός της κυβέρνησης δεν μπορούσε να ασχολείται με τέτοια πεζά θέματα. Μάλλον αγνοούσε τη δήλωση Μυλωνόπουλου. Για αυτό το Κεντρικό Ισραηλιτικό Συμβούλιο αναγκάστηκε σε ανακοίνωση του προς τον υποψήφιο δήμαρχο Αθήνας μεταξύ άλλων με τα εξής: «Παρότι είμαστε βέβαιοι ότι άτομα διακατεχόμενα από χιτλερικές αντιλήψεις, που ενσπείρουν τη μισαλλοδοξία, υβριστές της ιστορικής μνήμης των 6 εκατομμυρίων Εβραίων, δεν θα μπορούσαν για κανένα λόγο να είναι υποψήφιοι του συνδυασμού σας, ως επίσημοι εκπρόσωποι του Ελληνικού Εβραϊσμού κρίναμε απαραίτητο να σας ενημερώσουμε για τις ρατσιστικές απόψεις και τον θρασύτατα διατυμπανιζόμενο αντισημιτισμό του φερομένου ως υποψηφίου του συνδυασμού σας».

¹³ http://www.xrushaugh.org/index.php?option=com_content&task=view&id=72&Itemid=31

αντίθετο: η ανάπτυξη αναχαιτίστηκε και η περίφημη πίστη στις συναλλαγές πήγε κατά διαόλου... Το επιχείρημα της μιλιταριστικής φύσης του καπιταλισμού, με ή χωρίς το συνδυασμό του με το επιχείρημα της ανάπτυξης, κι αυτό τρέφει κάποιες αντιφάσεις. Μετά από αυτό τον πόλεμο φάνηκε ότι πληγώθηκε τόσο η ασφάλεια των επενδύσεων όσο και ο τουρισμός από τις μιλιταριστικές τακτικές της Χεζμπολάχ και του Ισραήλ. Εδώ ο πόλεμος δεν βοήθησε τον δυτικό καπιταλισμό να αναπτυχθεί με οποιονδήποτε τρόπο. Όπως ισχυριστήκαμε και μέσα στην μπροσούρα, είναι λάθος να βλέπουμε τον καπιταλισμό σαν ένα υπερ-υποκείμενο που έχει κάποιους ορθολογικούς στόχους. Είναι λάθος επίσης το να βλέπουμε ένα μόνο ή δύο καπιταλιστικά μπλοκ προσπαθώντας να κάνουμε για μας πιο εύκολη την ανάλυση στο υπερ-εθνικό επίπεδο. Καπιταλιστικές δεν είναι μόνο οι ΗΠΑ, η Αγγλία και το Ισραήλ. Είναι και η Γερμανία, η Κίνα, η Ρωσία και το Ιράν. Είναι και η Ελλάδα. Επίσης, τα μπλοκ υπάρχουν για να τα βρίσκουν ευκαιριακά και να διαλύονται. Ελάχιστοι ήταν για παράδειγμα αυτοί, ακόμη και από τους ριζοσπαστικούς χώρους, που είδαν τις ρήξεις μέσα στο δυτικό μπλοκ ανάμεσα στις ΗΠΑ και το Ισραήλ. Όλοι θεωρούσαν δεδομένο ή ότι οι ΗΠΑ στηρίζουν χωρίς δεύτερη κουβέντα το Ισραήλ ή ότι το Ισραήλ είναι ο φύλακας-άγγελος των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή. Αυτές οι αποφάνσεις είναι το λιγότερο απλοϊκές.

Εδώ αναδύονται οι σχέσεις ανισορροπίας ανάμεσα στην οικονομική και την ιδεολογική κριτική. Όταν η οικονομική κριτική παραμερίζει την κριτική της ιδεολογίας φτάνει να ταυτίζεται με το αντικείμενο της κριτικής της, εμφανίζει τον κόσμο φτιαγμένο από ποσοτικά μεγέθη και μαθηματικές εξισώσεις. Η οικονομικοποίηση των πολέμων επαναφέρει το φαντασιακό της μάχης μεταξύ αυτών που έχουν χρήμα (το κεφάλαιο που αρπάζει) και αυτών που δεν έχουν αλλά τουλάχιστον δουλεύουν τίμια (το κεφάλαιο που παράγει), μια κλασική διχοτομία του αντιδραστικού αντι-καπιταλισμού. Αυτή η οπτική αναπαράγει έναν μανιχαϊσμό, μια ανίχνευση αποδιοπομπαίων τράγων αλλά και το μίσος στο ύφος της ανάλυσης. Η, δε, συνωμοσία είναι προσφιλής παράμετρος αυτού του συλλογισμού.

3) Το ελληνικό κράτος να καταστραφεί!

Θελήσαμε να επισημάνουμε και μέσω αυτής της μπροσούρας ότι από τους ντόπιους αντι-ιμπεριαλιστές στην πλειονότητα των περιπτώσεων εσκεμμένα υποτιμάται ο ρόλος του ελληνικού κράτους και κεφαλαίου στις συνοριακές ή μη εμπλοκές του – πράγμα που για μας διευκολύνεται και από την πρωτοκαθεδρία της λενινιστικής ανάλυσης που η Αριστερά ακόμη ενσωματώνει γύρω από τη θεωρία της εξάρτησης και τον ιμπεριαλισμό. Σε αντίθεση με αυτά που μας καθοδηγούν τα ΜΜΕ για να ασχολούμαστε, θα έπρεπε να αναδείξουμε το ρόλο του ελληνικού κράτους στα Βαλκάνια, στα μπλοκ της ΕΕ, στη Μέση Ανατολή και αλλού. Μια ιστορική ανάλυση του ελληνικού κράτους σίγουρα λείπει από τις εγχώριες αναλύσεις. Η, δε, αλληλεγγύη μας, για παράδειγμα, στους μετανάστες και όσους το ελληνικό κράτος απομόνωσε βίαια ή ακόμη απομονώνει, δε θα έπρεπε να είναι η αλληλεγγύη προς ένα υποκείμενο που έχει ιστορικά επιφορτιστεί (από εμάς ή κάποιους διανοούμενους) το ρόλο του προλεταριάτου, αλλά προς ένα υποκείμενο που βρίσκεται απλώς σε ετερότητα σε σχέση με μας, το οποίο αναδεικνύεται ως θύμα βίας και ρατσισμού.

4) Ενάντια στον τηλεκανιβαλισμό!

Τα ΜΜΕ χειραγωγούν ώστε α) να προκαλέσουν δήθεν ανθρωπιστική πολιτική συνείδηση και ουσιαστικά εκμεταλλεύονται τη δυστυχία των άλλων για να πούμε πως εμείς είμαστε καλύτερα, β) ικανοποιούν εμπορικά τις ιδεολογικές ορέξεις του αχόρταγου κοινού (και συνήθως έτσι πατούν πάνω σε γόνιμο έδαφος) και γ) να αναδείξουν τον καλό ρόλο της Ελλάδας στις συγκρούσεις, ρόλο που πάντα ταυτόχρονα είναι συναινετικός στη διατήρηση των συγκρούσεων και φιλειρηνικά ουδέτερος. Οι αντι-πολεμικές πορείες θα προτείναμε χαριτολογώντας να κατευθύνονται όχι σε ξένες πρεσβείες αλλά σε σταθμούς των ΜΜΕ, τις πρεσβείες του ελληνικού «φιλειρηνικού» πατριωτι-

σμού!

B) ΜΙΑ ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΖΙΧΑΝΤΙΣΜΟ

Κύριοι συντελεστές, αν και σε διαφορετικά μεγέθη και ποιότητες, αυτού του νέου φαινομένου στον αραβικό κόσμο είναι βέβαια το Ιράν (στο οποίο αφιερώνεται εν είδει παραδείγματος το πρώτο μέρος της μπροσούρας), η Συρία, και άλλα, λιγότερο σημαντικά σήμερα, κράτη αλλά και οργανώσεις όπως οι Hamas, Hezbollah, Al-Qaeda, Islamic Jihad κ.α. Όλες αυτές οι δυνάμεις, διαφορετικών αφετηριών και επιδιώξεων αλλά με κοινή τη σημασία του παν-ισλαμισμού, βαδίζουν πάνω στις ράγες της παράδοσης της Muslim Brotherhood, του Μουφττή Amin-el-Husseini της Παλαιστίνης, της επανάστασης του Homeini, των γραπτών και των πράξεων των Hassan-al-Banna, Sayyid Qutb κ.α. Προσπαθούν να ενσωματωθούν ή να νομιμοποιηθούν από τις δυνάμεις του αντι-ιμπεριαλισμού και του ιμπεριαλισμού αντίστοιχα, μέσω της επαναστατικής τους ρητορικής αλλά και μέσω των επεκτατικών τους βλέψεων και διπλωματικών παιχνιδιών. Μέχρι εδώ δεν υπάρχει και τίποτα καινούργιο. Αυτό που αξίζει προσοχής είναι ότι αυτή τη φορά, οι δυνάμεις αυτές, δοκιμάζουν στην πράξη ένα κράμα ρατσιστικών διακηρύξεων, αντισημιτικής ρητορικής, θεοκρατικής ιδεολογίας και έντονων στοιχείων μίσους για τη Δύση, μίσους που απορρέει απλώς από τη θέληση για επιβολή ενός διαφορετικού και ετερόνομου μοντέλου ύπαρξης. Είναι τραγική ειρωνεία ότι η Δύση τους έμαθε, σε μεγάλο βαθμό, τον αντισημιτισμό αλλά και τον χειρισμό όπλων κατά τη σύσταση παλιών συμμαχιών, όταν οι Ταλιμπάν συνεργάζονταν με άλλους συμμάχους... Όμως, οι καιροί αλλάζουν και, ουσιαστικά, αυτό που κατάφεραν τα τελευταία τριάντα χρόνια οι τζιχαντιστές είναι να χρησιμοποιήσουν στοιχεία της ισλαμικής κουλτούρας μαζί με πρακτικές ωμότητας που η Δύση τους δίδαξε για να μπορέσουν να διεκδικήσουν ευθέως ένα μερίδιο από την πίτα των υπόλοιπων δυνάμεων μέσα στον καπιταλισμό. Το στοιχείο της αδιαφορίας για τον θάνατο, η βαθιά τους επιρροή και αναπαραγωγή από τα κάτω, η ιδέα του ιερού φονικού αγώνα που διεξάγεται ως θυσία προς την κοινότητα της Ούμα και η αντίληψη περί ενός παν-ισλαμικού επεκτατικού Έθνους-κοινότητας αποτελούν τη βασική θεματολογία του ολοκληρωτισμού τους. Τα ιδεολογικά πατήματα αυτής της πολιτικής κίνησης βρίσκονται τόσο στην ανάπτυξη μιας θυματοποιητικής ρητορικής από πλευράς των Αράβων και τις θεοκρατικές βάσεις των μουσουλμανικών κρατών όσο και στο μίσος που έχει διαχυθεί στον ισλαμικό κόσμο για τη Δύση λόγω των παρελθόντων συγκρούσεων.

Αυτό που αποκρύπτεται επιμελώς είναι πως αυτή η νέα δύναμη μισεί τους μουσουλμάνους και Άραβες που γυρεύουν την εκκοσμίκευση, την προσέγγιση με τη Δύση με οποιονδήποτε τρόπο κτλ. Η δική μας ελπίδα είναι βέβαια όχι στο αν θα μπορέσει η Δύση να επιβάλει το δικό της καταναλωτικό πρότυπο αλλά στο ότι αν θα μπορέσουν οι πιο ριζοσπαστικές φωνές μέσα στον ισλαμικό κόσμο να αποκτήσουν επιρροή και να περιθωριοποιήσουν τους τζιχαντιστές από την πλευρά ενός διεθνιστικού λόγου. Ο τζιχαντισμός είναι σχεδόν βέβαιο ότι δεν είναι δυνατόν να περιθωριοποιηθεί μέσω πολέμων, για αυτό η εναντίωση σε κάθε πόλεμο ακόμη κι αν διεξάγεται εναντίον των τζιχαντιστών πρέπει να είναι αξιωματική. Τονίσαμε αρκετές φορές ότι το πολιτισμικό χάσμα ανάμεσα στον αραβικό και το δυτικό κόσμο δεν μπορεί να ονομαστεί «σύγκρουση πολιτισμών». Η θρησκεία στο Ισλάμ είναι πρόβλημα των πληθυσμών εκεί και θα έπρεπε να το θίξουμε αφού περάσουμε με μια κριτική ματιά από τη Δύση. Εμείς χρειάζεται να ασχοληθούμε με τις συνιστώσες αυτού του προβλήματος όταν σκάνε εδώ, πχ υπόθεση 12 σκίτσων, μαντίλες κτλ. Έτσι, εμείς δεν ενδιαφερόμαστε να ασκήσουμε κριτική ή να αγιοποιήσουμε κανέναν πολιτισμό του Ισλάμ. Μας ενδιαφέρει αντίθετα να ασκήσουμε κριτική στον πολιτισμό της Δύσης, όσο υπάρχει μια συνεκτική παράδοση μέσα σε αυτό που αποκαλούμε Δύση, και να αναδείξουμε τις αντιφάσεις του.

Γ) ΜΙΑ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΟΝ ΑΝΤΙΣΗΜΙΤΙΣΜΟ

114

Αποτελεί, όπως είπαμε, στην μπροσούρα ένα ιδιαίτερο είδος ρατσισμού, πάντα εξοντωτικού. Τη μοναδικότητά του αποκτά λόγω της δι-ιστορικότητάς του και της αναπροσαρμογής του στις κοινωνίες και τις εποχές. Επίσης, την αποκτά λόγω της γραφειοκρατικής, ορθολογικής εξόντωσης 6,000,000 Εβραίων. Ωστόσο, το Ολοκαύτωμα δεν μπορεί να εξηγηθεί, δεν είχε κάποιον εσωτερικό ή εξωτερικό σκοπό [πολιτικό, φυλετικό, εθνικό], δεν αποτέλεσε μέσο για κάτι άλλο. Πρόκειται για μια ανθρώπινη δημιουργία που θέτει στη Δύση νέα ερωτήματα, σε ηθικό και πολιτικό επίπεδο.

Η Shoah δεν είναι άλμα ή διακοπή της ανάπτυξης, της προόδου, της ορθολογικότητας του καπιταλισμού αλλά μια συνέχεια ολόκληρου του δυτικού πολιτισμού. Το Άουσβιτς είναι το τέλος του εβραϊκού ζητήματος, της πολιτικής «αφομοίωσης» των Εβραίων από την Ευρώπη.

Χωρίζουμε τον αντισημιτισμό σε τρεις περιόδους: θρησκευτικό, φυλετικό και ιδεολογικό-πολιτικό. Αυτό δε σημαίνει ότι οι λόγοι που κυνηγούσαν τους Εβραίους ήταν θρησκευτικοί, φυλετικοί, πολιτικοί. Σημαίνει ότι η εβραϊκή ταυτότητα – καθώς υπήρξε ο ιδανικός αποδιοπομπαίος τράγος στην ευρωπαϊκή ιστορία – αποτέλεσε μια προβολή μιας θρησκευτικής κοινότητας (Ιουδαίοι), μιας φυλετικής κοινότητας (Σημίτες) αλλά και μιας πολιτικής κοινότητας (Σιωνιστές-Ισραηλινοί). Δεν μπορούμε, λοιπόν, ως αλληλέγγυοι στα θύματα του αντισημιτισμού να υποστηρίξουμε έτσι γενικά την εβραϊκή θρησκεία, φυλή ή κράτος, γιατί ουσιαστικά αποτελούν προβολές κοινοτήτων ή και εξ ορισμού ετερόνομες θεσμίσεις, αλλά μπορούμε να τα αναγνωρίσουμε ως στόχους του διεθνούς αντισημιτισμού άρα και, κατά καιρούς, χώρους προστασίας των Εβραίων. Παρόλο που πολλοί Εβραίοι και Ισραηλινοί δεν ταυτίστηκαν ή δε δέχονταν καν μια ταυτότητα-θέση μέσα σε αυτές τις κοινότητες, υπήρξαν άλλοι που το έκαναν και το κάνουν ιστορικά ή εξαναγκάστηκαν να το κάνουν. Με αυτή την έννοια είμαστε αλληλέγγυοι με τους Εβραίους, όπου κι αν είναι γιατί ξέρουμε ότι πάνω στις συλλογικές τους ταυτότητες (ως απόλυτους ξένους) προβάλλονται τα φαντασιακά του μίσους.

Για μας ο αντισημιτισμός ξεκινά με τους Εβραίους αλλά δεν τελειώνει με αυτούς. Αυτό σημαίνει πως η ανάλυση του αντισημιτισμού αποτελεί εργαλείο κατανόησης πολλαπλών συνιστωσών του ρατσιστικού μίσους, μέθοδο κατανόησης των ψυχικών και κοινωνικών ριζών του μίσους. Έτσι, ο Ιμπρέ Κερτές δήλωσε πως «το να είσαι Εβραίος μετά το Άουσβιτς δε σημαίνει μια εθνική ή θρησκευτική ταυτότητα αλλά μια ηθική επιταγή». Έργο μας, λοιπόν, βρίσκουμε να προστατεύσουμε από την πλευρά μας αυτή την ηθική επιταγή, διεξάγοντας έναν αγώνα για την κοινωνική και ατομική αυτονομία που αποκλείει κάθε μίσος για τον «Άλλο».

Εχθρευόμαστε τον παγκόσμιο αντι-σιωνισμό – πέρα από τον ισραηλινό αντι-σιωνισμό ο οποίος είναι δικαίωμα των Ισραηλινών – γιατί ιστορικά έχει τελευταία αποτελέσει μια κεκαλυμμένη αντισημιτική στάση. Τα δύο πράγματα (αντισημιτισμός και αντι-σιωνισμός) δεν ταυτίζονται αλλά τα σύνορά τους μετατοπίζονται συνεχώς. Η κριτική στο σιωνισμό, από όπου γίνεται, χρειάζεται μια δεύτερη σκέψη, καθώς αποτελεί την εβραϊκή λύση στο πρόβλημα της χειραφέτησης των ίδιων των εβραίων, τη στιγμή που η «ευρωπαϊκή-γερμανική τελική λύση» ήταν αυτή που ήταν...

Ο ολοκληρωτισμός της Jihad: [Παράτημα Α']

116

Ο τζιχαντισμός, για μας, αποτελεί τον τόπο συνάντησης διάφορων ιστορικών και κοινωνικών συνιστωσών που διαμορφώνουν σήμερα μία από τις ανταγωνιζόμενες ιδεολογίες στις αραβικές χώρες αλλά και στην παλιά Περσία. Αυτός ο τόπος συνάντησης των συνιστωσών δεν περιορίζεται σε κάποια εδαφική έκταση ή κάποια εθνικότητα. Το πρόσημά του είναι η θρησκεία του Ισλάμ. Όμως, η αλήθεια του είναι στην πολιτική ιδεολογία κάποιων ατόμων, κάποιων μαζών, κάποιων οργανώσεων. Αυτή η απεδαφικοποιημένη ιδεολογία αποτελεί μια από τις απαντήσεις – μάλλον την πιο τρομακτική – που έχουν δοθεί στην, εξίσου απεδαφικοποιημένη, στυγνή και διεθνοποιούμενη κυριαρχία της Δύσης.

Μπορούν να διακριθούν εντός της ιδεολογίας αυτής διάφορες παραδόσεις, αραβικές ή δυτικές. Το ότι αποτελεί η jihad μόνο μία από τις επιλογές που έχουν να κάνουν σήμερα οι άραβες ή οι μουσουλμάνοι σημαίνει ότι υπάρχουν και άλλες επιλογές, πολύ πιο ριζοσπαστικές. Πολλές φορές δίνεται η εντύπωση του προτύπου ενός «τρελαμένου ισλαμιστή» όταν μιλάμε στη Δύση για τις ισλαμικές χώρες. Αυτό είναι αποτέλεσμα του ότι η Δύση απομακρύνεται από ένα είδος ετερότητας προς τον ισλαμικό κόσμο και αρχίζει να κατασκευάζει ή να στεριώνει ήδη κατασκευασμένες προκαταλήψεις. Έτσι γεννιέται ή αναπαράγεται ένα είδος ισλαμοφοβίας. Ελάχιστοι δυτικοί γνωρίζουν πως στις αραβικές χώρες σε πολλά πράγματα υπάρχει μια θέσμιση την οποία και οι ίδιοι θα ήθελαν να έχουν ή πως στις αραβικές χώρες υπάρχουν εκατοντάδες ή χιλιάδες κόσμους, διανοουμένων και δημοσιογράφων οι οποίοι γυρεύουν μια εκκοσμίκευση της εξουσίας των χωρών τους, έναν διαχωρισμό θρησκείας και πολιτικής, ένα καθεστώς δυτικού τύπου ή, και ακόμη περισσότερο, την αναρχία, τον κομμουνισμό, την άμεση δημοκρατία!

Όταν το 2004, σε μια εκδήλωση που μέσω του Tristero είχαμε διοργανώσει στο στέκι στην Ιατρική για τον πόλεμο του Ιράκ, «αποκαλύφθηκε» (σε λεπτομέρεια μιας μεγάλης καταγραφής των πολιτικών απόψεων) πως στο Ιράκ υπήρχαν punks, αναρχικοί και κομμουνιστές... πολλοί έμοιαζαν σοκαρισμένοι. Υποτίθεται θετικά σοκαρισμένοι αλλά, στην πραγματικότητα, το σοκ τους έμοιαζε να είναι η ουρά της ισλαμοφοβίας τους. Αυτό συμβαίνει και σήμερα με τους αριστερούς που βγαίνουν να πούνε «αλληλεγγύη στην ιρακινή αντίσταση!» ή «αλληλεγγύη στους Ταλιμπάν!». Αφενός, ξεχνούν πως δε θα μπορούσαν ούτε μια μέρα να ζήσουν μαζί με τους Ταλιμπάν, αφετέρου το πρότυπο του Ταλιμπάν μαχητή το κρατάνε σχεδόν για όλο τον πληθυσμό του Αφγανιστάν. Έτσι, το μόνο που δείχνουν είναι ότι η συνειδήσή τους διαμορφώνεται όχι λόγω κάποιων αγνών ανθρωπιστικών προθέσεων αλλά λόγω των κοινωνικών αναπαραστάσεων που έχει ενσωματώσει. Αυτού του είδους η αριστερά, με αυτές τις εκδηλώσεις της, δείχνει ότι όχι μόνο είναι ρατσιστική απέναντι στους μουσουλμάνους, τους οποίους συνεχίζει να τους διακρίνει μέσα από ένα «περίεργο»... ισλαμικό DNA που οδηγεί από την «απελλιπσία» στην Jihad, αλλά και ότι η ίδια είναι ικανή – σε αντίστοιχες περιπτώσεις – να γίνει Ταλιμπάν... Έτσι, αυτός ο τύπος ισλαμοφοβίας που τον μοιράζονται σε διαφορετικούς βαθμούς και εκφράσεις τόσο η αριστερά όσο και η δεξιά αποτελεί κομμάτι της αιχμής του δόρατος του πολέμου εκ μέρους του σύγχρονου δυτικού πολιτισμού ενάντια στους «βάρβαρους»...

Από την άλλη, λόγω μιας τεράστιας προπαγάνδας εκ μέρους κομματιών των Αράβων διανοουμένων, πολιτικών και δημοσιογράφων ως εντεταλμένων των αραβικών καθεστώτων έχει δημιουργηθεί η δικαιολογημένη ενοχή πολλών δυτικών για τα δεινά που προξένησε στο παρελθόν ο δυτικός ιμπεριαλισμός. Συγκεκριμένα, όμως, παραδείγματα Αράβων και ισλαμιστών δεν αρκούνται στην κατάδειξη των δεινών του δυτικού ιμπεριαλισμού αλλά τα χρησιμοποιούν κιόλας ως ιστορικό και διπλωματικό χαρτί. Δεν είναι περίεργο, έτσι, ότι η Al Qaeda και άλλοι, φανεροί ή μη εκπρόσωποι της Jihad, καλλιεργούν συστηματικά την ταυτότητα της θυματοποίησης ανασύροντας την ορολογία περί «Σταυροφόρων και αγνών αμυνόμενων του πολιτισμού του Ισλάμ...». Μέσα σε αυτή την προσπάθεια, εντάσσονται και οι απόπειρες σχετικοποίησης του Ολοκαυτώματος ή και ενός «ποσοτικού παιχνιδιού» γύρω από το

ποια είναι η περισσότερη αδικημένη φυλή στην Ιστορία. Για παράδειγμα, όλο και συχνότερο είναι το επιχείρημα ότι ο αντισημιτισμός δε θα έπρεπε να αναφέρεται (μονάχα) στους Εβραίους αλλά και στους Άραβες αφού κι αυτοί προέρχονται από τη σημιτική φυλή. Μέσα από τέτοια λεκτικά παιχνίδια ή και άλλους τρόπους προπαγάνδας, οι τζιχαντιστές και όχι μόνο αρνούνται πεισματικά το ότι – παρόλο που η ισλαμοφοβία στη Δύση αυξάνει ακόμη και πολύ πριν την 11η Σεπτέμβρη – τα περιστατικά μίσους (βεβηλώσεις, επιθέσεις, δολοφονίες, λίβελοι κτλ) ενάντια στους Εβραίους παραμένουν σε διπλάσια, τριπλάσια και τετραπλάσια ποσοστά σε σχέση με αυτά της ισλαμοφοβίας. Εξάλλου, η επιχειρηματολογία θυματοποίησης των Αράβων σχεδόν πάντα εμφανίζεται να εφαρμόζει μια επιλεκτική μνήμη σε σχέση με το ότι η Αφρική, για παράδειγμα, ποτέ δεν ήταν αραβική μέχρι που τη «γονάτισε» δίχως άλλο ο αραβικός ιμπεριαλισμός ο οποίος σήμερα εμφανίζεται σαν «αθώα περιστερά»...

Να κάνουμε, όμως, εδώ μια παρένθεση για κάτι σημαντικό που, στο άμεσο μέλλον, θα μας απασχολήσει πολύ περισσότερο. Μιλάμε για τις σχέσεις αντισημιτισμού και ισλαμοφοβίας. Βλέπουμε σήμερα από διάφορες πλευρές να υπάρχει η τάση να εμφανιστεί ο αντισημιτισμός και η ισλαμοφοβία σε δύο αντίρροπες δυνάμεις. Ή το ένα θα υπάρχει ή το άλλο. Αυτές οι απόψεις δεν ευδοκούν μόνο μέσα στα επιτελεία της Χαμάς και της Χεζμπολάχ αλλά πρώτα και κύρια στα γραφεία των διανοουμένων της ευρωπαϊκής αριστεράς. Ο πολύς Τάκης Φωτόπουλος μας ενημέρωσε πρόσφατα με άρθρο του στην Ελευθεροτυπία που είχε τον τίτλο «Ο νέος αντισημιτισμός» πως ο αντισημιτισμός πλέον δεν αφορά τους εβραίους αλλά τους άραβες! Αυτή η αντιθετική ανάλυση αφήνει να διαφανεί ο κεκαλυμμένος αντισημιτισμός του ηγέτη της περιεκτικής δημοκρατίας. Αντίθετα, εμείς θεωρούμε πως αντισημιτισμός και ισλαμοφοβία είναι ομόρροπες δυνάμεις από την άποψη ότι εκκινούν από τη βάση «του μίσους για τον άλλον». Από την άλλη, θα ήταν απλώς αφελής κάποιος αν δεν παραδεχόταν πως ο αντισημιτισμός είναι κάτι πολύ πιο διαφορετικό και σημαντικό από την ισλαμοφοβία σε λογική, σε τρόπο οργάνωσης της εξόντωσης του άλλου κτλ. Δηλαδή, αυτό που λέμε είναι ότι ο αντισημιτισμός είναι ξεχωριστός λόγω της μοναδικότητας του Άουσιβιτς (άρα για αυτό δεν μπορούμε να τον συγκρίνουμε με άλλα μίση), από την άλλη η ισλαμοφοβία μπορεί να οργανωθεί και να ιδεολογικοποιηθεί με βάση την κληρονομιά του αντισημιτισμού. Το είπαμε και πιο πριν. Ο αντισημιτισμός λειτουργεί και χωρίς τους εβραίους αλλά λειτουργεί πάντοτε εξολοθρευτικά.

Η Δύση συνδυάζοντας τις ενοχές για τον προηγούμενο ιμπεριαλισμό της εναντίον των αράβων καθώς και την ισλαμοφοβία της, τις «ανησυχίες» της που μετουσιώνονται σε ένα «ναι» όσον αφορά την έγκριση του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας»... πιστεύει πως κρατά ένα μέτρο. Δρα και αντιδρά μέσα στο δικό της πλαίσιο κατανόησης και διάλογου. Δίνει έγκριση για αντιμετώπιση των ισλαμιστών με το όπλο της δύναμης και, έπειτα, κατεβαίνει σε πορείες ενάντια στους πολέμους αυτούς με το όπλο της (χιλιοειπωμένης) ελευθερίας, ενώ παράλληλα ήδη «ανησυχεί» πως οι μετανάστες των πολέμων της μια μέρα θα γκρεμίσουν τις πόρτες της Ευρώπης-φρούριο.

Στην ουσία, όμως, καμιά ιστορική και κοινωνική επεξεργασία δε γίνεται. Η μνήμη και οι ενοχές για τα παλιά δυτικά εγκλήματα ιμπεριαλισμού αποτελούν ένα πασάλειμμα αντίστασης, μια αναπαράσταση στοχασμού λίγο προτού βάλει και πάλι τη μηχανή μπροστά... Όσο θυμάται τη μοναδικότητα, το Άουσιβιτς (το οποίο έχει κι έναν παραπάνω λόγο να το ξεχνάει), άλλο τόσο θυμάται και κάποια άλλα εγκλήματα. Από την άλλη, κλείνει τα μάτια μπροστά σε σφαγές αμάχων που δεν τη συμφέρει να βλέπει, νομίζοντας πως οι πόλεμοι με τους μουτζαχεντίν είναι εύκολοι λόγω του μεγάλου οπλοστασίου που διαθέτει. Ως συνήθως, η υποβάθμιση των ανθρώπων που είναι έτοιμοι να πεθάνουν για κάτι που πιστεύουν (όσο κι αν αυτό το «κάτι» φαίνεται χαζό σε κάποιους από εμάς...), οδηγεί σε απανωτές εκπλήξεις και ...περιπέτειες.

Να γνωρίσουμε, όμως, στην πραγματικότητα τι είναι αυτό που έχουμε απέναντί μας, να προσπαθήσουμε για μια ανασύσταση της δυτικής μνήμης με βάση το παρόν, να ξεκαθαρίσουμε ποιο είναι αυτό το «εμείς» που θα τα κάνει όλα αυτά (σίγουρα δεν είναι γενικά κι αφηρημένα η Δύση!!): όλοι αυτοί είναι στόχοι που εδώ κρίνονται επιτακτικοί.

Ο προσδιορισμός της ανάλυσης σε σχέση με τον τζιχαντισμό δεν αποτελεί μια «ανάδειξη ενός εχθρού που πρέπει να τσακιστεί», ούτε σημαίνει «την ύψωση ενός δακτύλου που δείχνει τον εχθρό κάπου μακριά από τη Δύση και την Ελλάδα» αλλά ένα μόνο από τα κέντρα ολοκληρωτικής οργάνωσης της κυριαρχίας που εδρεύουν σε όλο τον κόσμο και, αναγκαστικά, στο τέλος πρέπει να μας επιστρέψουν εδώ. Το αντιπολεμικό κίνημα έρχεται. Ο ελληνικός φιλειρηνισμός και ανθρωπισμός οργανώνεται. Τα «να» και τα «όχι» στον πόλεμο ετοιμάζονται να ριχτούν στις κάλπες της πατριωτικής συνείδησης. Με ποια αιτία όμως; Με ποια κίνητρα; Από ποια θέση μιλάνε όλοι αυτοί;

Ας περάσουμε στο προκείμενο. Είπαμε πριν πως ο τζιχαντισμός δεν έχει σχέση με τη θρησκεία του Ισλάμ. Χρησιμοποιεί αυτή τη θρησκεία για να αντλήσει ή να νομιμοποιήσει καλύτερα κάποια πολιτικά, πολιτικότητα συμπεράσματα. Στο πρώτο κείμενό μας για το Ιράν είπαμε γιατί αυτό μας ενοχλεί ως ένδειξη ετερονομίας. Το να βασίζεσαι στο Κοράνι για να βγάλεις λόγο για φιλειρηνισμό ή τζιχαντισμό είναι το ίδιο γελοίο. Αυτό που είναι το πρόβλημα είναι πως υποστηρίζεις μια πολιτική άποψη όχι γιατί εσύ νομίζεις ότι είναι ορθότερη αλλά γιατί νομίζεις ότι την υπαγορεύει κάποια εξω-κοινωνική πηγή, ο Θεός. Έτσι, η συζήτηση τελειώνει. Για αυτό, τα πιο δυνατά επιχειρήματα για τη στήριξη του φιλειρηνισμού στο Ισλάμ δεν είναι αυτά που προέρχονται από τα τσιτάτα του Κορανίου αλλά αυτά που προέρχονται από όσους επιζητούν μια εκκοσμίκευση της θρησκευτικής εξουσίας – και είναι μπόλικοι! Το Κοράνι είναι, για μας, ένα ανθρωπολογικό τεκμήριο, τίποτα παραπάνω. Δε θέλουμε να ασχοληθούμε με τις αγαθές ή και ρατσιστικές τους προεκτάσεις. Δε μας ενδιαφέρει, σε αντίθεση με τα δικαιώματα αυτών που πιστεύουν στο Κοράνι και τις προθέσεις αυτών που το καπηλεύονται για να κηρύξουν Τζιχάντ.

Η ρομαντικοποιημένη του εκδοχή στη Δύση, από τους αφελείς δυτικούς αντι-ιμπεριαλιστές, λέει πως το Κοράνι αποτελεί το εισιτήριο για τον κοινωνικό «παράδεισο», μια ουτοπία όπου όλοι οι άνθρωποι, ίσοι και ελεύθεροι χαίρονται τα επίγεια αγαθά. Ναι, οκ.. Άλλοι λένε, από την άλλη μάντα της Δύσης, πως το Κοράνι είναι το σύγχρονο Mein Kampf του Χίτλερ. Κι αυτή η άποψη είναι γελοία καθώς κανένας Χίτλερ δεν έγραψε το Κοράνι και καμιά θηριωδία δεν περιγράφεται ή προωθείται από το Κοράνι, αν δε θέλουμε να το διαβάσουμε με δεμένα τα μάτια.

Το πολιτικό ρεύμα στο οποίο αναφερόμαστε εμείς έχει κάποιες πολύ πρωτότυπες ιδέες, αναδιαμορφωμένα δόγματα και κάποιες πολύ συγκεκριμένες πρακτικές. Αποτελεί άλλη μια ανθρώπινη δημιουργία η οποία προετοιμάστηκε μεθοδικά, ασύνειδα ή συστηματικά από τα τέλη της δεκαετίας του 70' και έπειτα.

Ο ιερός αγώνας και οι μάρτυρες του

Μέχρι τώρα περιγράψαμε συνοπτικά το τι λόγος αναπτύσσεται στην Ελλάδα για την Jihad. Ένας λόγος με θετικά πρόσημα που, όμως, αναδεικνύει την ιδιαίτερη ισλαμοφοβία αλλά και τον αντισημιτισμό της ελληνικής αριστεράς. Η αριστερά και τμήμα των αναρχικών υποστηρίζοντας ακραϊφώνως μια αφηρημένη «ιρακινή αντίσταση» δείχνει περισσότερο για τον εαυτό της παρά για την ίδια την ιρακινή αντίσταση: πως ο πυρήνας της σκέψης της παραμένει ολοκληρωτικός και εξουσιαστικός, να διψάει για θάνατο. Το τι αναπαριστά η Χεζμπολάχ δε νομίζουμε ότι είναι άγνωστο. Το τι είναι η Χαμάς δε νομίζουμε ότι είναι άγνωστο. Αυτό που θα θέλαμε εδώ να κάνουμε είναι να δούμε τις ιστορικές και κοινωνικές ρίζες τέτοιου είδους ομάδων για να γνωρίζουμε καλύτερα και με το τι είδους αριστερά έχουμε να κάνουμε στη Δύση.

Από τα τέλη του 19ου αιώνα, κατά τους μεγάλους ιμπεριαλιστικούς πολέμους της Ευρώπης (συμμετείχε και η Ελλάδα!) στην Αφρική, μέχρι και τις δεκαετίες του 20' και του 30' σφουρηλατούνται κυρίως

στην Αίγυπτο αλλά και στο Σουδάν κάποιες πρωτόγνωρες ιδέες, σε σχέση με τον τρόπο της διεξαγωγής των μαχών αλλά και της ιδεολογικοποίησης των πολέμων. Το κίνημα του Μαγκντί που στάθηκε όρθιο για λίγα χρόνια στο Σουδάν, με εσωτερικές εκκαθαρίσεις και νικηφόρες μάχες ενάντια στους άγγλους, καθώς και ο νεαρός Hassan-al-Banna, που ίδρυσε την Αδελφότητα των Μουσουλμάνων στην Αίγυπτο, μπορούμε να πούμε ότι είναι οι δύο σημαντικότερες ιδεολογικές αναφορές στον ισλαμικό κόσμο. Σημαντική παράμετρος και για τους δύο αυτούς ηγέτες ήταν οι φονταμενταλιστικές τους αναφορές, η εθνικιστική τους μισαλλοδοξία και οι διατυπώσεις θεωριών λατρείας για τον θάνατο, για τη θυσία για το κοινό καλό, ανεξαρτήτως αποτελέσματος στη μάχη κτλ. Η συγκρότηση της Αδελφότητας των Μουσουλμάνων αποτελεί, μάλιστα, ένα ορόσημο για το μετέπειτα τζιχαντιστικό κίνημα στη Μέση Ανατολή. Τόσο ο Sayyid Qutb, που αποτέλεσε θανάσιμο εχθρό του Νάσερ και του κόμματος Baath, όσο και ο Amin-el-Husseini, ο μεγάλος μωφτής της Παλαιστίνης, θα προχωρήσουν το έργο του Hassan-al-Banna προς όλο και πιο καταστροφικές συνέπειες. Ο τελευταίος, σε συνεργασία με τους Ναζί, κατά τη δεκαετία του 30' και του 40' θα στοχοποιήσει τους εβραίους για την εκδίωξή τους από την Παλαιστίνη. Ο

μουφτής θα παίξει μάλιστα ενεργότατο ρόλο και στη στρατολόγηση μουσουλμάνων, βόσνιων, νέων που θα πολεμούσαν στο πλευρό των Ναζί SS. Με βάση, δε, την οργάνωση που κατάφερε ο Qutb πίσω στην Αίγυπτο, οι τζιχαντιστές θα καταφέρουν να προκαλέσουν μίνι πραξικόπημα δολοφονώντας τον Αιγύπτιο πρωθυπουργό. Η μεγάλη καταστολή, όμως, που θα δεχτεί το ισλαμιστικό κίνημα καθώς και κάποια ιδεολογικά αδιέξοδα θα οδηγήσουν σε μια ορισμένη τελμάτωσή του. Αυτό που πυροδότησε πάλι μια ασυνεχί ιστορία της jihad ήταν η προαναφερθείσα «1η ισλαμική επανάσταση» στο Ιράν, το 1979, με τον θρησκευτικό ηγέτη Χομεϊνί να διεξάγει πογκρόμ κατά των «άπιστων» (και των εβραίων), να διώχνει τον σάχη, να επιβάλλει ένα σκληρό θρησκευτικό καθεστώς στη χώρα, να ιδρύει τους Basiji και, εν τέλει, να θυσιάζει στον μακρύ ιρανο-ιρακινό πόλεμο αρκετούς από τους στρατιώτες του. Για τον Χομεϊνί σημασία δεν είχε η νίκη ή η ήττα στον πόλεμο αλλά η συμμετοχή στη μάχη. «Ο θάνατος δεν ήταν τίποτε σημαντικό», όπως έλεγε. Η ώθηση που έδωσε ο Χομεϊνί, επαναφέροντας τα κείμενα του Qutb και του Hassan-al-Banna στο προσκήνιο, ήταν καθοριστική και για την αναζωογόνηση των ισλαμιστικών πυρήνων στην Αίγυπτο, τον Λίβανο και την Παλαιστίνη. Το 1982 ιδρύεται στον Λίβανο η Hezbollah (το Κόμμα του Θεού) που εξοπλίζεται πλήρως και αντλεί ιδεολογικά από την πρώτη ισλαμική επανάσταση στο Ιράν. Σκοπός της είναι να κάνει αντάρτικο εναντίον του Ισραήλ που μόλις είχε εισβάλει στον Λίβανο και, βέβαια, να διαδώσει σε ακόμη μία χώρα την προπαγάνδα της. Το 1988 ιδρύεται στην Παλαιστίνη η Hamas – Κίνημα για την Ισλαμική Αντίσταση, παρακλάδι της Αδελφότητας των Μουσουλμάνων, για να καταλήξει να γίνει η δεύτερη δύναμη στην Παλαιστίνη, εκτοπίζοντας τελικά σήμερα την Φατάχ του Αραφάτ. Η Hamas, αν και σουνίτικη οργάνωση, συνεργάζεται με τους παραπάνω. Το σημερινό στοίχημα των τζιχαντιστών είναι να κρατήσουν την Παλαιστίνη, τη Συρία και το Ιράν ως προπύργια του αγώνα τους, αποσταθεροποιώντας με οποιονδήποτε τρόπο άλλα καθεστώτα. Για παράδειγμα, στο Ιράκ οι Ιρανοί είναι σίγουρο ότι δε θέλουν ένα στα-

θερό κράτος που θα δώσει αυτονομία στους Κούρδους, γιατί ξέρουν καλά πως Κούρδοι υπάρχουν μόνον και στο Ιράν. Η Συρία, από τη μεριά της, συνεχίζει να θέλει να ασκεί επιρροή στην κυβέρνηση του Λιβάνου. Επιπλέον, όλοι τους προσπαθούν να επηρεάσουν και τους πληθυσμούς στις, πιο κοντά στην ευρωπαϊκή επιρροή, χώρες όπως είναι οι Αίγυπτος, Τουρκία, Σαουδική Αραβία, Πακιστάν και Κουβέϊτ. Φυσικά, θα ήταν μεγάλο λάθος αν ταυτίζαμε την πολιτική των οργανώσεων της Hezbollah, της Islamic Jihad, της Al-Qaeda, της Muslim Brotherhood, των Brigades of Al-Aqsa κτλ. Η Αδελφότητα των Μουσουλμάνων, διατηρώντας ένα ιστορικό γόητρο και μια τεράστια συσπείρωση, κρατά αποστάσεις από τη διάπραξη τυφλών βομβιστικών επιθέσεων κτλ, μένοντας στο επίπεδο της νομιμοποίησής τους. Η Hezbollah και η Hamas διατηρούν το χαρακτήρα της λαϊκής εκπροσώπησης και της υπεράσπισης των εδαφών τους. Από την άλλη, η Al-Qaeda υπάρχει σε ένα μετέπειτα επίπεδο. Η μοναδική σύνδεσή της που έχει γίνει με χώρες-κράτη είναι αυτή με τις περιοχές του Πακιστάν και του Αφγανιστάν. Η Al-Qaeda είναι αυτή που ρητά δρα εκτός των συνόρων του ισλαμικού κόσμου, διεκδικώντας τις τρο-

μοκρατικές επιθέσεις στη Νέα Υόρκη, την Ισταμπούλ, τη Μαδρίτη, το Λονδίνο, τη Βομβάη και αλλού τα τελευταία 5 χρόνια. Οι πιο πολλοί νεκροί της, βέβαια, παραμένουν οι μουσουλμάνοι από τότε που η Al-Qaeda παραδέχτηκε πως ενσωματώθηκε στην «ιρακινή αντίσταση» (Σεπτέμβρης 2005). Πρόσφατα (Σεπτέμβρης 2006), εμφανίστηκε και μια ομάδα που ανέλαβε την ευθύνη για ένα χτύπημα στο Ισραήλ με το όνομα Αλ Κάιντα – τμήμα Παλαιστίνης. Οι διαμάχες φυσικά μεταξύ των διάφορων οργανώσεων δεν είναι άγνωστη συνθήκη: για παράδειγμα, η Jamaa-al-Islamiya άσκησε πρόσφατα κριτική στην Al-Qaeda και η τελευταία

με τη σειρά της στη Χεζμπολάχ. Υπάρχουν, δε, δεκάδες τέτοιες οργανώσεις σε διάφορους βαθμούς οργάνωσης και επιρροής. Η Δύση προσπάθησε να φέρει πολλές από αυτές τις οργανώσεις στον... ίδιο δρόμο των εκλογών και της κατάληψης ενός κομματιού της κοινοβουλευτικής εξουσίας. Όμως, καμία από αυτές τις οργανώσεις δεν σταμάτησε την Jihad παρόλο που κατέλαβαν μάλιστα και θέσεις εξουσίας στα επιμέρους ισλαμικά κράτη όπου εδράζουν. Έτσι, διατηρούν έναν ριζοσπαστικό χαρακτήρα, όπως λένε.

Σε τι έγκειται αυτός ο ριζοσπαστικός χαρακτήρας πιο συγκεκριμένα; Οι ίδιοι οι μαχητές λένε πως κάνουν ιερό πόλεμο και ότι αυτό σημαίνει Jihad ενάντια στους dhimmis (τους άπιστους). Υπάρχουν, βέβαια, τάσεις μέσα στον ισλαμικό κόσμο που δεν αποδέχονται αυτό το νόημα για την έννοια της Jihad και λένε πως πρόκειται για ειρηνικό αγώνα υπεράσπισης της ζωής των μουσουλμάνων βάσει του Κορανίου. Όπως και να έχει βέβαια, η Jihad χάρη στα θεαματικά χτυπήματα που έχει καταφέρει τα τελευταία χρόνια έχει ταυτιστεί με αυτό που λένε οι ίδιοι οι μαχητές που αναλαμβάνουν την ευθύνη για τις επιθέσεις που διεξάγουν. Η Jihad διεξάγεται με τη μορφή βίαιων τυφλών ενεργειών οι οποίες δεν αναγνωρίζουν την έννοια του αθώου πολίτη κτλ. Σύμφωνα με τη λογική της τοποθέτησης των βομβών αυτών, υπάρχει μια συλλογική ευθύνη της Δύσης (των «Σταυροφόρων» καλύτερα...). Η ιδεολογία της Ούμα (της κοινότητας των πιστών υπό το Ισλάμ καθώς και επιδίωξη μιας κοινότητας πιστών υπό ένα παγκόσμιο ισλαμικό κράτος) ανασύρεται με την όλο και συχνότερη χρήση της έννοιας του έθνους. Όταν πχ η Hezbollah λέει «το Έθνος», δεν εννοεί βέβαια το Ιράν ή τον Λίβανο αλλά μόνο το Ισλαμικό Έθνος, το Έθνος των Μουσουλμάνων. Η Al-Qaeda, αντίστοιχα, διαθέτει ένα λόγο που απευθύνεται σε όλους τους μουσουλμάνους υποτίθεται όλου του κόσμου και όχι απλά μέσα στα ισλαμικά κράτη. Στην Ευρώπη, λοιπόν, στρατολογεί και εκτελεί αθώους, κάνοντας τους δικούς της ιερούς πολέμους με έναν εξόχως ιμπεριαλιστικό τρόπο, καθώς παρεμβαίνει στην κοινωνική καθημερινότητα των μουσουλμάνων πχ στην Αγγλία ή αλλού. Το Ιράν, από την άλλη, ελέγχει και χρηματοδοτεί στρατούς στο Λίβανο, στο Ιράκ και την Παλαιστίνη. Η, δε, Hezbollah, κυνηγούσε εβραίους στην Αργεντινή... Η έννοια της Ούμα, για τους υποστηρικτές της Jihad, είναι επεκτατική και μέσω αυτής επιδιώκεται η κυριάρχηση επί των άλλων θρησκειών-αξιών κτλ. Το μοντέλο εφαρμογής της, τέλος, είναι σαφώς ολοκληρωτικό γιατί επιδιώκει να ελέγχει πλήρως την ιδιωτική και δημόσια ζωή των μουσουλμάνων σε όλα τα κράτη του κόσμου (πχ μέσω του νόμου της σαρίας). Τέλος, αυτό που αξίζει προσοχής είναι η εκ μέρους της Jihad “παραγωγή μαρτύρων” (sahada). Πρόκειται για την ιδεολογία που αγνοεί τη ζωή των υποστηρικτών της. Δίνει ελάχιστη αξία στην ανθρώπινη ύπαρξη και είναι έτοιμη να θυσιάσει τους πάντες για το κοινό καλό, για το συμφέρον του κράτους, για το συμφέρον του αρχηγού. Τα τάγματα θανάτου, από το Ιράν ως την Παλαιστίνη, είναι έτοιμα να συνεχίσουν αυτό που η Δύση πρώτη σκέφτηκε, μια εξόντωση των εβραίων με οποιοδήποτε κόστος. Η ανορθολογικότητα αυτή του μάρτυρα έχει ήδη επιδειχθεί μέσω

των βίντεο αυτό-ικανοποίησης που γυρίζουν οι Παλαιστίνιοι κομάντος πριν ανατιναχθούν ανάμεσα σε σώματα ισραηλινών σε καφετερίες και λεωφορεία. Η Γκόλντα Μέιρ έλεγε: «Θα συγχωρήσουμε τους Άραβες που σκοτώνουν τα παιδιά μας. Δε θα τους συγχωρήσουμε όμως που μας αναγκάζουν να σκοτώσουμε τα δικά τους παιδιά. Η αραβο-ισραηλινή σύγκρουση θα σταματήσει μόνο όταν οι Άραβες αγαπήσουν τα παιδιά τους περισσότερο από ότι μισούν εμάς». Για μας, οι έννοιες του αγώνα, της κοινότητας των πιστών υπό ένα παν-ισλαμικό κράτος και του μάρτυρα αποτελούν τους βασικούς πυλώνες του τζιχαντισμού. Γιατί τον ονομάζουμε ολοκληρωτικό; Γιατί, όπως φαίνεται, και από τη σύντομη ιστορική αναδρομή που κάνουμε, α) έχει καταφέρει να οργανωθεί πάνω σε μια συμμαχία ανάμεσα στον όγλο και τις ηγετικές ομάδες, β) έχει στήσει, σε επίπεδο κινήματος, τα δικά του ολοκληρωτικά μέσα προπαγάνδας και οργάνωσης, γ) αποπειράται να συγκροτήσει το πανίσχυρο κράτος, με τις μυστικές του αστυνομίες, τις ιδεολογικές του σχολές και την τυφλή του τρομοκρατία. Αυτά είναι τα χαρακτηριστικά που βλέπουμε εμείς. Η ανάδειξη αυτών των χαρακτηριστικών δε σημαίνει πως δεν υπάρχει ισχυρή αντίσταση σε αυτές τις πρακτικές στο εσωτερικό των διάφορων ισλαμικών κρατών αλλά λέει ήδη πολλά, όπως υπαινιχθήκαμε και πριν, για το πώς σκέφτεται η αριστερά στη Δύση.

Αυτή η αριστερά προτιμά να δείχνει τον Αχμαντιντεζάντ και τον Νασράλα σαν προπύργια του αντιμπεριαλισμού παρά να τονίζει τις «άλλες φωνές» μέσα στον ισλαμικό κόσμο. Όπως αυτή πχ του Λίβου Μuhammad ‘Abd Al-Muttalib Al-Huni ο οποίος με μεγάλη οξύτητα επιτέθηκε στις εξτρεμιστικές ομάδες που κάνουν κατάχρηση του όρου «αντίσταση», αναφερόμενος βέβαια (επ’ αφορμή του πολέμου) στη Χεζμπολάχ και το νομιμοποιητικό για τις τυφλές επιθέσεις λόγο της . *«Όταν οι Σίτες σκοτώνουν Σουνίτες και οι Σουνίτες, Σίτες στο Ιράκ, απλώς λόγω της ταυτότητάς της σχέτας τους, λέγεται «αντίσταση».* *Όταν οι συμμορίες δολοφονούν άοπλους πολίτες στο Νταρφούρ, λέγεται «αντίσταση».* *Όταν χρόνο μετά το χρόνο, η Χαμάς και η Ισλαμική Τζιχάντ εξολοθρεύουν κάθε έκλαμψη ειρήνης που μπορεί να τερματίσει τη δυστυχία των Παλαιστινίων, λέγεται «αντίσταση».* *Όταν η Χεζμπολάχ παίρνει έναν ολόκληρο λαό όμηρο και αρνείται να υπακούσει στους εκλεγμένους, τραβώντας τον Λίβανο στην καταστροφή, λέγεται «αντίσταση».* *Ο πόλεμος που διεξάγεται από την παγκόσμια τρομοκρατία υπό τις εντολές του Laden, του Al-Zawahiri και του Al-Zarqawi λέγεται «αντίσταση».* *Η συμμαχία ανάμεσα στα ηττημένα απομεινάρια των παναραβιστών, εθνικιστών και σοβινιστών αλλά και των ισλαμιστών – που και οι δύο είναι πρόθυμοι να αποδεχθούν οποιαδήποτε δολοφονία – λέγεται «αντίσταση».* *Η ίδρυση τηλεοπτικών καναλιών όπως το Al-Jazeera, που παραπλανεί την αραβική κοινή γνώμη... λέγεται «αντίσταση».* *Όταν διακεκριμένοι Άραβες δικηγόροι συναγωνίζονται κατά χιλιάδες ώστε να υπερασπιστούν τον Σαντάμ Χουσεϊν ενώ αδιαφορούν για τα θύματά του και τις υποθέσεις τους, λέγεται «αντίσταση».* *Όταν οι άνθρωποι... θρηνούν για τρομοκράτες που έχουν δολοφονήσει χιλιάδες Ιρακινούς στους δρόμους των Ιρακινών πόλεων και χωριών, παρουσιάζοντάς τους σαν ήρωες του αραβικού έθνους, λέγεται «αντίσταση».* *Η δολοφονία περισσότερων από 130,000 αθώους Αλγερινούς πολίτες και η εξόντωση μιας ολόκληρης γενιάς δημοσιογράφων, συγγραφέων και στοχαστών στην Αλγερία, λέγεται «αντίσταση».* *Η δολοφονία τουριστών και οι βόμβες στα ξενοδοχεία της Αιγύπτου λέγεται «αντίσταση».* *Οι βόμβες στα ξενοδοχεία στο Αμάν και οι δολοφονίες των μελλόνυμφων όπως και όποιων προσπαθούν να διασκεδάσουν μέσα σε αυτούς τους θανατερούς τόπους, λέγεται «αντίσταση».*

Η αριστερά έχει στη διάθεσή της εφημερίδες, δημοσιογράφους, αναλυτές, μάξες... ακόμη και κρατικούς υπαλλήλους. Δε νομίζουμε ότι δε διάβασε τις σωστές πηγές. Η αγάπη τους για τον τζιχαντισμό πρέπει να θεωρηθεί συνειδητή, όχι μόνο γιατί αγαπάει τον ολοκληρωτισμό αλλά και γιατί αρέσκειται στο να εκμεταλλεύεται εξίσου την εικόνα του τρελαμένου ισλαμιστή, εργαλειοποιώντας τον ενάντια ίσως και στον εχθρό του εχθρού της (πχ Ισραήλ).

Περί ύφους...
[Παράρτημα Β']

Κομμάτι του κατεστημένου πολιτικού λόγου είναι και το ύφος που χρησιμοποιείται στις διάφορες αναλύσεις. Όπως, ο αντι-πολεμικός λόγος προσπαθεί να δημιουργήσει, όχι χωρίς συμμάχους, ένα πεδίο κρίσεων ανάμεσα στο καλό και το κακό, έτσι και το ύφος (οι λέξεις, αυτά που υponοούνται και αυτά που προτάσσονται) πολώνεται, φουσκώνει από σιγουριά και αυτο-επιβεβαίωση, δύσκολα γίνεται αντικείμενο διαπραγματεύσης. Το κεφάλι του διαδηλωτή σαν κλειστός χώρος ενός πιγκ-πονγκ ανταγκλήσεων ανάμεσα στις εμπόλεμες ζώνες που σφίγγουν τον πλανήτη είναι ένα διάστημα κλεισμένο στα αυτιά. Η ταχύτητα και η δριμύτητα των επιθέσεων και των αντεπιθέσεων είναι τόσο μεγάλη που το να πάρεις το μέρος κάποιου, χωρίς δισταγμό, το να φανταστείς πως τοποθετείσαι μέσα στην εμπόλεμη ζώνη καταλήγει να είναι πράγματι λυτρωτικό... Έτσι, δημιουργούνται αυτές οι καθόλου περίτεχνες φράσεις στην αντιπολεμική ανάλυση όπως το «η Χεζμπολάχ τσάκισε τον ισραηλινό στρατό» ή «το Ισραήλ διεξάγει γενοκτονία στον Λίβανο», φράσεις που ξεπερνούν πολλές φορές ακόμη και τις προθέσεις αλλά και τα προσχήματα αυτών που όντως βρίσκονται στα πεδία των μαχών ή και αυτών που τους μανατζάρουν από κάποια χιλιόμετρα μακριά. Με αυτό τον τρόπο η Αριστερά εκμεταλλεύεται τον υποτίθεται ανεπίσημο, «αντικομοφομιστικό» της ρόλο. Τον εξαργυρώνει σε «σκληρή γλώσσα» και «μίσος στην ανάλυση». Μια δευτερεύουσα και πιο εύκολη παρατήρηση είναι βέβαια πως αυτό το μίσος, αυτό το ύφος ανατροφοδοτεί την πόλωση και την έλλειψη αμφισβήτησης, διερώτησης πάνω στο «είναι σωστό αυτό που λέω;», «κάνω καλά που λέω κάτι τέτοιο;».

Υπάρχουν και άλλες, όμως, παρεμφερείς παράμετροι. Η επίσης μεγάλη αδυναμία του αντιπολεμικού διαδηλωτή να παρέμβει στα «μεγάλα γεγονότα», συνθήκη εξάλλου που, όταν βγάζει τη στολή του διαδηλωτή, διαπιστώνει από το πεδίο του καθορισμού του μισθού του, της αλλαγής της καθημερινότητάς του μέχρι και της διαμόρφωσης των άμεσων του προσωπικών σχέσεων, τον αφήνει με μια αποθημμένη ενεργητικότητα. Οι όλο και περισσότερο διαδεδομένες ιδέες σήμερα πως «Τίποτα δε γίνεται πια – δεν αλλάζει τίποτα» αλλά και η βαθιά πίστη πως κάποιος άλλος βρίσκεται πίσω από τα νήματα διαμόρφωσης της υπάρχουσας «τάξης πραγμάτων», αφήνει το υποκείμενο με μια αίσθηση – σωστά! – βαθιάς αδυναμίας παρέμβασης. Η δράση φαίνεται πολύ μακρινή και πολύ αναποτελεσματική, λόγω αυτής της αδυναμίας και μελαγχολίας. Στη γλώσσα που έχει μάθει βέβαια να επικοινωνεί ο καθένας – το χρήμα – μπορεί να βγάλει το δεκάευρο από την τσέπη για «τα παιδιά του Λιβάνου». Ή, αν είναι μικρότερος στην ηλικία, δυτικός πανεπιστημιακός (πχ Τσόμσκι) ή και φοιτητής, μπορεί εύκολα να ταυτιστεί με το αντίθετό του: τον «μέσα στη δράση» μαχητή του Κόμματος του Θεού (Hizbollah). Αυτή η ταύτιση του αδρανούς με αυτόν που απολαμβάνει την κορυφή της κλίμακας της βίας δεν οφείλεται μόνο στις τύψεις από την εδώ αδράνεια (που, βέβαια, λογίζεται ως έλλειψη βίας) αλλά και σε μια αίσθηση παντοδυναμίας που προσπαθεί να προσεγγίσει ο – στην κυριολεξία – τηλεθεατής. Αν ταυτιζόταν με κάποιον ή κάτι από την εμπόλεμη ζώνη, το θύμα ή καλύτερα το θύμα που έχει επιπλέον τη δύναμη να εξεγείρεται εναντίον του δυνάστη χάρη στη δύναμη που έδωσε στην κοινότητα του ο Θεός (να ένα παλιό χριστιανικό φανταστικό!), τότε θα σήμαινε πως ο θεατής συμμετέχει ενεργά στα «μεγάλα γεγονότα». Οι εξελίξεις εκεί είναι δικές του υποθέσεις, στόχοι εκτόνωσης και επιβεβαίωσης της δικής του επιθυμίας για παντοδυναμία. Αυτή η ταύτιση είναι που γεννά και μία από τις, μεταξύ άλλων, κινητήριες δυνάμεις της πολεμικής των αντι-πολεμικών διαδηλωτών.

Δεν είναι η πρώτη φορά που συναντάμε κάτι τέτοιο. Δεν ήταν λίγοι αυτοί, εξάλλου, που γράφοντας κάποιες δεκαετίες πριν για τις θηριωδίες του σταλινισμού ή την εγκληματική προσωπικότητα πχ του Rudolf Hoss, του διοικητή του Άουσβιτς, το μόνο που κατάφεραν ήταν να προκαλέσουν το ενεργό ενδιαφέρον παρά τον πλήρη αποτροπιασμό από τη μεριά της κοινωνικής μάζας. Ας ξεχάσουμε, λοιπόν, την εσφαλμένη αντίληψη πως το υποκείμενο θα ταυτιστεί με τον αδύναμο, αυτόν που δέχεται τις επιθέσεις όλων. Πίσω, στην ψυχική μονάδα, η κριτική δύναμη συχνά παραλύει και όντως παρέλυσε πχ μπροστά στα κατορθώματα του Ρούντολφ Χες γιατί ακριβώς κάποιες πράξεις, κάποιο στιλ, κάποια

λόγια, κάποιες τεχνικές υπερβαίνουν πολλές φορές του όρια του διανοητού και, έτσι, κερδίζουν όλο το γόητρο, το γόητρο φυσικά της βίας και της άνευ όρων επιβολής.

Οι Αντι-γερμανοί ως προβολή [Παράρτημα Γ']

Από το καλοκαίρι του 2005 είχαμε ξεκινήσει κάποιες δειλές κουβέντες μέσα στο περιοδικό για το τι ήταν, τι είναι και γιατί μας αφορά το φαινόμενο του αντισημιτισμού. Πλέον καταθέτουμε το Χειμώνα του 2007 μια πρώτη θέση γύρω από το ζήτημα. Μέχρι να φτάσουμε εδώ δεν έλειψαν, βέβαια, και οι συζητήσεις που κάναμε με φίλες και συντρόφισσες από άλλους χώρους – για τους οποίους επίσης το ζήτημα του αντισημιτισμού ήταν μια terra incognita. Συχνά, μας τέθηκε η ερώτηση «Γιατί ασχολείστε με το θέμα του αντισημιτισμού; Αυτό δεν τα λένε οι anti-deutch;».

Οι Αντι-γερμανοί, θα έπρεπε να πούμε, αποτελούν έναν ξεχωριστό χώρο απόψεων που κατά μεγάλο μέρος προέκυψε από την antifa που δραστηριοποιείται (ενάντια) στα όρια του γερμανικού κράτους. Η δράση τους είναι κυρίως αντι-εθνικιστική και αντι-ρατσιστική. Πολλές, δε, κριτικές εναντίον τους – αν και βέβαια δεν αποτελούν έναν συμπαγή χώρο αλλά διακρίνονται σε διάφορες ομάδες που διαφωνούν σε πολλά-πολλά πράγματα μεταξύ τους – είναι γνωστό ότι έχουν γίνει από άλλους αριστερούς, αναρχικούς, antifa και πάει λέγοντας. Βασικά, δε θα θέλαμε με τίποτα να μιλήσουμε για τους αντι-γερμανούς εδώ. Δε θα θέλαμε να παρουσιάσουμε τις ιδέες τους και τις πρακτικές τους, τα σωστά και τα λάθη των δικών τους λόγων. Δεν υπάρχουν έτσι απλά «αντι-γερμανοί», άρα δεν μπορεί να υπάρξει και μια συμπαγής κρίση για αυτούς, όπως συμβαίνει εξάλλου και με τους «αναρχικούς» εδώ ή με άλλες πολιτικές κοινότητες. Στο κάτω-κάτω, δε μας αφορά το τι είναι και κάνουν οι αντι-γερμανοί.

Αυτό που είναι εξόχως ενδιαφέρον, όμως, είναι να δούμε τι ρόλο παίζουν οι αντι-γερμανοί στον ελλαδικό χώρο, στα του εδώ χώρου δηλαδή. Η ερώτηση που παραθέτουμε παραπάνω και μας τέθηκε αρκετές φορές δηλώνει σίγουρα μια αρνητική προδιάθεση για το τι είναι οι αντι-γερμανοί. Επίσης, ακόμη σημαντικότερο, δηλώνει μια πλήρη άγνοια για το τι είναι ο αντισημιτισμός, μιας και εμμέσως αναγνωρίζεται ως θέμα που απασχολεί αποκλειστικά και μόνον τους αντι-γερμανούς! Δε θα θέλαμε να κατηγορήσουμε φυσικά κανέναν για άγνοια, γιατί και πολλοί από εμάς αγνοούσαν μέχρι πριν από ένα-δύο χρόνια το εύρος του ζητήματος. Εξάλλου - αυτό αφορά όλη αυτή την μπροσούρα – όποια κριτική κι αν κάνουμε εδώ, πρώτα μας έχει απασχολήσει ως αυτό-κριτική. Αλλά δικαιούμαστε να προβούμε – νομίζουμε – σε μια απόπειρα αιτιολόγησης αυτής της «σύγχυσης»...

Θα το πούμε ξεκάθαρα: αυτό που είναι γνωστό σε ένα πολύ μεγάλο κομμάτι του αναρχικού χώρου εν Ελλάδι είναι το ότι οι αντι-γερμανοί σηκώνουν στις πορείες τους ισραηλινές (και άλλοτε αμερικάνικες, βρετανικές ή και ρωσικές σημαίες). Εδώ βρίσκεται, λοιπόν, και η αρχή του προβλήματος. Θα έπρεπε να σημειώσουμε, επίσης, ότι όπως ίσως είναι γνωστό, ο αναρχικός χώρος εν Ελλάδι έχει διατηρήσει τις τελευταίες 3 δεκαετίες μια πολύ μεγάλη αλλεργία με τις σημαίες εθνικών κρατών – και καλά κάνει βέβαια. Υπάρχουν και οι εξαιρέσεις φυσικά. Αλλά η συντριπτική πλειοψηφία αντιδρά – και συνήθως έντονα – στο ύψωμα σημαίων. Αυτό, όμως, που έχουμε προσέξει είναι ότι πολλοί και διάφοροι κρατούν εθνικές σημαίες στον ευρύτερο χώρο της αριστεράς σε όλη την Ευρώπη (πχ παλαιστινιακές σημαίες) αλλά η εναντίωση πολλών ενάντια σε αυτούς τους αριστερούς δεν είναι τόσο έντονη όσο στην περίπτωση των αντι-γερμανών. Δηλαδή, οι αριστεροί συνήθως κατηγορούνται ως ρεφορμιστές, σταλινικοί κτλ – κατηγορίες συνήθεις από αναρχικούς προς αριστερούς που δεν έχουν, βέβαια, τίποτα να κάνουν με το ύψωμα παλαιστινιακών σημαίων. Αντιθέτως, η κριτική προς τους αντι-γερμανούς έχει να κάνει αποκλειστικά με αυτή τη δραστηριότητα. Κατά τη γνώμη μας αυτό δεν είναι ούτε αποτέλεσμα άγνοιας ούτε έτσι απλά αποτέλεσμα της συνεπούς αντι-κρατικής πολιτικής των αναρχικών.

Αυτό που ισχυριζόμαστε είναι ότι στην περίπτωση των αντι-γερμανών υπάρχει μια προβολή ενός ολό-

κληρου «εδώ» πολιτικού χώρου. Με την έννοια προβολή εννοούμε μια ψυχολογική διαδικασία, ένα καθρέφτισμα-απόδοση μιας κάποιας ροής εικόνων/ αξιών/ νοημάτων όχι πάνω σε αυτό που είναι η κάθε ομάδα αντι-γερμανών αλλά πάνω σε αυτό που θεωρούνται εν Ελλάδι οι «αντι-γερμανοί», «αυτοί που σηκώνουν ισραηλινές σημαίες και δηλώνουν αλληλεγγύη με το ισραηλινό κράτος». Δεν πιστεύουμε, λοιπόν, ότι οι του πολιτικοποιημένου χώρου εδώ βαριούνται να ψάξουν πως στη Γερμανία δεν είναι μόνο οι αντι-γερμανοί που σηκώνουν ισραηλινές σημαίες αλλά είναι και πολλές ομάδες από την παλιά, καλή, κλασική αντίφα (η οποία βέβαια εδώ τυγχάνει πλούσιας αποδοχής λόγω των δυναμικών συγκρούσεων με τους νεοναζί κτλ). Δεν πιστεύουμε, επίσης, πως ο εδώ κόσμος βαριέται να ψάξει τα όσα καλά ή και άσχημα λέγονται από τις διάφορες ομάδες αντι-γερμανών. Δεν πιστεύουμε ότι υπήρξε κάποια παρεξήγηση όταν πολλοί πίστεψαν ότι τα κείμενα που βγάλαμε, μάλλον επειδή ήταν για τον αντισημιτισμό του ΚΚΕ, τα συνυπογράψαμε μαζί με μια ομάδα αντι-γερμανών, το Café Morgenland (!) – όπως νόμιζαν ότι συνέβαινε.

Και εδώ φτάνουμε στο άλλο μας θέμα, όπου και βρίσκεται η ουσία του ζητήματος: η «παρεξήγηση» πως το θέμα του αντισημιτισμού είναι αποκλειστικά και μόνον ζήτημα ενασχόλησης των αντι-γερμανών. Σε αυτό το σημείο, λοιπόν, καταλάβαμε πως δεν είναι μόνο οι αντι-γερμανοί, έτσι γενικά, που αντιμετωπίζονται με μία προκατάληψη αλλά και το ίδιο το θέμα του αντισημιτισμού. Δεν πρόκειται, συνεπώς, απλά περί μιας προβολής των αντι-γερμανών αλλά περί μιας δαιμονοποίησης του λόγου για τον αντισημιτισμό.

Για αυτό ακριβώς, αυτό που αναδεικνύουμε εδώ δεν έχει τίποτα να μας πει για το τι είναι οι αντι-γερμανοί αλλά κυρίως για το πώς σκέφτονται και τι είναι οι εν Ελλάδι αντι/ αντι-γερμανοί... Ο εδώ πολιτικός επαρχιωτισμός του χώρου φαίνεται να λειτουργεί μια χαρά... Η λειτουργία του είναι διπλή, καταρχήν: απαξίωση του θέματος με το οποίο ασχολούνται οι «απέναντι» αλλά και απαξίωση των ίδιων των «απέναντι» οι οποίοι συνήθως «δεν ξέρουν, δεν καταλαβαίνουν, είναι μπερδεμένοι, είναι τρελοί» κτλ. Αυτό μπορούμε να το κατανοήσουμε με διάφορα παραδείγματα.

Ισχυρίζομαστε ότι οι αντι-γερμανοί εδώ παίζουν το ρόλο ενός στερεότυπου που είναι μέσο-βοήθημα για ένα άλλο τελικό στερεότυπο. Το τι ρόλο παίζει η εθνικότητα των ελλήνων αναρχικών και αριστερών στην Ελλάδα μπορούμε να το δούμε από τη συχνή απαξίωση πολιτικών κινήσεων, συντρόφων ή μη, στο εξωτερικό τις οποίες εμείς... «δεν κατανοούμε». Αυτή η κλειστότητα του «χώρου», που στην περίπτωση μας είναι κλειστότητα στην έννοια του έθνους, συμπεραίνει ότι «ό,τι δεν είναι δικό μας, είναι ξένο» και, συνεπώς, «προτιμούμε να διατηρήσουμε τα πράγματα έτσι όπως είναι». Αυτό που έχει σημασία, περαιτέρω, είναι ότι μέσω της δαιμονοποίησης των αντι-γερμανών, στην Ελλάδα επιχειρείται η συγκάλυψη του φαινομένου του αντισημιτισμού και, φυσικά, η έμμεση νομιμοποίησή του. Δηλαδή, επιχειρείται η έμμεση νομιμοποίηση των στερεοτύπων για τους Εβραίους, αν καταλάβουμε τον αντισημιτισμό καταρχήν με έναν τέτοιο στενό ορισμό. Αυτή η λειτουργία, όπως καταλαβαίνει ο καθένας, δεν έχει σχέση με το αν οι αντι-γερμανοί είναι οι πιο απαράδεκτοι ή οι πιο σωστοί αριστεροί της Γερμανίας ή της Ευρώπης αλλά μόνο και μόνο με το ποια εικόνα υπάρχει εδώ, ποιο στερεότυπο δηλαδή για αυτούς. Οι αντι-γερμανοί, άθελά τους, έχουν γίνει το μέσο για τον αντισημιτισμό των ελλήνων αριστερών. Φυσικά, αυτή είναι μόνο μια απειροελάχιστη συνθήκη για τον ελληνικό αντισημιτισμό του κινήματος και όχι η πρωταρχική αιτία. Αλλά, παρόλα αυτά συμβαίνει.

Συχνά-πυκνά, ακούμε ιστορίες για το πόσο ακραίες είναι κάποιες γερμανίδες ή ισπανίδες φεμινίστριες. Είναι φεμινίστριες, είναι συνήθως λεσβίες, είναι ξένες. Οι ιστορίες που τις συνοδεύουν, έτσι γενικά, ξεκινούν από ένα περιστατικό το οποίο πάντα μεγαλοποιείται, διαστρεβλώνεται και αναπαράγεται επ' άπειρον. Πχ «Ο τάδε σύντροφος εκδιώχθηκε κλοτηδόν από φεμινίστριες καθώς κατά λάθος μπήκε σε γυναικείο μπλοκ κατά τη διάρκεια μιας πορείας στη Γερμανία». Η ιστορία είναι έτοιμη. Το θύμα και ο θύτης με σαφήνεια προσδιορισμένοι. Η ετυμηγορία λέει πως αυτές οι ακραίες φυλές των ξένων φεμινιστριών προσπαθούν να επιβληθούν επί του αντρικού φύλου και συνήθως, στις πιο καλοσυνάτες εκδοχές της, συνοδεύεται από το «είναι σωστός ο αντι-σεξισμός αλλά όχι κι έτσι!». Η αγανάκτηση

είναι πρόδηλη. Το «όχι κι έτσι!» βάζει τα ελληνικά όρια της κρίσης. Φυσικά, αυτή η δαιμονοποίηση που περιγράφουμε ενισχύει σαφώς μια αντι-φεμινιστική πολιτική στα εδώ πράγματα. Δεν είναι τυχαίο που εν Ελλάδα για να μιλήσεις σήμερα φεμινιστικά, πρέπει προηγουμένως να έχεις δώσει όρκο πίστης στην «πάλη των τάξεων» και να έχεις πλασάρει τα φεμινιστικά σου πιστεύω με πλέρια «μαρξιστική ορολογία» (διάβαζε: η κυρίαρχη γλώσσα αυτών που διαβάζουν).

Αντίστοιχη δαιμονοποίηση παίζει με τους χορτοφάγους (για να μη μιλήσουμε καν για τους vegan), απέναντι στους οποίους ελάχιστος σεβασμός υπάρχει και συνήθως χονδροειδώς αναπαράγεται μια κουβέντα του στιλ... «εδώ, ρε, είναι Ελλάδα, εδώ τρώμε κρέας...». Οι οικολογικές ανησυχίες θεωρούνται ότι επαφίενται στις προσωπικές πρωτοβουλίες και αναζητήσεις του καθενός.

Αντίστοιχο το φαινόμενο, λοιπόν, και με τους αντι-γερμανούς. Είναι αυτοί «που σηκώνουν ισραηλινές σημαίες». Τα «που, πως, πότε, ποιοι και γιατί» δεν τίθενται και δεν υπάρχει πρόθεση να τεθούν. Αυτό απαιτεί ο ντόπιος επαρχιωτισμός των εύκολων κρίσεων.

Ο λόγος για τον αντισημιτισμό, ο οποίος σήμερα είναι ανύπαρκτος, όπως και ο λόγος για το γυναικείο, ο οποίος κάθε ένα βήμα μπροστά έχει φανεί ότι πρέπει να δίνει διαπιστευτήρια επαναστατικότητας στους prêt-à-porter επαναστάτες, θεωρείται ότι πρέπει να περάσουν όλα εκείνα τα εμπόδια ετερότητας που συναντά κάθε καινούρια (;) ριζοσπαστική ιδέα μέσα σε ένα χώρο-κοινότητα που πασχίζει να διατηρήσει το συμπαγές της συνοχής της πάνω στις ήδη δοσμένες φαντασιακές σημασίες στις οποίες έχει εμβαπτιστεί. Η κατεστημένη πολιτική του αφηρημένου, όπως στο γυναικείο δεν αντέχει την ανάμιξη της πολιτικής στα «προσωπικά», έτσι και στα του αντισημιτισμού δε δέχεται την προσβολή της σημερινής ατομικής συνείδησης από την εγκληματική συλλογική μνήμη.

Υποσημειώσεις

1 Αυτός ο ισχυρισμός έχει κάποια ιστορική αλήθεια καθώς σημαντικές θεωρούνταν οι αραβο-εβραϊκές φυλές. Έτσι, πολλοί έχουν ισχυριστεί ότι ο αντισημιτισμός δεν είναι σωστός όρος για να περιγράψει αυτό που θα έπρεπε να λέγεται «μίσος για τους Εβραίους» (Jew-hatred). Όμως, η διεκδίκηση μετά το Αουσβιτς του όρου του αντισημιτισμού μπορούμε όλες να καταλάβουμε πλέον πως δε στοχεύει σε κάποια ιστορική ή κοινωνική απόδοση δικαιοσύνης αλλά στη σχετικοποίηση των ιστορικών γεγονότων και τον ποσοτικό ανταγωνισμό περί του ποιος έχει καταπιεστεί περισσότερο στην ιστορία.

2 Βλέπε τα κείμενα του Robert Wistrich που παρατίθενται στο τέλος, στην ενδεικτική βιβλιογραφία.

3 Αύγουστος 17, 2006. No. 1253 – Memri. Libyan reformist writer dr. Muhammad Al-Huni criticizes abuse of the term «Resistance» in Arab political discourse

4 Μιλάμε εδώ, πότε για κάποιον χώρο γενικά και μία για κάποιον συγκεκριμένο χώρο των αριστερών ή των αναρχικών. Δεν πρόκειται για σύγχυση αλλά για αδυναμία έκφρασης. Αφενός, ο χώρος των αναρχικών στην Ελλάδα – έχουμε πει και παλιότερα – τις περισσότερες φορές αποδεικνύεται πως ενσωματώνει μια αληθινή αλλά όχι ρητή πολιτική κοινότητα. Δηλαδή, λειτουργούν εντός του οι δεσμοί μιας κοινότητας αλλά αυτοί οι δεσμοί δεν είναι πρώτα και κύρια κάποιες ρητές πολιτικές συμφωνίες. Αυτή η συνθήκη (μας) έχει δημιουργήσει διάφορα παράπλευρα ή μη προβλήματα. Έτσι, και στην περίπτωση των σχέσεων αναρχικών-αριστεράς, αν και στην Ελλάδα υπάρχει μια εντονότατη πολεμική από πλευράς αναρχικών ώστε να μη θεωρούν τους εαυτούς αριστερούς (αν και οι περισσότεροι από τους αναρχικούς του '70' προήλθαν από την αριστερή παράδοση στις διάφορες εκφάνσεις της), από την άλλη, με το να μην ενσωματώνει ο αναρχικός χώρος κάποιες ρητές πολιτικές συμφωνίες, αφήνει παράθυρα ανοιχτά για να πάρει – χωρίς να μπορεί να φιλτράρει και να κοσκινίσει – «έτοιμες απόψεις από το οπλοστάσιο της κομφορμιστικής αριστεράς». Ένα τέτοιο παράδειγμα αποτελεί η σημερινή κλασική αντι-ιμπεριαλιστική ανάλυση κάποιων αναρχικών ομάδων ή και το κόλλημα με την ταξική ανάλυση. Φυσικά, αυτό οφείλεται και κατά ένα μέρος, αν δούμε ιστορικά το ζήτημα, στο ότι ο αναρχικός χώρος στην Ελλάδα, που γεννήθηκε την δεκαετία του '80, προερχόταν κυρίως από άτομα της αριστεράς και άκροαριστεράς, φέρνοντας έτσι μαζί τους κάποιες απόψεις-αντιλήψεις από τον μαρξιστικό-λενινιστικό χώρο.

Βιβλιογραφία

Βιβλιογραφία

126

Ενδεικτική Βιβλιογραφία και Αρθρογραφία για την μπροσούρα

Για την παραπάνω μπροσούρα του Terminal 119 παραθέτουμε την άμεση βιβλιογραφία και αρθρογραφία σε κάθε επιμέρους κεφάλαιο. Από κει και πέρα, κατά τη διάρκεια της συγγραφής της μπροσούρας μελετήθηκε και μια σειρά από άλλα κείμενα, κάποια από τα οποία δίνουμε ενδεικτικά εδώ, ώστε να ανατρέξει η ενδιαφερόμενη αναγνώστρια.

Thomas Laquer - Φεμινιστικό περιοδικό Δίνη, 2005 (Κατάρτι)

Κλάους Βίχμαν - Ρατσισμός, Σεξισμός και Κοινωνική Τάξη (Αντιεξουσιαστικές γυναικείες εκδ.)

Ζακ Λε Γκοφ - Το πουγκί και η ζωή (Κέδρος)

Έντουαρντ Φλάνερι - Η αγωνία των Εβραίων (Νησίδες)

Bernard Pierron - Εβραίοι και Χριστιανοί στην Ελλάδα (Πόλις)

Σουκρού Ιλιτζάκ και Μαρίνα Αγγελοπούλου - Έλληνες και Εβραίοι εργάτες στη Θεσσαλονίκη των Νεότουρκων (Ισνάφι)

Hannah Arendt - Το Ολοκληρωτικό Σύστημα (Ευρύαλος)

Hannah Arendt - Ο Αϊχμαν στην Ιερουσαλήμ (Ευρύαλος)

Max Horkheimer - Οι Εβραίοι και η Ευρώπη (Ερασμος)

Karl Marx - Το εβραϊκό ζήτημα (Οδυσσέας)

Ζήσης Παπαδημητρίου - Ευρωπαϊκός Ρατσισμός (Ελληνικά Γράμματα)

Pierre Andre Tanguieff - JEW: η νέα εβραιοφοβία – (Πόλις)

Pierre Andre Tanguieff - Ο μύθος “των Σοφών της Σιών” - (Πόλις)

Γιώργος Μαργαρίτης - Ανεπιθύμητοι συμπατριώτες: Εβραίοι και Τσάμηδες (Βιβλιόραμα)

Φραγκίσκη Αμπατζοπούλου - Η γραφή και η βάσανος (Πατάκης)

Πρίμο Λέβι - Αυτοί που βούλιαξαν και αυτοί που σώθηκαν (Άγρα)

Πρίμο Λέβι - Εάν αυτό είναι ο άνθρωπος (Άγρα)

Ζαν Πολ Σαρτρ - Στοχασμοί για το εβραϊκό ζήτημα (Βιβλιοπωλείον της Εστίας)

Annete Wieviorka - Άουσβιτς: εξήντα χρόνια μετά (Πόλις)

Theodor Adorno - Minima Moralia (Αλεξάνδρεια)

Κορνήλιος Καστοριάδης - Ο Θρυμματισμένος Κόσμος (Υψίλον)

Κορνήλιος Καστοριάδης - Η Άνοδος της Ασημαντότητας (Υψίλον)

Άκης Γαβριηλίδης - Η αθεράπευτη νεκροφιλία του ριζοσπαστικού πατριωτισμού (futura)

Moishe Postone - Οι ιστορικοί και το Ολοκαύτωμα (Ισνάφι)

Moishe Postone - Catastrophe and Meaning (Chicago University Press)

Dominick LaCapra - Representing the Holocaust: History, Theory, Trauma (Cornell)

Η κρυφή γοητεία του αριστερού αντισημιτισμού – Café Morgenland (2005)

http://www.cafe-morgenland.de/sub01/2005.12.16_aristeros%20antisemitismos.htm

Fighting Antisemitism! <http://www.antisemitism.org.il/antisemen.PDF>

That's funny! You don't look anti-Semitic! – Steve Cohen (2004) <http://www.engageonline.org.uk/ressources/funny/>

Fence out Terror! Antifa Berlin – Nordost http://www.nadir.org/nadir/initiativ/aanb/pics/fau_english.rtf

Anti-Americanism and Antisemitism: dangerous links – Per Ahlmark (2004) <http://www.>

ΕΑΝ ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Εσείς που ήσυχοι ζείτε
Στο ζεστό σας σπίτι
Και το βράδυ γυρνώντας θα βρείτε
Φαγητό και πρόσωπα φίλων
Σκεφτείτε εάν αυτό είναι ο άντρας
Αυτός
Που δουλεύει στη λάσπη
Που δεν ησυχάζει ποτέ
Που παλεύει για λίγο ψωμί
Που πεθαίνει για ένα ναι ή ένα όχι
Σκεφτείτε εάν αυτό είναι η γυναίκα
Αυτή
Που έχασε
Τ' όνομα της, τα μαλλιά της
Τη δύναμη να θυμάται
Κρύο το στήθος, άδεια τα μάτια
Σαν βάτραχος το χειμώνα
Σκεφτείτε ότι έχει συμβεί
Τις λέξεις αυτές σας ορίζω
Γράψτε τις στην καρδιά σας
Στο σπίτι, στο δρόμο
Πριν κοιμηθείτε όταν ξυπνάτε
Επαναλάβετε τις στα παιδιά σας
Ή
Το σπίτι σας να ερημώσει
Η αρρώστια να σας καταβάλει
Οι γιοι σας να σας απαρνηθούν

Πρίμο Λέβι
(Εάν αυτό είναι ο άνθρωπος - 1947)